SHERLOCK HOLMES'ÜN YENİ MACERALARI

DÜNYANIN EN İYİ DEDEKTİFİ GERİ DÖNÜYOR

ÖLÜM PAPİRÜSÜ

SHERLOCK HOLMES

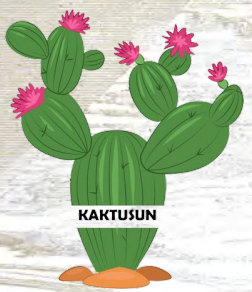
DAVID STUART DAVIES

İthaki

Sör Arthur Conan Doyle'un Ölümsüz Karakteri Dedektif Sherlock Holmes Şimdi Yepyeni Maceralarıyla Karşınızda

Holmes ile Watson, medyum rolü yapan bir sahtekârın, Sebastian Melmoth'un gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için bir seansa katılırlar. Ancak daha sonra kendilerini bir cinayet ve hırsızlık sarmalının tam ortasında bulurlar.

British Museum'dan, ölümsüzlüğün sırrını barındırdığı söylenen bir papirüs çalınır ve Scotland Yard'ın imdadına yine Sherlock Holmes yetişir. Bu süratli serüvende, aksiyon Londra'dan uzaklaştıkça daha da acayipleşir ve ünlü dedektifimiz ile sadık ortağı bir kere daha şeytani düşmanlarla mücadele etmek zorunda kalır.

Sekiz Sherlock Holmes romanı kaleme alan ve karakter hakkında önemli otoritelerden sayılan David Stuard Davies, Sör Arthur Conan Doyle'un yarattığı efsaneye saygısını asla kaybetmiyor ve *Ölüm Papirüsü*'yle tarihin en ünlü dedektifine çözmesi için dolambaçları eğlenceli bir gizem daha sunuyor.

"Görkemli derecede iyi bir hikâye… Holmes ve eski usul, sayfaları art arda çevrilen kitapların sevenlerine tüm kalbimle öneriyorum."

—*Sleuthing the Shelves*

Çeviren: Seda Çıngay Mellor

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786257 737821

/ithakiyayinlari

DAVID STUART DAVIES

1946 yılında doğdu. Tam zamanlı bir editör, yazar olmadan önce İngilizce öğretmeniydi. Davies, Sherlock Holmes'e dair hem kurgu, hem de kurgu dışı birçok eser kaleme aldı. Yarattığı Johny One Eye karakterinin maceralarını anlatan altı roman, DI Paul Snow karakterine ise üç roman yazdı. Kendisi ayrıca, Crime Writers Association'ın *Red Herrings* isimli dergisinin editörüdür.

Sherlock Holmes'ün Yeni Maceraları: Ölüm Papirüsü
David Stuart Davies

Orijinal Adı: *Further Adventures of Sherlock Holmes: The Scroll of the Dead*

İthaki Yayınları - 1675

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Editör: *Emirhan Burak Aydın*
Yayıma Hazırlayan: *Göksu Göçhan*
Düzelti: *Ömer Ezer*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ocak 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-7737-82-1

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Seda Çıngay Mellor, 2021
© İthaki, 2021
© David Stuard Davies, 1998

Bu kitabın hakları Lir Literary Agency aracılığıyla Sparkling Books ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

DAVID STUART DAVIES

SHERLOCK HOLMES'ÜN YENİ MACERALARI: ÖLÜM PAPİRÜSÜ

Çeviri
Seda Çıngay Mellor

ithaki

BELONGS TO KAOS TEAM

Aziz dostlar Freda ve Tony'ye

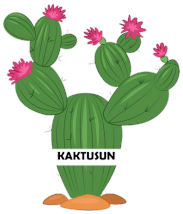
BELONGS TO KAOS TEAM

Anlatıcının Notu

Bu karmaşık araştırma sırasındaki birkaç olayın ayrıntılarını ancak vaka kapandıktan sonra öğrendim. Bana verilen bilgileri kullanarak bu olayları uyarlamaya cüret ettim ki okura tutarlı ve uyumlu bir hikâye sunulabilsin.

John H. Watson

BELONGS TO KAOS TEAM

ÖNDEYİŞ

Kaderin, başlangıçta hiçbir şekilde bağlantılıymış gibi görünmeyen ama geriye dönüp bakıldığında esrarlı bir zincirin kurnaz halkaları oldukları ayırt edilebilecek bir dizi olay yaratmak gibi garip bir cilvesi vardır. Arkadaşım Sherlock Holmes, bu tür şeyleri yalnızca gözlemleme değil, önceden tahmin etme konusunda da genellikle son derece ferasetliydi. Aslında dedektiflik becerilerinin bir parçası da buydu. Ancak Ölüm Papirüsü vakasında bizi en zorlu davalarımızdan biriyle karşı karşıya bırakan garip ve müstesna bir dizi hadisenin arasındaki bağlantıyı önceleri o bile göremedi.

Hikâyeyi bütünüyle anlatabilmek için, cinayetlerden ve papirüsün çalınmasından yaklaşık on iki ay önceki döneme ilişkin ayrıntılı notlarıma başvurmam gerekiyor. Zincirimizin ilk halkası, Holmes'ün Reichenbach vakasından sonra çıktığı yurtdışı seyahatlerinden dönmesinin ertesi yılında, mayıs ayının başlarında şekillenmişti. Hatırladığım kadarıyla karanlık, sıkıntı verici bir salı günüydü. Bir önceki günün parlak güneşinin sizi kandırdığını ve baharın aslında henüz gelmemiş olduğunu düşünmenize yol açan günlerden biri. Öğleden sonranın büyük kısmını kulübümde Thurston ile bilardo oynayarak geçirmiştim. Saat beşte, tam da puslu gün kasvetli akşama doğru sürünerek iler-

BELONGS TO KAOS TEAM

lediği sırada oradan çıkıp Baker Sokağı'na döndüm. Thurston'a fena halde yenilmenin tesellisi olarak kendime cömert bir kadeh konyak doldurup ateşimizin yanında arkadaşımın karşısına oturdum. Bir gazetenin sayfalarını rasgele bir tavırla çevirmekte olan Holmes, ani bir iç çekişle gazeteyi yere fırlatıp durgun, kayıtsız bir tavırla konuşmaya başladı.

Gözlerinde haylaz bir pırıltı yanıp sönerek, "Bu akşam bana katılmak ister miydin, Watson?" diye mırıldandı. "Kensington'da bir randevum var. Ölülerle iletişim kuracağım."

Konyağımı yudumlayıp bacaklarımı ateşin önüne uzatarak, "Elbette sevgili dostum," dedim rahat bir şekilde.

Holmes, umursamaz ifademi yakalayarak kahkahalara boğuldu. "Tuş, su götürmez biçimde tuş," dedi gülerek. "Bravo, Watson. Gerçek duygularını gizleme becerini güzelce geliştiriyorsun."

"Ustasından öğreniyorum."

Holmes sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Ancak," diye ekledim imalı imalı, "senin birbirinden çıkıntı açıklamalarına her geçen gün daha da alışıyor olmam daha muhtemel."

Holmes sinir bozucu bir şekilde sırıtarak ellerini ovuşturdu. "Çıkıntı açıklamaymış. Cık cık. Doğrulardan başka bir şey söylemem ben."

İnanmaz bir sesle, "Ölülerle iletişim kurmak," dedim.

"Bir seans olacak, sevgili dostum."

"Şaka yapıyorsun elbette," dedim.

"Hiç de değil. Medyum, kâhin ve ruhani önder Bay Uriah Hawkshaw'la randevum var. Bu akşam tam saat dokuz buçukta. Kendisi sevgili merhum halam Sophie ile bağlantı kurmaya çabalayacağı konusunda beni temin ediyor. Yanımda bir arkadaş da götürebiliyorum."

"Sophie diye bir halan olduğunu bilmiyordum... Holmes, bu işin içinde iş var."

Holmes yelek cebinden saatini çıkarırken, "Her zamanki gibi keskin zekâlısın," dedi. "Ah, yola çıkmadan önce yıkanıp tıraş olmaya ancak vakit kalmış. Var mısın?"

Holmes bir süre sonra, bir faytonun içinde karanlık Londra sokaklarında zangırdayarak ilerlediğimiz sırada, bu akşamki tuhaf gezinti için gerekli açıklamayı yaptı.

"Kardeşim Mycroft'a bir iyilik yapıyorum, hepsi bu. Yanında çalışanlardan biri, Sör Robert Hythe, kısa bir süre önce oğlunu bir tekne kazasında kaybetmiş. Çocuk babasının gözbebeğiymiş, ölümü Sör Robert'ı kötü etkilemiş. Sör Robert bu trajik kaybı kabullenmeye yeni yeni başlıyor gibiymiş ki bu Hawkshaw denen kişi kendisiyle temasa geçmiş. Çocuğun ruhundan mesajlar aldığını iddia ediyormuş."

"Amma da zırvalık!"

"Ben de öyle düşünüyorum, Watson. Fakat bu türden iddialar, matem tutan bir baba için içgüdüsel olarak tutunulan dallardır. Yeis içindeyken mantık unutulur, yerine çılgınca ümitler ve hayaller gelir. Anlaşılan Bay Uriah Hawkshaw son derece inandırıcı bir dolandırıcı..."

"Dolandırıcı mı?"

"Mycroft öyle olduğuna inanıyor. Zayıf ve yaslı kişileri saçma sapan bir kukla gösterisine karşılık yolup servetlerini ellerinden alan ispiritizmacı şarlatanlardan biri. Mycroft bu işin nereye varacağı konusunda endişeli. Hythe devlet sırlarının pek çoğuna vakıf, ayrıca kardeşim tamamen kişisel sebeplerle adamcağızın daha fazla yanlış yönlendirilmemesini istiyor."

"Meselede senin rolün nedir?"

"Bu hayalet imalatçısının maskesini düşürüp gerçekte ne olduğunu ortaya çıkaracağım. Sahtekâr ve dolandırıcı olduğunu yani."

"Nasıl?"

"Ah, gayet kolay olacak. Araştırmalarıma göre bu kişileri ifşa

etmenin pek çok yolu var. Ah Watson, gerçekten çok öğretici bir girişim oldu bu. Bu karanlık konuyu kurcalamaktan ziyadesiyle keyif aldım. Çalışmalarım beni türlü çeşit bilgiyle dolu farklı yollara yöneltti. Kuzey Amerika yerlilerinin dilleri konusunda uzman Profesör Abraham Jordan'a yaptığım bir ziyaret de bunlara dahil. Artık apaçık biliyorum ki maskenin ikna edici bir biçimde düşürülebilmesi için, sahtekârın alçakça düzenini uygulamaya koyduğu sırada harekete geçmek gerekiyor. Yani talihsiz kurbanlarının katılımıyla gösterisini sergilediği sırada."

"Bu akşam Sör Robert da orada mı olacak?"

"Kesinlikle. Bu eğlenceler kişiye özel değil. Akbabalar kâr toplamak için bir oturumda bir sürü leşi bir araya getiriyor. Bu arada, adım Ambrose Trelawney. Biricik halam Sophie yaklaşık bir yıl önce vefat etti. Bu gece sevgili ihtiyarcıktan bir mesaj alacağıma kuşku yok." Karanlıkta kıkırdadı.

Arkadaşımın bu konudaki neşesini paylaşmıyordum. Canlıların dünyasıyla temas kurma hevesindeki gezgin ruhların varlığına bir an olsun bile inanmıyordum, ama aynı zamanda, çok sevdikleri birini kaybetmenin çaresizliği içinde avunup huzur bulmak için kollarını karanlığa doğru uzatan matemli yaratıklara yakınlık duyuyor, hatta kendimi onların yerine koyuyordum. Görünüşe bakılırsa Holmes bu türden inançların yıkılmasının yol açabileceği psikolojik hasara kafa yormuş değildi. Bu şarlatanlarla ortak bir yönü vardı: O da sadece kendi hünerleriyle ilgileniyordu. Bana gelince, sarsılan faytonda arkama yaslanıp oturduğum sırada, ister istemez sevgili Mary'mi ve onun tatlı sesini yeniden duyabilmek için neler vereceğimi düşündüm.

Kısa bir süre sonra Kensington'ın seçkin yollarında ilerliyorduk. Faytonun penceresinden zarif, şık evlere baktığım sırada Holmes düşüncelerimi yakaladı.

"Ah evet, hayalet işinde para var, Watson. Bay Hawkshaw zengin bir adam yaşantısı sürüyor."

Birkaç saniye sonra, girişinde "Frontier Köşkü" yazılı pirinç

bir levha bulunan, Georgian tarzı, büyük bir evin önüne yanaştık. Holmes faytoncunun parasını ödeyip kapıyı çaldı. Üstüne büyük gelen bir frak giymiş, itici tavırlı, uzun boylu, siyahi bir uşak bizi içeri aldı. Sesini fısıltıdan daha yüksek çıkarması yasakmış gibi sert, kulak tırmalayan bir tonla konuşuyordu. Paltolarımızı alıp bizi "mabede" götürdü. Evin arka tarafındaki kasvetli bir odaydı bu, yalnızca mumlarla aydınlatılmıştı. İçeri girdiğimiz sırada sıska, saçları saman sarısı, ellili yaşlarda bir adam öne çıkarak Holmes'ün elini yakaladı.

Nahoş, yaltaklanan bir tonla, "Bay Trelawney," dedi.

Holmes ciddiyetle başını salladı; bir an duraksayıp konuşmadan önce kısa bir baş selamı vererek, "İyi akşamlar, Bay Hawkshaw," diye yanıtladı.

Gösteri başlamıştı.

"Sekreterimin bu buluşmaya sizi de dahil edebildiğine çok sevindim. Titreşimler bütün gün durmadan arttı, bu akşam çok özel bazı temaslarda bulunacağımızı hissediyorum."

Titrek bir hevesle, "Umarım, umarım," dedi Holmes.

Hawkshaw, arkadaşımın omuzları üstünden soru sorar gibi bana doğru bir bakış attı. O sulu kürelerde beni tiksindiren, çelikten bir tamahkârlık gördüm. Adam, "Bu beyefendi de...?" diye sorguladı.

Karşılık vermeme fırsat kalmadan Holmes benim yerime cevapladı soruyu. "Uşağım Hamish. Kendisi daimi refakatçimdir." Tatlı tatlı benden yana gülümseyerek, "Ama fazla konuşmaz," diye ekledi.

Hawkshaw'a elimden geldiği kadar incelikle bir baş selamı verdikten sonra ters ters Holmes'e baktım ama o bakışlarımı görmezden gelip sıcak bir biçimde gülümsemeyi sürdürdü.

"İzin verirseniz sizi diğer... ziyaretçimle tanıştırayım." Hawkshaw, tam anlamıyla uygun sözcük o değilmiş gibi "ziyaretçi" sözcüğünü söylemeden önce tereddüt etmişti ama "müşteri" lafının da kaba ve açgözlü kaçacağının pekâlâ farkındaydı. Döndü,

gölgelerin içinden sırım gibi, ince telli sarı saçlarıyla düzgün, askerce bir bıyığı olan kibar görünümlü bir adamı çağırdı.

"Sör Robert Hythe, bu Bay Ambrose Trelawney." Holmes, Sör Robert'ın elini sıktı, şövalyeyse belli belirsiz bir selamla başını eğdi. Dalgın bir tavırla benimle de el sıkıştı ama Hawkshaw bizi tanıştırma zahmetine katlanmadı. Alt tarafı bir uşak olup zengin bir müşteri olmadığımdan belli ki medyum için önemsizdim.

Yüzü kıpır kıpır ve anlayışlıyken gözleri soğuk ve taş gibi kalmayı sürdüren Hawkshaw, "Bu akşam Sör Robert'ın oğluna ulaşma konusunda büyük umutlar besliyoruz," dedi.

Holmes, Sör Robert'ı yakından gözleyerek, "Şüphesiz," dedi alçak sesle. Adam belli ki Hawkshaw'un duyurusundan utanmıştı, hassas çehresi bir an için acı ifadesine bürünse de hemen boş durgunluğuna geri döndü. Sör Robert'ın dikkate değer askeri ve siyasi kariyeri konusunda bir şeyler duymuştum, o nedenle bu cesaretli, dürüst ve keskin zekâlı kişinin Hawkshaw gibi bir yaratığın açgözlü pençelerine böyle kolayca düşmesi bana tuhaf, hatta uygunsuz göründü. Kederin zayıf düşürücü gücü ne kadar şiddetliydi ki insanın mantık melekelerini köreltiyordu.

Yapmacık sohbette huzursuz bir sessizlik olduğu sırada kapı ardına kadar açıldı, şarap rengi elbiseli, koyu renk saçlı bir kadın içeri girerek aceleyle Hawkshaw'un yanına gitti. "Hayatım, son misafirimiz de geldi."

Medyum keyifle sırıtarak döndü, hepimiz de öyle yaparak odanın eşiğinde duran yabancıya baktık. Genç bir adamdı, henüz yirmilerini bitirmemişti. Uzun boylu, tombul suratlıydı. Siyah kadife ceket giymişti, boynunda geniş, gevşek bir papyon vardı, uzun sarı saçları ceketinin yakasına değecek şekilde omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Hawkshaw abartılı hareketlerle, "Beyler," dedi. "İzninizle Bay Sebastian Melmoth'u takdim ediyorum."

Solgun gencin yüzünde ince bir selamlama gülümsemesi belirdi. Bu Melmoth'la ilgili kulağıma bir şeyler çalınmıştı. Sefih bir

züppe olmakla nam salmıştı, gözden düşen Oscar Wilde'ın eski hayranlarından biriydi. Çeşitli nahoş sefahat âlemlerinde kendisini kaybettiğine dair hikâyeler, hatta büyücülüğe ve bu türden başka menfurluklara bulaştığına dair söylentiler dolaşırdı ama bunlar kulübümde geç saatlerde, bilardo ıstakaları raflarına kaldırılıp purolarla konyağın keyfi çıkarılırken yapılan dedikodulardı. O anda karşımdaki yumuşak, mermersi yüze, duygulu, loş ışıkta neredeyse güzel bu surata bakarken, gençliğin bütün kırılganlığına ve ümit doluluğuna sahipmiş gibi görünüyordu ama kalın, etli dudaklarla merhametsizlik ve horgörü taşıyan kibirli gülümsemesinde bir şeyler vardı.

Üstünkörü selamlaşıldı ve el sıkışırken Melmoth'un soğuk, cansız kısa bir süre elime değdi. Holmes'ün aksine, ben karşılaştıklarımı paltosunun yeniyle ya da pantolonunun dizleriyle değil, sezgilerimle yargılarım genellikle. Bilimsel yaklaşımlı arkadaşıma sezgiler ne kadar mantıksız görünürse görünsün, Bay Sebastian Melmoth'tan hoşlanmayıp ona güvenmemekle kalmıyor, kendisinin tabiatında bir kötücüllük olduğunu da seziyordum.

Bayan Hawkshaw (şarap rengi elbiseli kadındı kendisi) gramofonun üstüne balmumu bir silindir yerleştirdi, bilmediğim bir bestecinin hafif, ruhani müziği havaya yayıldı. Biri hariç bütün mumlar söndürülmüştü. Yerlerimize oturmaya davet edildik. Medyum masanın başköşesine, koyu renk, oymalarla süslü, ortaçağa özgü bir tahta benzeyen bir sandalyeye oturdu. Karısı onun yanında oturuyordu. Ben kadının yanındaydım, ondan sonra da Sör Robert, Holmes ve Melmoth geliyordu.

Bir sessizlik oldu, bir dakika kimse konuşmadı. Kasvetli loşlukta sessiz ve beklenti içinde oturduk. Tek alevin keskin sarı ışığına karşın, masanın çevresindeki solgun, gergin ve beklentili yüzler dışında gözlerim pek bir şey seçemiyordu. Cızırtılı müzik nihayet sustu ve Bayan Hawkshaw konuşmaya başladı.

"Beyler, kocam bu akşam dünyevi yaşamın kırılgan sınırları-

nın ötesine geçerek ölümlü bedenlerini terk etmiş olan sevdiklerimizle temasa geçmeyi deneyecek." Cenaze ağıtı okurmuş gibi düz, monoton bir tonla konuşuyordu. Bu saçmalık karşısında hiddetimi zaptetmek için epey çaba harcamam gerekti.

"Söylediklerimi harfiyen yerine getirmenizin çok önemli olduğunu ne kadar vurgulasam az," diye devam etti kadın. "Aksi takdirde bu toplantı başarısızlıkla sonuçlanır ve kocamın hayatını tehlikeye atabilirsiniz."

Başımı kaldırıp Hawkshaw'a baktım. Uyuyor gibiydi, gözleri kapalı, başı göğsüne doğru sarkmıştı.

"Şimdi lütfen ellerinizi masanın üstüne koyun ve iki tarafınızda oturanlarla el ele tutuşun." Hep birlikte sessizlik içinde ona itaat etmemizi bekledi.

"Teşekkür ederim. Şimdi ruhani rehberin gelmesi için bir süre beklememiz gerekiyor."

Titreşen loşlukta otururken bu gülünç durum üzerine kafa yordum: Bu insanların ölümün nihai zaferini kabullenememesi ne kadar acıydı, onların zayıflığını paraya çeviren Hawkshaw gibi karakterlerse ne kadar aşağılıktı.

Yalnızca Hawkshaw'un ağır nefeslerini dinleyerek on dakika gibi gelen bir süre boyunca orada oturduk. Aslına bakılırsa göz kapaklarımın ağırlaştığını ve bedenimin uykuya teslim olmaya başladığını hissediyordum ki, karanlıktan birdenbire bir kuş cıvıltısı duyuldu. Berrak ve belirgindi, öyle de yakından geliyordu ki tüylü bir yaratığın masanın etrafında daire çizerek uçtuğunu, kanatlarını yüzlerimizin hemen yanında çırptığını hayal edebiliyordum. Sese, odayı dolduran havadaki belirgin soğuk eşlik ediyordu. Mum delice eriyerek akıyor, masa arkadaşlarımın solgun çehrelerine yüzlerini çarpıtan gölgeler düşürüyordu, ürpertici bir şekilde yüzlerinin her nasılsa eriyip değiştiği ve yeniden biçimlendiği izlenimini yaratıyordu. Yoğun atmosfer ve karanlık, hayal gücüme oyunlar oynuyordu, hiç kuşkusuz böyle yapmaları kasıtlı olarak tasarlanmıştı. Kendimi böyle sevimsiz ve gerçek-

dışı görüntülerden kurtarmak için derin derin nefes alıp başımı salladım.

Sonunda kuş cıvıltısı sustu. O susarken de gramofon bir kere daha başlayarak odayı tuhaf, çatırtılı ezgisiyle doldurdu. Hepimiz el ele tutuştuğumuza göre, makineyi görünmeyen bir güç harekete geçirmiş olmalıydı.

Bayan Hawkshaw dilimin ucundaki sorunun cevabı buymuş gibi, "Ruhlar iş başında," dedi düz bir sesle.

Tek mumun zayıf ışığında, diğerlerinin yüzlerinin ne kadar yoğun bir dikkat taşıdığını fark ettim; en dikkatlisi de kehribar renkli kırılgan ışık gölcüğünün arkasındaki karanlığa kararlı bir ifadeyle gözlerini dikmiş olan Holmes'dü. Sanki kayan gölgelerde bir şey, elle tutulur bir şey görmeyi bekliyordu. Ve gördü de. Hepimiz gördük. Tuhaf bir hışırtı sesi duyuldu, sonra mum ışığında bir anlığına madeni bir pırıltı gördüm. Birkaç saniye sonra pırıltı yine göründü, sonra orada, Hawkshaw'un kafasının üstünde havada salınan, pirinç bir korno belirdi. Oynaşan ışıkta bir serap gibi titrek titrek ışıldıyordu.

Bakışlarımı tekrar Holmes'e çevirdim. Başlangıçta dudaklarına alaycı bir gülüş dokunmuştu ama arkadaşım şimdi gördüklerinden rahatsız olmuşa benziyordu. Kaygılı görünüşü benim göğsümde de bir huzursuzluk teline bastı. Bu konulara dudak bükmekle baştan beri hata mı etmiştim? Ölüler gerçekten bizlerle, biz canlılarla iletişim kurabilir miydi? Bu düşünceyle ellerim buz gibi terledi.

Korno Hawkshaw'un başının üstünde ağır ağır hareket ederek bir süre havada salındı, sonra yavaşça karanlığa doğru çekilip gözden kayboldu.

Bayan Hawkshaw fısıltı halinde ifadesiz bir sesle, "Ruhlar konuşmaya hazır," diye bilgi verdi.

Korkunç bir anlam taşıyan bu basit cümle yüreğime korku düşürdü. Odaya girdiğim sıradaki kati fikirlerim yavaş yavaş eriyip gitmişti. Açıklanamaz bir doğaüstü olaya şahit olmuş,

gerçekdışı dünyayı sezmiştim. Bakalım bundan sonra sırada ne vardı?

Hayal meyal seçilen bir heykel gibi duran Hawkshaw birdenbire sıçrayıp doğruldu; gözleri faltaşı gibi açıktı, burun delikleri açılıp kapanıyordu. Ağzından öğürür gibi bir ses çıktı, sonra Hawkshaw tok, karanlık, yabancı bir sesle böğürdü. "Benden istediğin nedir?"

Hawkshaw soruyu kendi sesiyle cevapladı. "Kara Bulut mu konuşan?"

Cevap gelmeden önce bir sessizlik oldu. "Ben Kara Bulut, yüce Siyu ulusunun savaşçısı Santee kabilesinin şeflerinden."

"Bu akşamki ruhani rehberimiz sen misin?"

Bu tüyler ürpertici konuşmada bir anlık bir tereddüt oldu, sonra Hawkshaw'dan o tuhaf ses bir kere daha çıktı. Adamın dudakları pek kıpırdamıyordu. "Burada mutlu ve huzurlu pek çok kişi var. Diğer dünyaya bir mesajları yok."

"Kara Bulut, geçmişte yaptığın gibi bize yardım et lütfen. Bu halkadaki dostlarımız sevdiklerini yitirdi. Teselliye ihtiyaçları var. İçlerinin rahatlatılmasına ihtiyaçları var."

"Aradığınız kimdir?"

Bayan Hawkshaw, Sör Robert'a dönerek onun konuşması gerektiğini işaret etti.

Sör Robert, hiçbir sınır tanımayan bir hevesle masanın üstünden Hawkshaw'a doğru eğildi. "Nigel. Oğlum Nigel'la konuşmak istiyorum."

Uzun bir duraksama oldu. Beklentiyle sinirlerimin gerildiğini hissediyordum. Derken, yumuşak ve ipek hışırtısı gibi hafif bir ses duyuldu, sanki biri karanlığın içinde fısıldıyordu.

Sör Robert çaresiz bir ses tonuyla, "Nigel?" diye bağırdı.

"Baba." Cevap boğuk ve tizdi ama sesin genç birine ait olduğu şüphe götürmezdi.

Sherlock Holmes'ün çehresine bir şaşkınlık ifadesi yerleşti. Yüzünü hafifçe öne çıkarmış, çaresizce karanlığa bakıyordu.

"Nigel, oğlum, gerçekten sen misin?"

"Evet, baba."

Sör Robert gözlerini kapattı, göğsü şiddetli duygularla şişti.

Cinsiyetsiz ses, "Benim için yas tutma, baba," diye öğütledi. "Burada mutluyum. Huzurluyum."

Güçlü duygularını kontrol altında tutmaya çalışan şövalyenin yanaklarından yaşlar akıyordu şimdi.

"Artık gitmeliyim, baba. Tekrar gel, yine konuşuruz. Hoşçakal." Ses sönüp gitti, fısıltı kısa bir süreliğine geri döndü, sonra o da sustu.

"Nigel, lütfen hemen gitme. Kal lütfen. Soracak o kadar çok sorum var ki. Kal lütfen."

"Ruhlar arzularınıza uymaz. Temas kurduğunuza mutlu olun. Başka zamanlar olacak." Konuşan yine Kara Bulut'tu.

Sör Robert cevap veremeden Holmes aracıya seslendi. "Kara Bulut, bir soru sorabilir miyim?"

Cevap gelmeden önce ani bir sessizlik oldu. Nihayet geldiğinde, aynı karanlık, resmi tondaydı. "Sorabilirsin."

"Kara Bulut, sen Santee'lerin şeflerinden birisin, değil mi? Bu doğru mu?"

"Öyleyim."

Holmes ondan sonra daha önce hiç duymadığım bir lisanda konuştu. Gırtlağın derinliklerinden gelen, kesik ve keskin bir dildi bu. Holmes kelimeleri büyük bir dikkatle telaffuz ediyordu. Santee lisanını konuştuğunu tahmin ettim.

Sözlerini bitirdiğinde huzursuz bir sessizlik oldu. Holmes, bu tuhaf dildeki sözlerini birkaç kez yineledi, sonra İngilizceye döndü. Soğuk bir otoriteyle, "Hadi ama, ırkının dilini anlayamadığını söyleyecek değilsin herhalde," diye kışkırttı.

Kara Bulut'tan cevap gelmedi.

"O zaman belki senin için tercüme etsem iyi olur. Sana ahlaksız bir sahtekâr olduğunu söyledim, Hawkshaw. Adi numaralarını çevirme yöntemlerini ayrıntılarıyla anlattım…"

"Bay Trelawney, lütfen…" Araya giren Sör Robert'tı.

"Sabredin beyefendi. Bir Santee'nin kendi anadilini, ona hitap ettiğim dili anlayamaması şüphe uyandırıcı değil mi?"

Holmes konuşurken, Hawkshaw'un başı, adam bayılmış gibi masaya düştü.

Karısı adamın üstüne eğilerek, "Yaptığınızı beğendiniz mi!" diye bağırdı.

Holmes sandalyesinden fırlayarak, "Hiç kuşkusuz bir başka dikkat dağıtıcı taktik," diye tersledi. "Meseleye biraz ışık tutalım, olmaz mı? Elektrik düğmesini biraz evvel fark etmiştim…" Süratli bir hareketle odayı parlak ışığa boğdu. Geri kalanlarımız hareket edemeyecek kadar afallamış durumdayken Holmes bir hamlede masanın yanından geçip perdeleri geriye çekerek, elinde daha önce havada süzülürken gördüğümüz pirinç kornoyu tutarak oraya sinmiş olan siyahi uşağı açığa çıkardı. Uşağın arkasındaki Fransız tarzı pencereler açıktı. Holmes, adamın kaçmasını önlemek için pencereleri çabucak kapattı.

Arkadaşım bize döndü, dudaklarında bir zafer gülümsemesi vardı. "Seansın başlangıcındaki soğuk havayı hepiniz fark ettiniz mutlaka. Açık bırakılmış bir pencere, bu işin basit açıklaması. Fısıltılara, kendiliğinden çalışan gramofona ve havada süzülen kornoya gelince, bu arkadaşımız perdelerin arasından dışarı çıkıp o gürültüleri çıkardı, makineyi harekete geçirdi ve ellerindeki siyah eldivenlerle kornoyu kendisinin görünmeyeceği ama aletin görüneceği bir yerde tuttu. Değil mi?"

Siyahi uşak, başı öne eğik halde mırıltıyla onayladı.

"Geri kalanlara gelince, taklide ve vantrilogluğa yatkınlık, Bay Hawkshaw'un sahip olduğu tek yetenekler. Duyduğunuz sesin oğlunuzunkine pek de benzemediğini kabul edeceksinizdir, Sör Robert."

Parlak ışıkta yüzü süzgün ve bitkin görünen şövalye şok geçiriyor gibiydi. "Sanırım… Sesin Nigel'ınkine benzemesini istedim."

"Elbette. Arzu tatmini bu şarlatanların en önemli müttefikidir."

Bayan Hawkshaw kocasının başını okşayarak, "Bu ne cüret!" diye bağırdı. "İftiralarınızla onu nasıl etkilediğinize bir bakın!"

"Eminim bir şeyciği kalmaz," diye tersleyen Holmes, Hawkshaw'un ceketinin yakasını kavradığı gibi adamı masadan kaldırıp sırtına gayretle vurdu. Vurmasıyla da medyumun ağzından dışarı küçük, madeni bir cisim uçtu. "Yuttuğu kuşları fazla kaçırmış."

Nesneyi yerden alıp inceledim.

"Kurnazca bir alet. Bir kuş düdüğü. Daha önce duyduğumuz kuşhane sesleri bundan geliyordu."

Sebastian Melmoth küçük, siyah bir puro yakarak yumuşak bir sesle, "Zehir gibi akıllısınız beyefendi," gözleminde bulundu. "Hepimize büyük bir hizmette bulundunuz."

Holmes hafifçe selam verip ifşa oldukları gerçeğine alışmaya çalışarak sefil bir umutsuzlukla birbirlerine sarılmış olan medyumla karısına döndü. "Şimdi, bu beyefendilerden aldığınız paraları geri vermenizi tavsiye ediyorum. Ondan sonra da sahte gösterinizin perdesinin bir daha açılmamak üzere kapanmasının vakti gelmiş demektir. Alçakça maskaralıklarınızı yeniden sergilediğinizi duyarsam, mesele polise intikal edecek. Anlaşıldı mı?"

Hawkshaw'lar neredeyse aynı anda başlarıyla aptal aptal onayladı.

Melmoth neşeyle kıkırdadı. "Siz de güzel bir gösteri sergilediniz Bay Trelawney. Bravo."

Holmes soğuk bir tavırla gülümsedi. "Bu vakada, aldatanlar aldatıldı. Ben Bay Trelawney değilim. Sherlock Holmes'üm."

Bu bölüm, bir hafta sonra Baker Sokağı'ndaki odalarımızda sergilenen tuhaf bir finalle kapandı. Vakit geç, insanın güzel bir kitapla yatağa çekilmek istediği sıralardı. Holmes akşamı fotoğrafçılığın suç tespitinde kullanımı konulu bir makale için notlar

alarak geçirmişti, keyifli bir havadaydı. Meşguliyeti sırasında hafif bir gülümseme sıska çehresini yumuşatmıştı. Ona iyi geceler dilemek üzereydim ki aşağıda kapı zili çaldı.

"Dost ziyareti için saat çok geç. Müşteri gelmiş olmalı," diyen Holmes, tam da benim aklımdan geçenleri dile getirmişti.

Birkaç saniye sonra kapımız usulca tıklatıldı, ziyaretçimiz içeri girdi.

Gelen, Sebastian Melmoth'tu.

Aşağı yukarı onu son gördüğümüz zamanki gibi giyinmişti, elinde de bir şampanya şişesi vardı. Holmes onu oturmaya davet etti.

"Bu kadar geç bir saatte geldiğim için özür dilerim ama sizi ziyaret etmeyi birkaç gündür istiyordum Bay Holmes, buna ilk defa şimdi fırsat bulabildim."

Arkadaşım koltuğunda öne kaykılıp sivri bir kule gibi birleştirdiği parmaklarını dudaklarına koydu. "Meraklandım," dedi tembel tembel.

Melmoth varlığımı neredeyse görmezden gelerek şişeyi ödülmüş gibi yukarı kaldırdı. "Sizin için küçük bir hediye, Bay Holmes. Şükranla." Şişeyi arkadaşımın ayaklarının dibine bıraktı.

Holmes soru sorar gibi kaşını kaldırdı.

"Hawkshaw denen o düzenbazı ifşa ettiğiniz için. Adam hakkında o kadar iyi şeyler duymuştum ki, sonunda hakiki bir cevher bulduğuma içtenlikle inanmıştım."

"Boş yere teşekkür ediyorsunuz Bay Melmoth. Ne yoksulsunuz ne sevdiğiniz birini kaybettiniz, o yüzden Frontier Konağı'nda sergilediğim küçük gösteriden elde etmiş olabileceğiniz herhangi bir fayda, tamamen tesadüf eseridir."

Melmoth'un buz gibi soğuk mavi gözleri muammalı bir şekilde ışıldadı; adam öne doğru eğildi. Gölgeli ışıkta tombul, genç yüzü şeytaniydi. "Para benim için pek az şey ifade eder, Bay Holmes, ayrıca haklısınız. Herhangi bir yakınımı kaybetmedim. Şimdilik. Ancak araştırmalarımda son derece ciddiyim, siz de

bir araştırma güzergâhını benim adıma büyük bir başarıyla mühürleyip kapattınız."

Merakımı daha fazla zaptedemedim. "Tam olarak nasıl bir araştırma yaptığınızı sorabilir miyim?" dedim.

Melmoth, varlığımı henüz o anda fark etmiş gibi bana döndü. "Ölümle ilgili araştırmalar," dedi yumuşak bir sesle. "Hayattan sonra yaşam."

Şaşkınlığım, cevabını açmasına sebep oldu.

"Bilimsel düşüncede yeni akımdanım, Doktor Watson. Ölüm, ortaçağa özgü bir gizem, çözülebilecek, çözülmesi *gereken* bir gizem. İnsanı bitap düşüren hayat yolunda dişimizle tırnağımızla didişirken yolun sonuna eriştiğimizde yok olup gideceğimize inanmıyorum. Daha fazlası var. Daha fazlası *olmalı*. Oliver Lodge ve takipçileri gibi ben de bildiğimiz hayatın yalnızca bir başlangıç, bir başlama noktası olduğuna inanıyorum. Cenneti kutsal kitapta tasvir edildiği gibi gökyüzündeki bir masal diyarı olarak değil, içinden geçerek ölümsüzlüğe eriştiğimiz bir kapı olarak görüyorum."

İzahatına gitgide ısınarak yanakları kızarmış, çene çizgisi gerilmiş halde ayağa kalkıp kollarını ardına dek açtı. "Bu şehrin doğu yakasına bir gidin beyler. Oradaki yoksulluğu, cefaları, apaçık yozlaşmayı görün. Pisliğin ve sefaletin içinde yaşayıp hayvan gibi davranan insanlar. Hayat bu mu? Hadi beyler hadi, daha fazlası olmalı. Bir anahtar var mutlaka. Bir yerlerde, her şeyin sırrını çözecek bir anahtar var. Siz, Bay Holmes, toplumdaki kötülüklerle ilgileniyorsunuz; sizse Doktor, bedenin hastalıklarını iyileştiriyorsunuz. Öyle olsun ama ben bu ufak tefek kaygıların ötesinde bir şeyleri araştırıyorum."

"Olayların doğal akışını değiştirebileceğinize mi inanıyorsunuz?" dedi Holmes.

Melmoth başını olumsuz anlamda salladı. "Doğal diye bahsettiğiniz şey, yalnızca cehaletten ötürü öyle algılanıyor. Ölüm

doğal, bunu kabul ediyorum ama yaşamın sonu öyle değil. Saf kişiler tabutun gelişiyle varoluşun sona erdiğine inanıyor çünkü bu kavrama asla kafa tutulmadı. Hâlbuki kimse kafa tutmasaydı, insanların bildiği hiçbir hastalığın tedavisi bulunamazdı. Kabul görmüş inançlara kafa tutup sınırları daha ileri taşıyan insanlar olmasaydı, hâlâ mağaralarda yaşıyor olurduk. Ölümün son olduğuna inanmıyorum. Gücü alt edilebilir, edilecektir de." Belki de çok fazla konuştuğunu fark etmişçesine lafının ortasında aniden durdu. Yüzünde geniş, sevimsiz bir gülümseme belirdi, sesi alçalarak tıslayan bir yılan gibi ıslıksı bir fısıltıya dönüştü. "Sizi temin ederim beyler, haklıyım."

Bu veda cümlesiyle abartılı bir şekilde eğilip selam vererek hızla odayı terk etti.

Merdivenimizden paldır küldür indiğini duydum. "Herif delirmiş," dedim.

Holmes şöminenin ızgarasındaki korlara bakıyordu. "Keşke o kadar basit olsaydı, Watson."

BİR
BİR MÜFETTİŞ ZİYARETİ

Meşhur danışman dedektif Sherlock Holmes'ün, çağının en büyük kanun ve düzen savunucusu olduğu sık sık söylenir, aslında ben de bunu söyleyenlerden biri olmuşumdur ama düşündüğümde, bunun ancak kısmen doğru olduğunu söyleyebilirim. Suç Holmes'ü gerçekten büyülüyordu ama suçu çözme meselesine gelince, arkadaşım çok seçiciydi. Belli bir gizemi çözmesi için bir dolu ricayı ve yalvarmayı sırf vakanın yeterince ilginç olmadığı gerekçesiyle reddettiğine defalarca şahit oldum. Kaprisli arkadaşımın merakını uyandıran kabahatler "nadide" damgasını taşımalıydı ki Holmes çözüm bulma işine karışmayı düşünsün. Bu işi dedektiflik çalışmalarını sevdiği için seviyordu ama işin alışılmadık bir bilmece sunması gerekliydi, yoksa zahmete değmezdi.

Bu yüzdendir ki 1896 senesinin baharında, pek kurak bir dönemin ardından Holmes, ihtiyaçlarını tatmin edecek bir bilmece bulma ümidiyle günlük gazetelerdeki suç eylemleri haberlerini yalayıp yutuyordu. Zekâ açısından meraklı suçlar olarak gördüğüm şeyleri her sabah ona da göstererek bu arayışta Holmes'e yardım ediyordum.

"Çıkarımcı beyinler için uyarıcı olacağını düşündüğün şeyler benim beklentilerimi karşılamıyor, Watson," derdi küçük görür bir tonla. "'Müzikhol Şarkıcısı Soyunma Odasında Boğulmuş

BELONGS TO KAOS TEAM

Olarak Bulundu' haberinin beyni zorlayan bir tarafı yok. Kıskançlık ve sarhoşluk vakası. Eminim Scotland Yard'dakiler bile bunu bir günde halledebilir!"

"Tanınmış arkeolog Sör George Faversham'ın öldürülmesiyle ilgili *The Chronicle*'daki haberi gördün mü?"

Holmes piposunu ağzından çıkarıp durakladı. "Ailenin evinden çalınan bir şey var mı?"

"Gerçekten değerli hiçbir şey alınmamış."

"Ah," diye homurdandı Holmes. "Cinai sonuçları olan sıradan bir soygun."

Gazeteyi yere attım. "Pes ediyorum!" diye bağırdım. "Anlaşılan seni tatmin edebilecek hiçbir şey yok."

Holmes hafif bir gülümsemeyle baktı bana. "Eh, en azından bu konuda aynı fikirdeyiz." Gözleri masasının çekmecesine kaydı. Şırınganın durduğu Fas işi güzel kutuyu orada tuttuğunu biliyordum.

"Çözüm orada da değil," dedim aksi aksi.

Holmes bir an için şaşırmış göründü, sonra ifadesine hülyalı bir gülümseme değip geçti. Düşüncelerini okuyarak ona kendi oyununu oynadığımı fark etmişti. Bu fikir onu öyle eğlendirdi ki arkadaşım gürültülü kahkahalara boğuldu. Neşesi bulaşıcıydı, çok geçmeden ben de onunla birlikte gülüyordum. Kendi neşemize öyle gömülmüştük ki oturma odamızın kapısının ısrarla çalındığını fark edemedik. Birkaç saniye sonra kapı tereddütlü bir biçimde açıldı, Yard'dan Müfettiş Hardcastle eşikte belirdi. Holmes geçmişte birkaç vakada Hardcastle'la birlikte çalışmıştı, bunların en dikkat çekicisi de "Ortadan Kaybolan Çin Çamaşırhanesi" vakasıydı. Hardcastle, polis çalışmalarında yaratıcılıktan ziyade sistemli ve titiz olan, inatçı bir Yorkshire'lıydı. Kendinden geçmiş halimiz karşısında fena halde şaşalamış görünüyordu.

"Uygunsuz bir anda geldiysem, beyler..." dedi. Neşemizin sebebinin kendisi olup olmadığını kestiremediğinden biraz diken üstündeydi.

Arkadaşım hâlâ gülerken, "Hiç de değil, Hardcastle," diye bağırdı. "Resmi teşkilattaki arkadaşlarımın ziyareti daima zevktir." Scotland Yard'lıya eliyle bir koltuğu işaret etti. "Otur sevgili dostum, o kadar cesaretin kırılmış gibi de durma. Haftalarca hareketsiz kalmak beynimi yavaşlattı. Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim, hele de bize bir dava getirdiysen."

Çehresi hâlâ şüpheyle bulutlu müfettiş, kendisinden isteneni yaptı. Geniş, oval yüzü iri, kederli gri gözlerle ve kırık bir burunla süslü uzun boylu, iriyarı bir adamdı. Briyantinle yapıştırılmış siyah saçları, kafasına yukarıdan öylece bırakılıvermiş gibi duruyordu. Melon şapkasını iri elleriyle sımsıkı tutmakta olan müfettiş, rahatsız rahatsız karşımızdaki koltuğa oturdu.

Ruh hali hızla değişen Holmes cansız bir sesle, "Bize dava getirdin, *değil mi*?" diye sordu.

Dengesine hâlâ kavuşamamış olan Hardcastle, "İlginizi çekeceğini umduğum bir şey," dedi.

Şöminedeki korlardan biriyle piposunu yeniden yakan Holmes, "Umarım gazetelerde çoktan haber olmuş bir şey değildir," dedi. "Henty's Müzikholünde boğulan sihirbaz değil, değil mi?"

Hardcastle öfkeyle, "Elbette değil," diye tersledi. "O davaya genç Kingsley bakıyor. Ben paramı Roland Reilly'ye yatırdım. 'Altın Sesli İrlandalı Serseri.'"

"Kesinlikle haklısın. İçti mi öfkesinin burnunda olduğunu duymuştum. Müzikhol sanatçılarının dışa kapalı dünyasında en küçük sürtüşmeler, ufak tefek kıskançlıklar mantığa sığmaz biçimde büyütülür. Nasıl her gece kan gövdeyi götürmüyor, şaşıyorum."

Hardcastle, arkadaşım ciddi mi, yoksa hâlâ kendisine hafifçe takılıyor mu diye anlama arzusuyla merakla Holmes'e baktı.

Bir orkestra şefinin müziği hızlandırmak için yapacağı gibi elini sallayan Holmes, "Hadi, hadi," dedi. "Şu vakanı duyalım, Hardcastle."

"British Museum'da hırsızlık oldu."

Holmes koltuğunda yeniden arkaya yaslanarak, "Hepsi bu mu?" diye homurdandı.

"Dahası da var."

"Olsa iyi olur. Ne çalındı, ortaçağdan kalma çanak çömlek mi, yoksa 8. Henry'ye ait birtakım ıvır zıvır mı?"

"Ona birazdan geleceğim. Çok profesyonel bir işti. İki kişilik bir operasyon."

"Nereden biliyorsunuz?"

Müfettişin yüzü aydınlandı. "Geride ipuçları bırakacak kadar aptaldılar da ondan, Bay Holmes. Suç mahallinin yakınlarında iki ayrı kişiye ait çamurlu ayak izleri bulduk, siz sormadan söyleyeyim, izler başkasına ait olamaz çünkü yerler kapanıştan sonra silinmiş."

Holmes yalancı bir teslim olmuşlukla ellerini kaldırdı. "Tamam o zaman, iki kişi, Hardcastle."

"Kilit açıcıyla uzman herhalde."

"Uzman mı?" diye sordum.

"Evet, Doktor Watson. İçeri giren her kimse, ne istediğini kesinlikle biliyormuş. Bütün müze elinin altındaydı herifin, oysa yalnızca tek bir şey alınmış."

Holmes ilgilenmeye başlamıştı, biraz öne eğildi. "Neydi o 'tek şey'?"

"Bazı papirüsler – bir tomar, sanırım."

"Ah, Eski Mısır Bilimi salonundan."

"Doğru. Şu eski mumyalarla, köpek kafalı heykellerle ve daha bin türlü şeyle dolu salondan."

"Ayrıca," dedi Holmes, "çeşitli altın incik boncuktan ve başka son derece değerli sanat eserlerinden kurtulmak, o parçalanmak üzere olan eski kâğıttan çok daha kolay ve kârlı olurdu."

"Kesinlikle, Bay Holmes."

"Ee, Watson, aklına ne geliyor?"

"Koleksiyoncu. Parça, özel koleksiyonuna eklenecek. Sırf kendisinin görmesi için."

Arkadaşım sırıttı. "Çok kararlı bir koleksiyoncu."

Hardcastle, "Akla gelmeyecek kadar kararlı," dedi. "Ganimet uğruna cinayet işleyecek kadar kararlı."

"Kim öldürüldü?"

"Gece bekçisi."

"Nasıl?"

"Çok kısa mesafeden kafasına sıkılan bir kurşunla."

"Deme."

"Derringer bir tabancayla."

"Bunu da nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

Hardcastle cevap olarak cebini karıştırıp tepeden iple bağlanmış koyu renkli, kadife bir kese çıkardı. Keseyi açtı, içindekini Holmes'ün yanındaki küçük sehpanın üstüne bıraktı. Ateşin ışığında pırıldayan küçük bir Derringer tabancaydı bu. "Katil kaçarken düşürmüş bunu."

Holmes, "Dikkatsizlik etmiş," diyerek şömine rafından uzun saplı lületaşı pipoyu aldı, sapı tetik muhafazasına sokup incelemek için tabancayı havaya kaldırdı." Pahalı bir silah... Kabartmalı gümüş... Kısa süre önce satın alınmış..." Bu yorumları bizden ziyade kendi kendisine mırıldanıyordu.

Hardcastle hevesle, "Parmak izlerini kontrol etmek için kullandığınız sistemi hatırladım, Bay Holmes," dedi. "Fu Wong'a tuzak kurmayı o şekilde başarmıştınız ama bu silahta parmak izi bulamayacaksınız."

"Elbette hayır. Bu adam eldiven takmıştır." İncelikle işlenmiş kahverengi deri kabzalı silahı kokladı, ardından namluyu inceledi. "Sadece o tek seferde ateşlenmiş. Soygunla ve daha önce karşılaştığımız hırsız takımıyla ilişkilendireceğimiz bir silah değil pek, ne dersin, Watson?"

"Kadın silahı," diyerek burnumu çektim.

"Ama erkek işi görüyor." Holmes tabancayı pencerenin yanına götürdü, çekmeceli yazı masasından merceğini alıp Derringer'ı yakından inceledi. Epeyce bir sürenin ardından koltuğuna döndü, silahı kadife keseye koyarak müfettişe iade etti.

"Aklınıza bir şey geliyor mu, Bay Holmes?"

Holmes dudaklarını büküp başını olumsuz anlamda salladı. "Çok az. Silahın sahibi sarışın, genç sayılabilecek bir adam. Pahalı zevkleri var, biraz müsrif bir yapıda, kibirli ve kendisine son derece güvenli. Ayrıca muhtemelen akli dengesi bozuk."

Müfettişin gözleri kocaman açıldı. "Bu sonuçlara da nasıl vardınız?"

"Tetik muhafazasına takılmış ince, sarı bir saç teli renkle yaşı söyledi. Deri kabzada da hâlâ hafif bir erkek parfümü kokusu var. Sahibi belli ki parmakları hâlâ parfümle nemliyken silaha dokunmuş, parfüm de işlemeli derinin çatlaklarına sinmiş. Bu derece kalıcı bir kokuysa, bu rayiha şişesi elli gümüşten daha aza satın alınmış olamaz, bu da hem pahalı zevkleri, hem de müsrif yapıyı açığa vuruyor. Silahta sadece tek kurşun olması genç canimizin iş için tek kurşunun yeterli olacağına son derece güvendiğini gösteriyor. Bu da kibir belirtisi. Adamın korkunç bir suç işlemek üzere dışarı çıkmadan hemen önce kendisini pahalı bir parfümle süslemesi de cinayeti neredeyse sosyal bir etkinlik olarak gördüğünü gösteriyor. Bu da aklıma biraz akli dengesizlik getiriyor."

"Olağanüstü," diye mırıldandı Hardcastle. Holmes'ün silahı kısaca inceledikten sonra katil hakkında o kadar ayrıntıyı dile getirme becerisinden mi bahsediyordu, yoksa arkadaşımın tanımladığı kadarıyla katilin karakterinden mi, orasını anlayamadım.

"Bu birkaç ayrıntı soruşturma ilerledikçe işe yarayabilir ama şu anda bizi pek bir yere götürmüyorlar. Esas yardımın, çalınan parçanın özellikleri hakkında daha fazla bilgi edinmekten geleceğini düşünüyorum."

Hardcastle ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Dediğim gibi Bay Holmes, eski çağlardan kalma yazılarla kaplı, eski bir papirüstü sadece."

"Hiyeroglif," dedim.

Polisin yüzü hoşnutsuzlukla buruştu. "Öyleymiş, Doktor. İtiraf edeyim, altın soygunu, mücevher hırsızlığı ya da kim vurmuş, kim bıçaklamış tarzı cinayetlerle başım daha hoş."

Holmes'ün gözleri hınzırca ışıldadı. "Bu meselenin boyunu aştığını anlaman da kırk sekiz saat sürdü. Ah, inkâr etme müfettiş. Tetik muhafazasındaki kordit barutunun bozulması, silahın ateşlenmesinin üstünden iki ya da üç gün geçtiğini söylüyor bana. Ayrıca eski dostum, dürüst olmak gerekirse alnındaki kırışıklıkların derinliği, yorucu bir sorun yaşadığını gösteriyor. Üstelik günlerdir taşıdığın bir yük bu, bir gece önce yüklenmemiş sırtına. Pazartesi sabahındayız. Soygunun cuma gecesi yapıldığını tahmin ediyorum. Haklı mıyım?"

Hardcastle sersem sersem başıyla onayladı.

"Ama basında vakadan hiç bahsedilmedi," dedim.

"Meseleyi gazetelerden uzak tutmayı başardık," diye cevap verdi Hardcastle. "Basın işin kokusunu almadan önce bu türden parçalarla ilgilenen çeşitli satıcıları kontrol etmek için zamana ihtiyacımız vardı."

"'Tozlu' Morrison ve onun nevinden kimseler mi?"

Müfettiş başıyla onayladı. "Doğru, Bay Holmes. Sabıkalı sabıkasız, bilinen bütün suçluları inceledik ama her birinde duvara tosladık."

"Bu belgenin değeri nedir?" diye sordum.

Hardcastle omuzlarını silkti. "Tam bir fiyat biçemiyorlar. Sizin ya da benim için beş para etmez, Doktor, ama bu tür şeylerin uzmanı biri için paha biçilmez bir şey." Polis aniden öne doğru eğildi, yüzü keskin bir diş ağrısından muzdaripmiş gibi acılı bir şekilde buruşmuştu. "Dürüst olmam gerekirse bu iş beni aşıyor, Bay Holmes. Meseleye biraz ışık tutmanın bir yolunu bulabileceğinizi umuyorum."

Holmes bana yandan bir bakış atarak, "Zevkle, Hardcastle," dedi. "Elimden geldiği zaman teşkilata yardım etmekten memnuniyet duyduğumu bilirsin."

Polis gülümsedi, vücudu gözle görülür derecede gevşedi. "Harika," dedi. "Dışarıda bir araba bekliyor. Lütfederseniz hemen British Museum'a gidebiliriz. Eski Mısır Bilimi bölümünün küratörü Sör Charles Pargetter, şu yerin dibine batasıca papirüs hakkında her şeyi anlatsın size."

Holmes sabahlığını çıkarıp atarak, "Mükemmel!" diye bağırdı. "Var mısın, Watson?"

"Elbette."

"O zaman sevgili dostum, paltonu, şapkanı ve bastonunu kap, arkadaşımıza British Museum gezisinde eşlik edelim!"

İKİ
SÖR CHARLES ANLATIYOR

"Tabii ya, bir zamanlar ben de bu asil binanın müdavimlerindendim. Londra'ya ilk geldiğimde, dünyada bir yol tutturmaya çalışırken, Montague Caddesi civarında bir odam vardı; aynı zamanda sıcak ve ücretsiz olmak gibi ek faydaları da bulunan okuma odasında çalışmak üzere sık sık buraya gelirdim." Müfettiş Hardcastle'la birlikte müzenin geniş kapılarından geçip girişin önünde muhafız gibi duran sekiz muazzam iyonik sütuna yaklaştığımız sırada böyle söyledi Sherlock Holmes.

İçeri girdikten sonra Hardcastle öne düşüp bizi Sör Charles Pargetter'ın ofisine götürdü. Ofise varmak için müzenin halka açık kısmının arkasına geçmemiz gerekiyordu. O noktada posbıyıklı bir güvenlik görevlisi, polisin kimliğini etraflıca inceledikten sonra ancak izin verdi ilerlememize. Ondan sonra bir dizi sessiz, dar, loş ışıkla aydınlatılmış koridorlardan geçip sonunda görüşeceğimiz adamın ismini taşıyan bir kapıya ulaştık.

Hardcastle gürültüyle vurdu kapıya. Kısa bir sessizliğin ardından kızgınlık tınısı taşıyan tiz bir ses, "Girin," diye seslendi.

Müzenin kuzeybatı kanadına bakan tek bir perdesiz penceresi olan aydınlık, havadar bir odada bulduk kendimizi. Oda, hepsi dolup taşan kitap raflarıyla sıkış tıkıştı, yere de çeşitli kitaplarla defterler saçılmıştı. Sör Charles kocaman, meşe bir masanın ar-

kasında oturuyor; öne eğilmiş halde eski bir haritayı büyüteçle inceliyordu. İçeri girişimiz sırasında başını kaldırmadı, büyülenmiş vaziyette haritaya bakmaya devam etti.

Holmes kapıyı kasten çarparak kapattı. Bu, adamın konsantrasyonunu dağıttı, Sör Charles bir kızgınlık homurtusu çıkararak başını kaldırıp bize baktı. Pickwick'i andıran görünüşüyle ufak tefek bir adamdı; tel çerçeveli gözlüğün arkasına saklanmış parlak mavi gözleri vardı. Kel kafalıydı ama kafasının yan taraflarındaki kum rengi, kırçıllaşmış saçları kafa derisinden fışkırıyormuşçasına karmakarışık bir havadaydı.

Sör Charles diğer iki ziyaretçiyi incelemek için gözlerini kısarak, "Ah, Müfettiş Horncastle," dedi.

"Hardcastle, efendim," diye düzeltti Müfettiş.

"Tabii, tabii." Sör Charles büyütecini bizden yana salladı. "Suçluları nihayet yakaladığınızı söylemeyeceksiniz herhalde?"

Bu cümledeki alay tınısını yakalayamayan Hardcastle biraz ürkmüş gibiydi. "Hayır efendim. Bu beyefendi Sherlock Holmes, bu da kendisinin çalışma arkadaşı Doktor Watson."

Sör Charles arkadaşımın adını duyar duymaz büyüteci elinden attı, masasının arkasından çıkıp sıcak bir tavırla Holmes'ün elini kavradı. "Ah, Sherlock Holmes. Bize yardım etmeye geldiğinizi umarım."

"Elimden geleni yapacağım."

Sör Charles benim de elimi sıkarken düşünceli düşünceli başını salladı. "Doğrusu, hayatta tek yapabileceğimiz de bundan ibaret. Bu dünyaya bir dizi görevi yerine getirmek üzere gönderilmişiz, bu görevler mütevazı ya da yüce şeyler olabilir, bizim vazifemiz onları elimizden gelen en iyi şekilde yerine getirmek. Değil mi, Müfettiş?"

Hardcastle başıyla onaylayıp ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Böyle felsefi teferruatlara ayıracak vakti yoktu, bir an evvel sadede gelmek istiyordu. Damdan düşer gibi, "Bay Holmes soygun hakkında daha fazla bilgi edinmek için geldi," dedi.

"Öyle mi? Nasıl yardım edebilirim?"

"Harekete geçmek için bir temel oluşturabilecek herhangi bir teori üretmeden önce çalınan belgenin özellikleri hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor," dedi Holmes.

"Anlıyorum. Elbette. Buyurun oturun beyler… Kâğıtlarımın bir kısmının yerini değiştirmeniz gerekebilir. Tamam, öyle işte. Güzel. Hay aksi, size sandalye kalmadı, Müfettiş."

"Ayakta durmakta bir sakınca görmüyorum, efendim," diye alçak sesli bir cevap geldi.

Masasının arkasına geçip oturmuş olan ufak tefek adam, masanın yanında cüceleşmişti âdeta. Gözlüğünü çıkardı, koskocaman mavi bir mendille silip temizledi.

"Şunu anlamalısınız, beyler," dedi. "Papirüsün kaybı yüzünden hâlâ matem tutuyorum. Eşsiz bir parçaydı. Ah, en baştan başlayayım en iyisi." Gözlüğünü tekrar takıp sandalyesinde arkaya yaslandı. "İki İngiliz arkeolog Sör George Faversham ile Sör Alistair Andrews, 1871 yılında yukarı Mısır'da içinde kırk mumya bulunan bir gömüt keşfettiler. Etrafa dağılmış mumyalar farklı çürüme aşamalarındaydı. Başka mezarlardan getirilmiş olan bazıları, gizli bir dikey geçide saklanmıştı. Bu geçide dik açılarla ustalıkla yerleştirilmiş bir bacadaki entipüften bir lahidin içinde de bir mumya keşfedildi. Mezar soyguncularına karşı önlem alınmıştı anlayacağınız. Bunun, Kraliçe Henntawy'nin mumyası olduğu anlaşıldı.

"Kraliçe öldüğünde henüz yirmi bir ya da yirmi iki yaşındaydı. Yirmi Birinci Hanedan'ın ilk kralı I. Pinneedjem'in karısı olduğunu biliyoruz. Karanlık sanatlara bulaşmış olan ve aslında Ölüler Tanrısı Osiris'in reenkarnasyonu olduğu söylenen başrahip Setaph bu kralın hizmetindeydi. Hikâyeye göre Pinneedjem karısının ölümüne öyle kederlenmiş ki, Setaph'a sihrini konuşturup karısını hayata döndürmesi için yalvarmış. Eski Mısırlıların ölümden sonra yaşama inandıklarını unutmayın. Ölüm bir kere onları aldıktan sonra nihai mutluluğa erişmeden önce karanlık

ve tehlikeli bir diyar olan Yeraltı Dünyası'ndan geçmeleri gerekiyordu."

"Aaru."

"Öyle, Bay Holmes, bizim cennetimizin muadili. Ölümden sonraki yaşama yolculuğu kolaylaştırmak için mezara belli nesneler ve hem yolculukta hem de diğer taraftaki 'yaşam'da faydası dokunacak gerekli eşyalar bırakılırdı. Bu eşyaların arasında Ölüm Papirüsü de vardı. Yani ölünün Yeraltı Dünyası'nın tehlikelerini atlatıp Aaru'ya güvenle varmasına yardımcı olacak sihirli metinlerle ve onlara eşlik eden süslemelerle –isterseniz bunlara büyü de diyebiliriz– dolu papirüs sahifeleri.

"Anlayacağınız, Pinneedjem, Henntawy'nin bu yolculuğa çıkmasını istemiyordu. Onu yeniden hayatta istiyordu, hayatın zevklerini kendisiyle birlikte sürmesi için canlı ve nefes alır vaziyette. Böylece ölümü fethedecek büyülerle dolu yeni bir Ölüm Papirüsü yaratması için Setaph'a yalvardı, hiç kuşkusuz tehdit de etti onu." Sör Charles burada bir an duraklayıp gülümsedi. "Kimse için kolay bir görev değil bu. Ancak daha önce de açıkladığım gibi Setaph karanlık sanatlara bulaşmıştı ve rivayete göre Osiris de ondan yanaydı, böylece rahip kendisinden talep edilenleri yerine getirebildi. Ancak yarattığı Ölüm Papirüsü hiç kullanılamadı çünkü tanrılar sonsuz yaşamın sırrını keşfettiğini öğrenince Setaph'ı bunu kullanmaktan men ettiler. Setaph'a papirüsü yok etmesi emredildi ama rahip öyle yapacağı yerde sakladı onu. Hiç kuşkusuz günün birinde kendisi kullanmayı umuyordu. Ne yazık ki Setaph henüz papirüsün güçlerini kullanmaya fırsat bulamadan ölüm onu aldı. Tapınaktaki rahipler, Setaph'ın talimatları uyarınca kendisini papirüs de dahil olmak üzere bütün eşyalarıyla gizli bir yere gömdüler. Setaph kurnaz bir adamdı, ölümü aşacak sihri bulduğuna kesinlikle inanıyordu. Tanrılar bunu kullanmasını yasaklamıştı ama bu muhteşem sırrın kendisiyle birlikte ölüp gitmesine izin verecek değildi. O da, kendisi kadar yaratıcı bir hayal gücüne sahip birilernin takip etmesi için

dikkat çekici ipuçları bıraktı. Böylece Ölüm Papirüsü'nün bulunduğu Setaph'ın gizli mezarını bulabilecekti. Mezarın yerine ilişkin ayrıntıları, kraliçesi Henntawy'nin mumyalanmış bedenine sakladığı bir papirüse kaydetmiş.

"Setaph'ın Ölüm Papirüsü en fazla peşine düşülen Mısır eseridir. Modern zamanlarda papirüsü gören olmadı ama var olduğuna dair antik dünya kanıtları mevcut."

"Yani çalınan belge o değildi?" diye sordum.

Sör Charles başını salladı. "Henntawny'nin lahdi açıldığında, mumyasının hatırı sayılır derecede korunduğu görülmüş ve sargı katlarının arasına sokulmuş bir papirüs bulunmuş. Geçen hafta hırsızların çaldığı şey işte o papirüstü."

Sör Charles'ın anlatısı boyunca yüzü ifadesiz kalan Holmes, "Papirüste ne var?" diye sordu.

"Tuhaf bir şifreyle yazılmış acayip bir belgeden bahsediyoruz – Seraph'ın kendi şifresi. Hiyeroglifler Yirmi Birinci Hanedan zamanında kullanılanların çeşitlemeleri, Setaph'ın kendi icadı eklemeler de var. Bildiğimiz şu ki papirüsü Setaph bizzat yazmış. İmzalamış ve özel mührüyle, yani yarım bir bokböceğiyle mühürlemiş. Bu papirüs, Setaph'ın mezarının yerini açıklıyor gibi görünüyordu."

"Bir çeşit harita bu, o halde?" diye sordum.

Sör Charles bana gülümsedi. "Basit bir şekilde ifade etmek gerekirse öyle, Doktor. Setaph'ın felsefesine değinen bazı pasajlar ve Pinneedjem'le Henntawy'ye bağlılık bildiren ifadeler bulunduğu açık. Ayrıca Osiris'ten de bahsedilmiş ama genel olarak bir esrar perdesi söz konusu…"

"Setaph'ın mezarının yeri de dahil olmak üzere," dedi Holmes.

"Evet."

"Yani parçanın çalınmasının sebebi pekâlâ da bu olabilir. Gizli mezarın yerini bulmak."

Sör Charles omuzlarını silkti. "Hayal peşinde koşan bir hırsızlık. Papirüsü bulan iki arkeolog da onu doğru dürüst anlamayı

başaramadılar, o zamandan beri de papirüs ara sıra şifreyi çözdüklerini düşünen nitelikli insanlar, mümtaz Mısır bilimcileri tarafından incelenir."

"En son ne zaman bu şekilde incelenmişti?"

"Epeyce oldu sanırım. Herhalde on sene. Önemli olduğunu düşünüyorsanız öğrenebilirim."

Holmes düşünceli düşünceli, "Olabilir," dedi. "Gelin, papirüsü çalanların, içindeki mesajları anlamayı başarıp haritanın şifresini kırdıklarını, böylece Setaph'ın mezarını bulduklarını düşünelim bir an için. Bu zahmetlerine karşılık ne elde ederler?"

"Maddi kazanç olarak hemen hemen hiçbir şey. Ne de olsa Setaph yalnızca bir başrahipti. Mezarda birkaç altın eşya, çeşitli sunak yadigârlarıyla süsleri olacaktır ama dünyevi mal olarak daha fazlası bulunmaz." Sör Charles burada duraklayıp masasının üstüne eğilerek sesini neredeyse fısıltı haline gelecek kadar alçalttı. "Tabii," dedi, "Setaph'ın büyülü Ölüm Papirüsü de orada olacaktır. "

ÜÇ
SUÇ MAHALLERİ

"İşlenen suçun ardından koleksiyonun bir kısmını teftiş etme bahanesiyle Mısır salonunu ancak bir gün kapalı tutabildik; daha uzun süre kapatsaydık gazeteler mutlaka bir şeylerin kokusunu alırdı."

Sör Charles Pargetter altı-yedi ziyaretçinin sergilenen çeşitli şeylere bakarak gezindiği Mısır salonunun eşiğinde durduğumuz sırada açıklıyordu bu hususu. Salon, bir dizi cam sergi dolabı barındıran üç bölüme ayrılmıştı, dolapların birkaçında eski mumyaların kahverengi ve lime lime bedenleri yer alıyordu, ayrıca zamanın şafağında gelişip serpilmiş o çarpıcı medeniyete ait pek çok güzel oyma nesneyle değerli eserlerin sergilendiği dolaplar vardı. Epey yukarımızda, yeni elektrikli aydınlatmalarla yumuşak ışıkla aydınlatılmış eski Mısır hayatından sahneleri gösteren resimler, duvar boyunca şerit halinde uzanıyordu.

"Hırsızlığın gazetelere haber olması konusunda neden endişeliydiniz?" diye sordum.

"Hiçbir müze hazinelerinden birini kaybettiğini kabul etmekten hoşlanmaz, Doktor. Böyle bir şey müstakbel yatırımcıları ürkütür, ayrıca bu tür bir hikâye suç kardeşliğine reklam duyurusunda bulunmak gibi olurdu: British Museum'a gelin ve çalın – çok kolay."

"Açıkladığım gibi, bu durum *bizim* de işimize geliyordu," diye ekledi Scotland Yard'lı.

"Adamlar içeri nasıl girmiş, Hardcastle?"

Müfettiş, arkadaşımın sorusuna cevap olarak odanın tavanını işaret etti. Kavisli tavanda dikdörtgen şeklinde üç büyük pencere vardı, salonun temel aydınlanma kaynağı da bu pencerelerdi.

"Şunlardan birini zorla açıp iple aşağı inmiş, aynı yolla da çıkmışlar. Giderken dikkatsizlik edip iplerini düşürmüşler. Henntawy'nin dolabının yanında, yerde kıvrılmış halde bulduk ipi."

Holmes tavan pencerelerine baktı, sonra bakışlarını yeniden Sör Charles'a çevirdi. "Dolap nerede?"

Eski Mısır uzmanı, "Bu taraftan, beyler," diyerek bizi orta koridor boyunca ilerletip yolun ortasında tek başına duran bir cam dolabın karşısında durdurdu. Abartılı bir jestle, "Kraliçe Henntawy," diye bildirdi.

Üç bin yıldan uzun bir süre önce yaşamış olan bu genç kadının kalıntılarına bakarken ensemde huzursuz bir ürperti hissettim. Ağır boyalı yüz muhteşem derecede korunmuştu; boş gözyuvalarına yerleştirilip karanlık, boş bir bakışa hapsolmuş abanoz rengi takma gözleriyle bir maskeye benziyordu. Büzülüp küçülmüş kafasının etrafından ağır, Medusa'yı andıran bir peruk dökülüyordu. Bedeni boydan boya çürümekte olan kahverengi sargılarla kaplıydı.

Sör Charles âdeta ışık saçarak, "Çok güzel değil mi?" dedi.

Hardcastle ciddi bir tavırla, "İtiraf etmem gerekir ki kendisi benim güzellik anlayışıma pek uymuyor," diye cevapladı.

Holmes eğildi, ağır ağır dolabın çevresini dolaştı. Arada sırada mumyayı incelemek için burnu cama değecek kadar yakın duruyordu. Sonunda doğruldu, bedenin uyluğundaki özellikle hırpalanmış bir yeri işaret ederek, "Papirüs orada mı duruyordu?" diye sordu.

Sör Charles'ın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Ah, nereden bildiniz, Bay Holmes? Cin gibisiniz."

"Bu yırtıkların epey yeni olduğu açık, sargının şuralarında beyazlıklar görünüyor. Ayrıca dolabın yalnızca bu tarafındaki camı değiştirmeniz gerekmiş. Macun bayağı taze. Belli ki uzmanımız nereye bakacağını biliyormuş."

"Gece bekçisi muhtemelen camın kırılma sesiyle harekete geçti," gözleminde bulundum alçak sesle. "Durumu araştırmaya gelince de öldürüldü."

Sör Charles üzüntüyle başını salladı. "Ah, hayır Doktor. Kendisi ofisinde öldürülmüş."

"Ne!" diye feryat ederken, eşit derecede afallamış görünen Holmes'e baktım.

Arkadaşım keskin bir sesle, "Bunu bana niye söylemedin, Hardcastle?" diye sordu.

Scotland Yard'lı tereddüt etti, kendisini Holmes'ün gazabına hazırladı. Yüzü kâğıt gibi bembeyaz kesilerek, "Şey," diye kekeledi, "bunun suçun önemli bir parçası olduğunu düşünmemiştim doğrusu."

Holmes tiksintiyle gözlerini yumup alaylı bir homurtu çıkardı. "Bu bilgi soygunun failleriyle ilgili önemli yeni bilgiler sağlamakla kalmıyor, ayrıca soygunun nasıl gerçekleştirildiğini de işaret ediyor."

Bu açıklama karşısında hepimiz sessizliğe büründük. Gözlük camlarının arkasındaki gözleri iri iri açılmış olan Sör Charles, "Şey, çok çarpıcı bir iddia bu," dedi. "İzah edin, rica ederim."

"Önce gece bekçisinin ofisini incelemek istiyorum mümkünse."

"Elbette," dedi Sör Charles. "Beni izleyin."

Söz konusu ofis, üstünde bir gaz ocağı, bir-iki fincan ve çay demlemek için çeşitli eşyalar bulunan sağlam bir ahşap masanın doldurduğu sıkış tıkış, küçük bir odaydı. İçeri girdiğimiz sırada arka taraftaki oymalı sandalyede ayaklarını masaya dayayarak oturmuş, *Yarış Postası*'nı okuyan kırmızı yanaklı, tombul genç adam ayağa fırlayıp çarpık çurpuk biçimde hazırola geçti.

Yumuşak bir Cockney aksanıyla, "Affedersiniz Sör Charles," dedi sesi çatallanarak. Gül yanaklarının tombul şişkinlikleri içeri aniden dalışımızın yarattığı şokla sinirli bir şekilde seğiriyordu. "Buraya geleceğinizden haberim yoktu, efendim. Yemek molasındaydım." Hâlâ elinde olduğunu fark ettiği gazeteyi çabucak buruşturdu, arkasına saklamaya çalıştı.

Eski Mısır uzmanı hafifçe gülümsedi. "Sorun yok, Jenkins. Bugün çalışanlarımı denetlemiyorum. Bu beyefendiler Henntawy'nin papirüsünün çalınması ve Daventry'nin öldürülmesini araştırıyor. Öldürüldüğü odayı incelemek istiyorlar." Bu noktada susup Holmes'e döndü. "Jenkins müzenin bu kanadının kadrolu gündüz bekçisidir. Daventry'nin yerine birisinin alınması işiyle ilgilenemedik henüz. Onun görevlerini şimdilik diğer gece çalışanları paylaşıyor."

Holmes başıyla onaylayıp bir adım öne çıkarak genç bekçiye hitap etti. "Cesedi sen mi buldun, Jenkins?"

"Şey, evet efendim. Cumartesi sabahı. Ben... Her zamanki gibi sabah sekizde geldim. İlk bakışta her şey yolunda gibiydi... ta ki buraya gelene kadar. Onu şurada, halının üstünde buldum." Eliyle halıyı işaret etti, hepimiz dönüp eskiden bir halının serili durduğu besbelli olan zemine baktık. Çizik içindeki döşeme tahtalarının koyu kahverengisinin ortasındaki solgun dikdörtgen seçilebiliyordu. "Fazla kan yoktu, sadece başının yan tarafında koyu renk bir leke vardı." Tombul yanaklar bir anlığına soldu, sonra genç adam hafif, sevecen bir gülümsemeyle şöyle dedi: "İhtiyar Sammy –Bay Daventry'ye öyle derdik– İhtiyar Sammy iyi adamdı. Sabahları uyumak için evine gitmeden önce ikimiz sık sık birer fincan kahve içer, iki lafın belini kırardık."

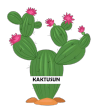
"At yarışlarından bahsederdiniz belki? Günün en iyi bahislerini seçerdiniz?" dedi Holmes.

Jenkins arkasındaki gazeteyi endişeyle top yaparak Sör Charles'tan yana baktı. "E-evet efendim."

Holmes, "Endişelenme," diye devam etti. "Biraz pervasızca bir uğraş olsa da kumar oynamak kanuna aykırı değil. Aslında benim de gelirinin epeyce bir kısmını kaypak hipodromlarda saçıp savuran bir arkadaşım var."

"Eh, nabzımızın biraz yükselmesinden hoşlandığımız doğru. Çoğunlukla birlikte bahis oynardık. Karım var, doğmak üzere olan bir de bebeğim, o yüzden fazla bir miktarı riske atmayı göze alamam ama İhtiyar Sammy…"

"Büyük kumarbazdı."

"Evet efendim."

"Ve büyük kaybederdi."

Elma kırmızısı surattaki kahverengi gözler bulandı, bir kez daha Sör Charles'a kaydı.

Holmes amansızca devam etti. "Aslında, Jenkins, arkadaşının gırtlağına kadar borca batmış olduğundan şüpheleniyorum. Haklı mıyım?"

Jenkins bir kere daha duraksadı.

Bekçi budala gibi ayaklarına bakarken Sör Charles, "Doğruyu söyle, Jenkins," diye teşvik etti. "Daventry her ne yaptıysa bunun seninle bir ilgisi yok."

Jenkins boğazını temizledi, lafa başlarken gergin gergin öksürdü. "Şey," dedi, "doğruyu söylemek gerekirse İhtiyar Sammy'nin başı tefecilerle epey dertteydi. Borcunu ödemezse ona yapacakları konusunda savurdukları tehditleri anlattığında korkmuştum. Sammy ise hep gülüp geçiyor, her şey olacağına varır diyordu."

"Vardı da," dedi Holmes zalimce.

"Bir dakika, Bay Holmes. Bu cinayeti tefecinin haydutlarının işlediğini söylemiyorsunuz herhalde, değil mi?" diye sordu Hardcastle. Sesinde bir inanmazlık tonu vardı.

Holmes başını iki yana salladı. "Söylesene, Jenkins, Daventry özel eşyalarını nerede saklardı?"

"Dolabında, efendim. Hepimizin kendi dolabı var." Odanın köşesini, yüksek ve paslı iki metal dolabın sarhoş sarhoş birbirlerine yaslandığı yeri işaret etti.

Holmes dolaplara gitti. "Hangisi Daventry'ninkiydi?"

Jenkins yine işaret etti.

Holmes kulpu çevirdi. "Kilitli. Cinayetten beri açıldı mı bu dolap?" Soruyu Hardcastle'a yöneltmişti, bütün başlar ondan yana döndü.

Polis, aşikâr şaşkınlığı ve huzursuzluğunun izin verdiği ölçüde aldırmaz bir tavırla omuz silkti. "Hiç dokunmadık. Hırsızlıkla doğrudan ilgili sayılmaz... Cinayetle de."

"Anahtar nerede?" diye parladı Holmes.

"Daventry'nin geri kalan eşyalarıyla birlikte Yard'dadır herhalde."

Holmes, "Hah!" diye hırıldandı; bir süre yelek cebini karıştırıp küçük bir çakı çıkardı. "Anahtar yok madem, bu uyduruk hırsızlık teçhizatı işimizi görmek zorunda."

Böyle söyleyerek küçük bıçağı dolabın kapağıyla yan tarafı arasındaki boşluğa soktu, kilide biraz baskı uyguladı. "Birazcık bilgi... ve bol miktarda kaba kuvvet... günü kurtarır," diye homurdanıyordu işiyle uğraşırken.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra tangır tungur bir ses duyuldu ve kilitli kapak ardına kadar açıldı. Arkadaşım, "*Voila*!" diye bağırdı.

Hardcastle düştüğü hayreti gizleyemeyerek, "Bu da nedir böyle, Bay Holmes?" diye haykırdı ihtiyatlı bir tonla. "Yine ne numaralar çeviriyorsunuz?"

"Sizi temin ederim ki numara falan yok, Müfettiş. Her şeyi bir dakika sonra açıklayacağım."

Holmes dolabın içinde eşelenmeye başladı. Birkaç saniye sonra bir zafer çığlığı koparıp dolabın derinliklerinden küçük, kahverengi bir paket çıkardı. Paketi Jenkins'e fırlatarak, "Tut," dedi. "Aç paketi evladım, aç da içindekilerle gözlerin bayram etsin."

Sör Charles'tan onay anlamında bir baş sallaması alan Jenkins, kendisine verilen görevi yerine getirmeye girişti. Sinirli parmaklarla kahverengi kâğıdı soymaya başladı, önce yavaş yavaş çalışıyordu, son katman ortaya çıkınca hararetli bir heyecanla devam etti. Sonunda paketin içindekiler ortaya çıktı. Büyük, kahverengi, deri bir kese. Holmes keseyi adamdan alıp içindekileri masaya boşalttı. Parlak sarı sikkelerden oluşan eğri büğrü bir piramit gözlerimizin önünde ışıldıyordu.

Jenkins, "Vay anasını!" diye bağırdı. "Burada bir servet var."

"Bazılarına göre öyle, evlat." Holmes uzun parmaklarını yığına daldırdı, sikkelerin birkaç tanesini alıp Sör Charles'la Hardcastle'ın şaşkına dönmüş yüzlerinin karşısında tuttu. "Burada yüz altın kadar var. Bir gecelik iş için fena para değil. Tabii Daventry yasadışı yollarla kazandıklarının hasadını kaldıracak kadar yaşasaydı."

"Yasadışı mı?" dedim.

"Evet. Bu para, hırsızları müzeye sokması ve onlar işlerini görürken başka tarafa bakması için dostumuz Daventry'ye ödenen ücret."

Sör Charles, "Yani hırsızlarla işbirliği mi yapmıştı, onu mu diyorsunuz?" diyerek soludu.

"Öyle de denebilir. İnsanın borçları belli çevrelerde fena halde meşhur olmak gibi bir alışkanlığa sahiptir. Bilgi ihtiyacı duyanlar böyle şeyleri kolayca öğrenebilir. Bu koşullarda, çaresizce paraya sıkışmış bir adama rüşvet vermenin pek bir zorluğu yoktur."

"Rüşvet mi?"

"Evet, Müfettiş." Holmes altın yığınını işaret etti. "Henntawy papirüsünün çalınmasına yardımcı olması için Daventry'ye bu cömert miktar teklif edilmişti."

"Yani adamların ellerini kollarını sallayarak içeri girip papirüsü aldığını ve çekip gittiğini söylüyorsunuz. Daventry de onlara kapıyı tuttu."

"Evet, öyle denebilir. Çok medenice, değil mi?"

"İyi de ip ne olacak? Ayak izleri?"

"Sizi yanlış yöne sevk eden sahte ipuçları. Giriş çıkış yöntemi biraz fazla gözümüze sokulmuştu. Burnumuzdan tutulup buradaki suçların iki tecrübeli ama sıradan soyguncu tarafından işlendiğine inanmaya yönlendirilmiştik. Düşünsene be adam. Çatıya nasıl çıktılar? Varlıkları mutlaka diğer görevlilerin dikkatini çekerdi." Holmes bunu teyit ettirmek için Sör Charles'a bir göz attı ve tereddütlü bir baş onayı aldı. "Adamların bütün bunları kontrol etmek için çatıya çıkmışlar mıydı Hardcastle?"

"Oraya iki memur yolladım ama hiçbir şey bulamadılar."

"Sen kendin çıkmadın yani?"

"Niye çıkayım? Çıkmadım. Bunun bir işe yarayacağını düşünmedim." Müfettiş sersemlemiş görünüyordu.

"Bu seferlik haklıydın. Yukarıda hiçbir şey bulamazdın. Tavan pencereleri, bu iş için yapılmış uzun sırıklardan biriyle içeriden açılabiliyor. Mısır salonunda iki tane gördüm bu sırıklardan. Bu şekilde açılan pencerelerden birinin altına bir kangal iple iki adamın göklerden indiği, değerli bir parçayı kaparak karanlık melekler gibi yeniden göklere yükseldiği izlenimini vermek için birkaç çamurlu ayak izi bırakmak çocuk oyuncağı."

"Peki bunca zahmet niye?"

Holmes gülümsedi. "Suları bulandırmak için. İçeri girenlerin kimliklerini gizli tutmaya yardımcı olması için. Beyler, karşımızdaki basit bir suç değil, antika bir nesnenin kurnazca çalınmasının yanı sıra, yalnızca talihsiz bir ikincil mesele olan soğukkanlı bir cinayet. Operasyonun tek amacı papirüsü çalmak olsaydı, ip ve ayak izlerinden oluşan mantıksız ipuçlarına gerek duyulmazdı. Ancak bu ipuçları failler için gerekliydi – oyunlarının bir parçasıydı bunlar, girişimlerinin heyecanını artıracak ve otoritelerle alay edecek bir şeydi. Bu adamların daha binaya ayak bile basmadan bekçiyi öldürmeye niyetli olduklarına kaniyim. Cinayet hemen hemen keyfekeder işlenmiş, gece serüvenlerine fazladan bir zevk ürpertisi katmış."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Söyledikleriniz doğruysa, o zaman karşımızda deliler var demektir," dedi Sör Charles sert sert.

"Bir dereceye kadar size katılıyorum. Hangi sıradan suçlu parayı alan kişiyi öldürdükten sonra yüz altınını geride bırakır ki? Kahramanlarımızın bakış açısına göre, Daventry ile yaptıkları sözleşmenin çarpık kurallarına uyuyor, alınan hizmetin bedelini ödüyorlardı. Adamın ölmüş ya da hayatta olmasının bir önemi yoktu. Anlaşmalarına sadık kalmışlardı. Demek ki zenginler ve gerçekten de kanlarında delilik var."

Sör Charles cevap veremeden Hardcastle arkadaşımın yüzüne doğru öfkeli bir parmak salladı. "Bütün bunlar tahminden ibaret," dedi sert sert.

Holmes başını iki yana salladı. "Kanıtları düşünün," dedi yumuşak bir sesle. "Birincisi, içeri nasıl girildiğini gösteren kanıtların nasıl aşikâr bir şekilde bırakıldığı. Fazla basitti. Operasyon öyle bir gösterişle yürütülmüş ki, bu kanıtlar bir çocuk oyunundaki acemi işaretler gibi korunmuş. Benim gibi tecrübeli bir araştırmacı için, bu ipuçlarının oraya yerleştirildiği gayet açık. Meseleyi iyice karman çorman etme amacı güdülmüş. Aradan üç gün geçtikten sonra failler ve amaçları konusunda hâlâ bir şey bilmediğinize göre düzenleri başarılı. İkincisi, suçun amacı. Muammalı bir papirüsün çalınması ancak parçayı artık her ne amaçla istiyorlarsa kendileri için isteyen ve uğruna cinayet işlemeye hazır olan uzmanların ve bireylerin –tuhaf bireylerin– ilgi alanında olabilir. Üçüncüsü, güvenlik görevlisinin ofisinde vurulmuş olması, kendisinin bir şekilde bu suça karışmış olduğunu gösteriyor. Ancak alçakça eylemleriyle uğraştıkları sırada mütecavizlerin üstüne gitmiş olması halinde güvenlik görevlisini öldürmeleri gerekirdi. O durumdaysa epeyce pis bir cinayetle sonuçlanan bir mücadele yaşanırdı ki bu hiç de kötü adamlarımızın tarzı değil. Hiç mücadele olmadığını ve tabancada sadece tek kurşun bulunduğunu unutmayın. Daventry, ona rüşvet veren adama güvendiği için öldü. Mezbahaya giden koyun gibiydi.

Muhtemelen katil elinde küçük silahıyla bekçinin yanına gelip ateş etti…"

Holmes, iki parmağını Jenkins'in şakağına dayayarak olayı canlandırdı. Genç adam inleyerek sandalyesine çöktü.

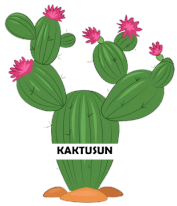
"Şurası açık, Daventry işin içindeydi, bu da bu olaydaki suç ortaklarının gereğinden bir kişi fazla olduğu anlamına geliyordu. Bu işin parlak ama sadist bir zekânın ürünü olduğuna inanıyorum. Papirüsü kendisine isteyecek kadar saplantılı ve çaresiz birinin. Çalınan şey başkalarına verilmeyecek. Aksi takdirde aptal ve beş parasız bir güvenlik görevlisini ne diye öldürsün? Böyle bir ihtimal ne kadar uzak olursa olsun, hiç kimsenin onun izini sürme ihtimali kalmaması için. Suçlumuz kurnaz ve tehlikeli bir yaratık."

"Tekil konuşmaya başladınız, Bay Holmes. Bu işe iki kişinin karıştığını söylemiştiniz," dedi Hardcastle ifadesiz bir sesle.

"Bu cüretkâr suçu iki kişinin işlediğini inkâr etmiyorum ama fikir ve amaç…" Holmes duraksadı, çelik bakışlarını müfettişe çevirdi. "Bu işin arkasında tek bir beyin var. Zeki olduğu kadar çarpık fikirli de bir beyin."

"Bu beyin kim peki?" diye sordu Hardcastle. "Bu defa Profesör Moriarty'yi suçlayamazsınız."

Holmes polis müfettişini soğuk soğuk süzdü. "Nispeten zeki gözlemlerinden biri, Hardcastle. Karşımızdaki kişi profesörün dehasından, cüretinden ve korkarım ki soğukkanlılığından biraz nasibini almış biri. Son derece zeki ve korkulacak bir adam."

DÖRT
BEKLENMEDİK BİR OLAY

"Duvardaki üstüne bol bol işaret konmuş yarış takvimiyle masadaki eski *Yarış Postası* nüshaları bana Jenkins'le Daventry'nin kumar oynayan adamlar oldukları bilgisini verdi. Senin de gayet iyi bildiğin gibi, Watson, kumarbazlar nadiren kazanır."

Gülümseyerek başımla onayladım.

Arkadaşım bir kibrit çakıp piposunu yaktı. Bir anlığına yüzünü yoğun gri bulutlar kapladı. British Museum'dan ayrılmamızın üstünden birkaç saat geçmişti, yeniden Baker Sokağı'ndaki odalarımızdaydık. Gün solmaya başladığından gaz fitilleri biraz önce yakılmıştı. Mavi sabahlığına sarınmış olan Holmes kendinden hoşnuttu ve konuşkan bir havadaydı. Kibritini şömine ızgarasının arka tarafına atarak, "Bana kalırsa bu davanın kapanması çok uzun sürmeyecek," dedi.

"Ama cevaplanmamış çok soru var."

"Ben hepsini cevaplayabilirim."

Sesimdeki inanmazlık tonunu bastırmaya çalışarak, "Öyle mi," dedim kısık sesle.

"Ortada büyük bir gizem yok, Watson."

"O zaman suçlu kim? Hırsız kim?"

Holmes ışıl ışıl gülümsedi. "Sorunu tarafsız ve mantıklı bir şekilde ele al. Bir belge çalındı. Şifresi çözülemeyen bu lime lime

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

papirüs uğruna, daha değerli diğer eserler görmezden gelindi. Demek ki papirüs maddi değeri için değil, müstesna içeriği uğruna çalındı."

"Evet, tamam, bunu görüyorum ama nasıl diyeyim, papirüste yalnızca Setaph'ın mezarının yeri hakkında muğlak birtakım yazılar varmış."

"Ve Ölüm Papirüsü'nün yeri hakkında."

"İyi de ne işe yarayacak? Uzmanlar bilmeceyi çözüp Ölüm Papirüsü'nün yerini bulmaya uğraşmış ve başaramamışlar. Başkalarının ne şansı olabilir?"

Sherlock Holmes alçak sesle inledi. "Watson, Watson," dedi biraz coşkulu bir sesle. "Düşünce sınırlarını genişlet. Her zaman mümkün ve muhtemel olanın yanında kalma. Uzak ihtimalleri, beklenmedik şeyleri ve aşikâr olanı da düşün."

Başımı sallayarak, "Aşikâr olanı," diye yankıladım onu. "Korkarım anlamadım."

"Henntawy papirüsünde bir şifre var. Şifreler bilginin gizli biçimde sunulmasını sağlayan araçlardır, hepsi bu. Bu bilgiden faydalanmak için neye ihtiyacın var?"

"Anahtara."

"Kesinlikle. Bize söylendiğine göre, Setaph kurnaz ve becerikli bir adammış. Alelade mezar soyguncularının Henntawy'nin mezarını yağmalayıp kendi nihai dinlenme mekânının ve sihirli papirüsünün yerini gösteren papirüsü bulma tehlikesinin tamamen bilincindeymiş. Böylece, sırrını korumak ve yalnızca ölümün ötesindeki yaşamı arayan heveslilerin çözebileceği bir bulmaca yaratmak için kendi şifresini oluşturmuş. Ancak bu şifrenin bir de anahtarı olması gerekiyordu, Setaph da muhtemelen anahtarı sıradan bir başka belgeye yerleştirip, seçilmiş kişi, yani Setaph'ın 'ölümsüzlük sırları'ndan faydalanabilme yeteneğine sahip o özel kişi tarafından bulunması için başka bir yere bıraktı."

"Hırsızımızın Setaph'ın mesajının anahtarını eline geçirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum, yani senelerden beri British Museum'da sürünüp duran papirüs şu anda onun için büyük önem taşıyor. O papirüsü ele geçirmesi şart."

"Sanırım bunların hepsi mümkün."

"Aha, işte şimdi eldeki bilgilerin sınırlarının ötesine taşıdın düşüncelerini."

"Belki," dedim, "ama böyle bir anahtarın nasıl ele geçirilebileceğini hâlâ bilmiyorum."

"Şehirdeki ıvır zıvır satan dükkânlarda ortaya çıkan Mısır antikaları hakkında haberler okuyorum sık sık. Çoğunluğu Mısır ikonlarını Aztek ikonlarından ayırt edemeyecek olan ahlaksız satıcıların alıp sattığı kaçak mallar. Yüzyıllardır sürüp giden bir antika ticareti bu."

"Yani Henntawy'nin papirüsündeki şifrenin anahtarını içeren belgenin bu bahsettiğin dükkânlardan birine düştüğünü ve gerçek değerini bilen biri tarafından alındığını düşünüyorsun, öyle mi?"

Başıyla onayladı. "İhtimallerden biri bu. Bizi nereye götürdüğünü görmek için peşine düşebileceğimiz bir ihtimal."

"Biraz hayal ürünü bir çıkarım sanki bu."

"Saçmalık. Elimizdeki bütün bilgilere uygun bir çıkarım. Hırsızımız tahmin ettiğim türde bir adamsa, iştah kabartıcı bir şeyin… Setaph'ın mührünü, yani yarım bokböceğini taşıyan herhangi bir şeyin ortaya çıkması ihtimaline karşı bu tür yerleri gözetleyecek adamlar tutmuştur."

"Bundan emin misin?"

"Henüz değil ama fikrime göre bu sadece mümkün değil, en muhtemel durum."

"Yani asıl ödül, Ölüm Papirüsü."

"Bravo, Watson."

"İyi de bu adam eline nasıl geçirdiğine dair herhangi bir açık vermeden papirüsü piyasaya nasıl sürüp satabilir ki?"

Holmes ciddiyetle bana baktı, çehresine kararlı ve düşünceli

bir ifade yerleşmişti. "Papirüsü satmaya niyeti yok. Kullanmaya niyetli."

Holmes'ün söylediği şey kafama dank ederken bir an sessizlik hüküm sürdü, sonra ensemdeki tüyler diken diken havaya kalktı. "Yani papirüsün ona ölümü mağlup etme gücü vereceğine mi inanıyor?"

"Evet."

"Delirmiş olmalı."

"Muhtemelen öyle."

"Tanrım! Kim olduğunu biliyormuşsun gibi konuşuyorsun!"

"Biliyorum."

Tam bir şaşkınlıkla, "Biliyorsun ha!" diye bağırdım.

Holmes keyifle bana bakarak piposunu tüttürdü.

"Holmes," dedim. "İnsanı çileden çıkarma. Kimmiş o?"

"Sebastian Melmoth."

"Ne?"

"Onu hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum. Ama ne kadar tuhaf ve ahlaksız olduğu apaçık belli olsa da hırsızlık ve cinayete kadar alçalacağını düşünmüyorsun herhalde?"

"Beslediği saplantı düşünülürse, tenezzül etmeyeceği hiçbir şey yoktur diye düşünüyorum. Derringer tabancanın tetik muhafazasından çıkardığım sarı saç teliyle silahın üstündeki o keskin parfüm kokusunu hatırlıyor musun? Buraya geldiği sırada tepeden tırnağa bulanmış olduğu kokunun aynısı olduğuna eminim. Anlayacağın, Watson, yaklaşık bir yıl önce bu odada yaptığı dehşet verici açıklamalardan beri gözümü bu kötü niyetli genç adamdan ayırmadım."

"Nasıl?"

"Dedikodu sütunları ve kendi haber alma teşkilatım aracılığıyla. Bir şey arayıp durduğunu biliyorum, fena halde istediği bir şey. Ölümle ilgili araştırmaları dolayısıyla Setaph'ın şifreli papirüsünün British Museum'da bulunduğunu bir süredir biliyordu

kuşkusuz; biliyor ve papirüsün şifresini kırıp değerli sırrını açığa çıkaracak bir anahtar bulma olasılıklarını araştırıyordu."

"Söylediğin doğruysa, Ölüm Papirüsü'nü ele geçirmek için vakit geçirmeden Mısır'a doğru yola çıkacaktır."

Holmes hafifçe gülümsedi. "Şifreyi kırmayı başarıp bu sayede papirüsün bilmecesini çözebildiyse ancak. Anahtara sahip olmak başka, onu kullanmak başka. Böyle şeyler eski Mısır zihniyetiyle ve uygarlığıyla ilgili bilgi ve anlayış sahibi olmayı gerektirir."

"Niyetin nedir?"

"Sabah ilk iş Bay Melmoth'u ziyarete gideceğiz, bildiklerimi yüzüne vuracağım. Tepkilerini gözlemek çok ilginç olacak. Hoşuma gidecek bir görüşme olmasını bekliyorum."

Parlak bir mayıs sabahıydı. Sherlock Holmes ile ben, Sebastian Melmoth'un Curzon Caddesi'ndeki evine yaklaştığımız sırada gökyüzü açık maviydi, ince, parça pinçik bulutlar rüzgârın önünde sürükleniyordu. Ziyaretimiz konusunda iki açıdan fevkalade endişeliydim. Birincisi, bana öyle geliyordu ki Holmes'ün teorisi kesinlikle doğru olarak yorumlanamayacak derecede varsayım içeriyordu ve arkadaşımın hayatında ilk defa olmak üzere çok büyük bir hata yapmakta olduğundan korkuyordum. İkincisi, yeniden Melmoth'la karşılaşmak düşüncesi hoşuma gitmiyor, kendimi karanlıktan korkan bir çocuk gibi hissediyordum. Bu korkunun mantıksız olduğunun farkındaydım ama oradaydı ve gayet gerçekti.

Holmes çanın kordonunu çekti, zilin evin uzak köşelerinde çaldığını duyduk. Bir süre sonra nefret dolu koyu renk gözleri ve insanın gözünü korkutan kibirli havasıyla asık suratlı bir genç adam kapıyı açtı. Melmoth'un uşağı olduğunu zannettim ama yanılmışım. Holmes yelek cebinden bir kartvizit çıkarıp tek bir kelime etmeden genç adama takdim etti.

Adam kartı alaycı bir tavırla inceledi, hatta arka tarafında bir şey yazıp yazmadığına bakmak için çevirdi; sonra tembelce kapı

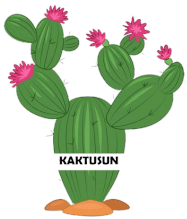
çerçevesine yaslanıp Holmes'ün kartını dikkatsizce sallayarak laubali bir edayla, "Evet, konu neydi?" diye sordu.

Holmes keskin bir sesle, "Lütfen Bay Melmoth'a acil bir konu hakkında kendisiyle görüşmek istediğimi bildirin," dedi.

Esmer ve kibirli çehrede bir an için bir gülümsemenin hayaleti belirdi. "Sebastian'ı acilen görmeniz gerekiyorsa, o zaman 'onu diğer tarafta aramanızı' öneririm," dedi ve bu defa kırmızı dudaklar bir gülümsemeyle geri çekilip beyaz dişlerden oluşan ince bir çizgiyi açığa çıkardı.

Holmes kaşlarını çattı. "Yılacak değilim, beyefendi," dedi biraz hararetle.

Genç adam, yenindeki görünmez bir toz zerresini silkiyormuş gibi yaparak aldırmaz bir tavırla, "Korkarım yılacaksınız. Anlaşılan üzücü haberi duymadınız," dedi. "Üzülerek söylüyorum ki Bay Sebastian Melmoth öldü."

BEŞ
BİRAZ DAHA ŞAŞIRTMACA

Sherlock Holmes'ü tanıdığım onca yıl boyunca, Sebastian Melmoth'un öldüğünü duyunca düştüğü kadar şaşkınlık ve yılgınlığa düştüğünü görmemiştim. Bütün çıkarımlarını ve planlarını darmadağınık eden bu haberin ağırlığıyla serseme dönmüş gibi, bir an için kıpırtısız kalmıştı.

Kısmen merakımdan, kısmen de arkadaşımın bocalamasını örtbas etme çabasıyla, "Ne zaman oldu?" diye sordum gence.

Ruhsuz bir, "Evvelsi gün," cevabı geldi. "Seb, babamın Norfolk'taki mülkünde bir av kazasına uğradı."

"Babanız…?"

"Lord Felshaw."

Holmes kendisini biraz toparlayarak, "Av kazası, demek?" diye sordu.

Genç, başıyla onayladı. Sesinde herhangi bir duygu olmaksızın, "Evet," diye cevapladı. "Üzücü bir iş. Arazi bekçilerimizden Briggs'le birlikte ava çıkmıştık. Sebastian çalılıkların arasında bir an bizi kaybetti. Bir silah sesi duyduk ve onu ölü bulduk."

"Ne olmuş?"

Genç adam hafifçe omuzlarını silkti. "Silahı kazara patlamış olmalı. Cidden pis bir iş."

Herifin rahat kibri kanıma dokunmaya başlamıştı. Aksi aksi, "Bu olaya pek üzülmüş görünmüyorsunuz," dedim.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Hepimiz bir gün öleceğiz. Seb bunu tecrübe etmeye herkesten çok can atardı. Son büyük tecrübe, anlarsınız ya." Keskin çehre çizgilerinden sinsi bir gülümsemenin gölgesi geçti, genç adam durup havayı iyice ciğerlerine doldurmak istermiş gibi bir nefes aldı. "Evet, beyler, şimdi müsaade ederseniz sabah havası insanın eşikte durup çene çalarak keyif çatması için fazlasıyla soğuk. Cenaze töreni yarın, halletmem gereken işler var." Kapıyı suratımıza kapatmadan hemen önce, "Son derece özel bir tören olacak," diye ekledi imalı imalı. "Katılım yalnızca davetliler için."

Holmes, Baker Sokağı'na dönüş yolunda sessizdi. Yüzündeki sıkıntılı ifade, çıkarımlarında bu kadar yanılmış olması karşısında hissettiği acıyla öfkeyi açığa vuruyordu. Bir kez daha Baker Sokağı'na girdiğimiz sırada bazı teselli sözleri sarf etmeyi denedim.

Holmes cevap vermeden önce nefesini keskin bir sesle içine çekti. "Şefkatini kendine sakla, Watson. Melmoth'un ölümü gerçekleri değiştirmiyor. Daventry'yi öldürüp papirüsü müzeden çalan oydu."

"Artık bunu nasıl kanıtlayabilirsin ki?"

Holmes parmağıyla alnına vurdu. "Hepsi burada, sadece henüz açığa çıkmadı."

Kısa bir an gülümsedi, kolumu tutarak beni kapımıza yöneltti. "Bu işin içinde şu anda görebildiğimizden fazlası var ama doğru yolda olduğuma inanıyorum. Bize daha fazla ışık sağlayacak olaylar gelişecektir."

Oturma odamıza girdiğimizde bizi bir sürpriz daha bekliyordu. Dönüşümüzü bekleyen bir müşterimiz vardı. Modaya uygun yeşil kadife bir elbise giymiş genç, temiz yüzlü bir kadın, ateşin yanında oturduğu yerden bizi karşılamak üzere kalktı. Uzun boylu ve inceydi, şık biçimli bakır rengi saçları ve meydan okuyan kahverengi gözleri vardı. Tereddütle bir birimize, bir diğerimize bakarak, "Bay Holmes?" dedi.

Holmes paltosunu çıkarıp çalışma masasının yanındaki ahşap sandalyeye asarak, "Ben oluyorum," dedi. "Bu da dostum ve çalışma arkadaşım Doktor Watson. Siz de Bayan…?"

"Andrews – Catriona Andrews." Açık seçik ve özgüvenli bir şekilde konuşuyordu ama yine de halinde tavrında bir gerginlik vardı. Bunun doğal bir çekingenlik değil de kaygı ve sıkıntıların getirdiği bir şey olduğunu tahmin ettim.

"Buyurun oturun yerinize, Bayan Andrews. İçecek bir şeyler ister miydiniz? Çay?"

Genç kadın başını kararlılıkla sallayarak reddetti. "Hayır, hayır, hiçbir şey istemem, teşekkür ederim. Gelişimin sebebini bir an evvel açıklamak istiyorum."

Holmes kendisini koltuğuna atıp geniş bir el hareketiyle beni de oturmaya davet etti. "Arkadaşım da ben de kulak kesildik. Lütfen acele etmeyin, sorununuzu açık seçik ve bütün ayrıntılarıyla anlatın." Böyle söyleyip arkasına yaslanarak gözlerini yumdu.

Misafirimiz koltuğunda öne eğilip anlatmaya başladı. İskoç atalarından yalnızca hafif bir iz taşıyan açık, ayarlı bir tonla konuşuyordu. "Demin söylediğim gibi, ben Catriona Andrews. Sör Alistair Andrews'un kızıyım"

"Arkeolog Sör Andrews mu?" diye bağırdım.

"Evet." Misafirimiz bu noktada bocaladı, başı öne eğildi, el çantasından bir mendil çıkarıp nemlenen gözlerini sildi. "Babam… Babam kayboldu."

Bu ani açıklama karşısında hiç şaşırmış görünmeyen Holmes, gözlerini bile açmadan anladığını belirtecek biçimde başını salladı. Yumuşak bir sesle, "Rica ediyorum en baştan başlayın, Bayan Andrews," dedi.

Cesur genç kadın omuzlarını şöyle bir salladı, mendili yeniden el çantasına tıktı ve tekrar başladı. "Annem doğumumdan kısa süre sonra ölmüş, böylece beni yetiştirmenin tüm sorumluluğu babama kalmış. Belki kendimi babama çoğu kız evlattan daha yakın hissetmemin sebebi budur. Birlikte, St. John koru-

luğundaki konforlu bir villada yaşıyoruz. Babamın asistanlığını yapıyorum – çalışmalarına yardım ediyor, mektuplarını yazıyor, çeşitli keşif gezilerinde topladığı geniş eski eser koleksiyonunun kataloğunu düzenliyorum.

"Yakın zamana kadar aramızda her şey yolundaydı, derken babamın davranışları tuhaflaştı. Misafirlerin çoğundan kaçınıyor, çalışma odasına kendini kilitlemiş halde gitgide daha fazla zaman geçiriyordu. Bir hafta kadar önce yemeklerini de orada tek başına yemeye başladı. Ayrıca gece geç saatlerde dışarı çıkıyor, neredeyse sabah olana dek dönmüyordu. Bu gece seferlerini sorduğumda sert bir tavırla bunun kendi özel meselesi olduğunu söyledi." Kız üzüntüyle başını salladı. "Babamın huyu hiç böyle değildi. Her zaman çok şey paylaşırdık, oysa şimdi beni dışlıyordu. Bu davranışı karşısında ne kadar incinip endişelendiğimi tahmin edersiniz. Sanki babam başka birine dönüşmüştü.

"Derken dün eve hiç dönmedi. Yatağı bozulmamıştı, nereye gittiğini belirten herhangi bir not da yoktu. Endişeden kendimi kaybettim. Polise gidecektim ki saat dörtteki postayla şu not geldi." Buruşuk bir sayfa tutuşturdu elime, kâğıtta şunlar yazıyordu:

> Sevgili C,
> Bir süreliğine evde olmayacağım. Yokluğum konusunda sana bilgi vermediğim için beni affet fakat inan bana, bunun için geçerli sebeplerim var. Beni merak etme. Güvende ve gayet iyiyim. Ancak ortadan kayboluşum hakkında hiçbir şekilde yetkililerle temasa geçme. Döndüğümde her şeyi açıklayacağım.
>
>
> Sevgilerimle.

İmza yerindeki kargacık burgacık karalamayı göstererek, "Bu şekil nedir?" diye sordum.

"Eski Mısır konusunda ne kadar bilginiz olduğunu bilmiyorum, Doktor Watson, ama bu Thoth – İbis başlı yazı tanrısı. Ba-

bamın özel imzasıdır. Çok küçükken, bana eğlence olsun diye yazdığı notlarda bu imzayı kullanırdı. Notu kendisinin yazdığını bu sayede anladım."

Holmes, "Ne kadar karışık olursa olsun imzalar öğrenilebilir," diye belirtti. "El yazısı konusunda hiçbir şüphe yok mu?"

"Hiç yok. Bu notun babamdan geldiğine eminim."

"Bayan Andrews, babanızın ziyaretçilerin çoğundan kaçındığını söylediniz..." Kız başıyla onayladı.

"Ama hepsinden değil?"

"Hayır. İki defa gelen bir adam vardı, babam onu hemen çalışma odasına sokmuştu."

"Bu adamı tanıyor muydunuz?"

"Hayır. Daha önce hiç görmemiştim. Adını bile bilmiyorum."

"Kendisini tarif edin lütfen."

"Gençti. Otuz yaşlarında diyebilirim. Epey frapan ve iyi giyimliydi. Çok solgun tenli, uzun sarı saçlıydı."

Sebastian Melmoth'un tarifini tanıyarak, "Holmes!" diye bağırdım.

Arkadaşım parmaklarını dudaklarına koydu. "Büyüleyici, değil mi, Watson? Şimdi, Bayan Andrews, izin verirseniz şu mektubu inceleyeyim."

Krem rengi sayfayı kızın uzattığı elinden alıp büyüteciyle inceledi. "Hımm. El yazısı düzensiz, kesik kesik. Belli ki baskı altında yazılmış. Kalem beş kere tökezlemiş, bu da mesajın yazan kişinin zihninden doğrudan gelmediğini, ona dikte edildiğini gösteriyor." Kâğıdı pencereye tuttu. "Bu sizin mektup kâğıtlarınızdan mı, Bayan Andrews?"

"Hayır. Babam daima beyazda ısrar eder."

"Kaliteli bir kâğıt, muhtemelen sayfası dört penidir, bu da insanı babanızı kaçıranların epeyce zengin olduğunu düşünmeye sevk ediyor."

"Kaçıranlar mı!" Bayan Andrews da ben de aynı anda aynı ünlem nidasıyla patlamıştık.

Holmes gülümsedi. "Öyle. Her ne kadar az olsa da eldeki bütün kanıtlar beni, kaçınılmaz olarak, babanızın kaçırıldığı sonucuna sürüklüyor."

Holmes zaman zaman yeteneklerini sergileme konusunda öyle bir aşka gelirdi ki, açıkladığı şeylerin hitap ettiği kişi üzerinde yaratacağı etkiyi pek düşünmezdi. Yüzü bembeyaz kesilen Bayan Andrews koltuğunun kollarını sımsıkı yakalayıp arkadaşıma doğru eğildi. Gözlerinde kararlılığını ve cesaretini açıkça gösteren sabit bir ışıltı vardı. Konuştuğunda sesi berrak ve kontrollü ama bastırılmış bir öfkeyle doluydu. "Ciddi olamazsınız, Bay Holmes. Babamı kim kaçırsın? Hangi sebeple? Ayrıca fidye mektubu falan almadım. Mutlaka yanılıyorsunuz."

"Korkarım yanılmıyorum. Ancak babanızın hayatının şu an için tehlikede olduğunu düşünmüyorum."

Teskin etmek amacıyla elimi genç kadının omzuna koyarak arkadaşıma kaşlarımı çattım. "Holmes," dedim sertçe. "Bilmece gibi konuşmayı kes. Bayan Andrews'un senden doğru dürüst bir açıklama duymaya hakkı var."

"Elbette," dedi Holmes, sesi hiç de ikna olmuş gibi çıkmamıştı.

"Babası kaçırıldıysa, kaçıran kişiler neden hiç haber göndermedi?"

"İstedikleri şey zaten ellerinde de ondan. Para değil, Sör Andrews'un uzmanlık bilgilerini istiyorlar."

"Özür dilerim, Bay Holmes, ama tamamen afallamış durumdayım. Lütfen şu işi bana her yönüyle açıklayın."

"Size henüz bütün bildiklerimi açamam, Bayan Andrews, ancak şu kadarını kesinlikle söyleyebilirim ki…"

Ancak Holmes vereceği güvence konusunda başka bir şey söyleyemedi. Misafirimizin üstüne bir değişiklik çökmüştü. Kız, bütün bedeni öfkeyle titreyerek ayağa kalktı, elini şiddetle savurarak Holmes'ü cümlesinin orta yerinde susturdu. Hararetli bir tavırla, "Bu kadarı yetmez, beyefendi!" diye bağırdı. Gözlerinden ateşler saçılıyordu, yanakları kızarmıştı. "Babamın ortadan kay-

boluşuyla ilgili bir şey biliyorsanız, bunu bana söylemek zorundasınız. Kötü haberleri kaldıramayacak narin bir çiçek değilim ben – o kötü haber her ne olursa olsun. Kararlı ve sorumluyum. Kazılarında babama eşlik ettim, pek çok erkeği tir tir titretecek koşullara katlandım, görevler üstlendim. Kendi dünyanızın kontrolü sizde olabilir, Bay Holmes, ama bütün kadınların hayatın acımasız darbelerinden korunması gereken zayıf, beyinsiz küçük yaratıklar olduğunu düşünme hatasına düşmeyin. Öyle değiller. Sizi temin ederim ki ben kesinlikle öyle değilim. Kimsenin bana patronluk taslamasına, beni yatıştırmasına müsaade edecek değilim. O yüzden bütün bildiklerinizi söylemenizi talep ediyorum."

Tam da Sherlock Holmes'e meydan okunacak gündü! Arkadaşımın çene kasları gerildi, gözlerinde anlık bir öfke pırıltısı belirdi; sonra Holmes kızgınlığını kontrol altına almışçasına bacaklarını uzatıp koltuğunda geriye yaslanarak kendi kendine güldü. "Böyle bir yakarışa nasıl karşı koyabilirim, ha, Watson?" Huzursuz bir karşılıktı, ayrıca Holmes amaçladığı vurdumduymazlık havasını yakalamayı pek başaramamıştı.

Cevap vermedim, aslında gözlerimi hem Holmes'ten hem de genç kadından kaçırdım. Bu hassas, özel konuşmaya dahil olmak istemiyordum. Bir kadının arkadaşıma haddini bildirmesi bana iyi gelmişti. Sevgili Mary'm, bütün mantık yürütme becerilerine karşın Holmes'ün kadın doğasını son derece yanlış anladığını ve bütün kadınlara aynı şekilde davranma eğiliminde olduğunu söylerdi hep. Bayan Andrews arkadaşımı haksız çıkarıyordu.

"Evet beyefendi, bekliyorum…"

Holmes pes ederek içini çekti. "Size sunabileceklerimden fazlasını vermemi istiyorsunuz Bayan Andrews…" İkinci bir paylama selini engellemek için elini kaldırdı. "Doğru olduğunu düşündüğüm şeyleri size anlatacağım ama kanıtlanmamış teorilerimi koşullar onları doğrulayana ya da doğrulamayana dek kendime saklamama izin vereceksiniz."

Katı ve geri adım atmaz duruşunu bozmayan Bayan Andrews, "Pekâlâ," dedi soğuk bir tavırla.

"Henntawy keşif seferi sırasında babanıza eşlik etmiş miydiniz?"

Bayan Andrews'un kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Hayır ama hakkında her şeyi biliyorum, ayrıca parçaların British Museum'da teşhir için hazırlanmasında babama yardım ettim. Bunun babamın ortadan kaybolmasıyla ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var! Eski Mısır konusundaki engin bilgilerine karşın babanız Henntawy papirüsünü anlaşılır şekilde tercüme etmeyi başaramamıştı."

"Ah, doğru. Bu durum kafasını meşgul ediyordu."

"Kayıp bir anahtar olduğunu biliyor muydu?"

Misafirimiz sert yüz çizgilerinin buruk bir gülümsemeyle gevşemesine izin verdi. "Evet, başka pek çok olasılıkla birlikte bunu da düşünmüştü."

"Papirüsü kazıdaki ortağı Sör George Favesham'la tartışır mıydı?"

"Hayır. Birbirlerini rakip görürlerdi. İkisi de bulmacayı ilk çözen kişi olmaya kararlıydı. Sör George durmadan başardığını iddia edip babama onu kızdıracak telgraflar yollardı. 'Bırak şişinsin herif,' derdi babam. 'Cevabı gerçekten bulsaydı kimseye tek bir kelime etmez, Ölüm Papirüsü'nü ele geçirmek için peşinden şeytan kovalıyormuş gibi hızla Mısır'a giderdi.'"

"Şişinmek soygun ve cinayet getirdi, ha, Watson?"

"Affedersin, Holmes. Başını sonunu kaçırdım işin."

"Daha dün bana okuduğun gazete haberi var ya. Hatırlarsan moralimi düzeltmeye çalıştığın sırada okumuştun, ben de bunun sıradan bir suç olduğunu sanmıştım. Yanılmışım. Sör George Favesham'ın evi soyguna uğrayıp altüst edilmiş ama değerli hiçbir şey alınmamış. Hatırladın mı?"

"Evet, evet, hatırladım. Sör George öldürülmüş."

"Ah! Resim gitgide genişliyor. Vicdansızlar Sör George'un on-

lara anahtarı tercüme etme konusunda yardımcı olacağını, böylece Henntawny papirüsünü anlayabileceklerini umuyordu hiç kuşkusuz. Sör George bunu yapamayınca ya da belki yapmayı reddedince... Onu ortadan kaldırdılar." Gayretkeş bir tavırla ellerini birbirine sürttü. "Anlayacağınız, Bayan Andrews, Setaph'ın Ölüm Papirüsü'nü ele geçirmek için yanıp tutuşan bazı ahlaksız kişiler var. Papirüsü alabilmek için cinayet de dahil hiçbir şeyden çekinmiyorlar. Babanızın üzerinde çalıştığı, papirüsün bulunduğu yerin ayrıntılarını içeren Henntawy belgesinin anahtar olmadan bir işe yaramadığına eminim – Setaph'ın bizzat hazırladığı anahtar. Bahsettiğim bu şahısların anahtarı ele geçirmiş olduğuna inanıyorum."

Bu noktada araya girdim. "Durum böyleyse, neden Ölüm Papirüsü'nü aramıyorlar?"

"Ah sevgili Watson, çünkü benim gibi onlar da Setaph'ın kurnazlığını hafife almışlar. Anahtarda da çözülmesi gereken bulmacalar var. Müzeden alınan papirüsteki kadar zorlu şeyler değil belli ki ama eğitimsiz ve basit bir zihni şaşkına çevirmeye yeter."

"Sanırım nereye varmaya çalıştığınızı anlıyorum, Bay Holmes. Bahsettiğiniz bu kötü adamların, anahtarı açıklaması için babama ihtiyaçları var."

"Ben bu gizemi bu şekilde okuyorum. Fidye istenmemesinin sebebi bu."

"Haklıysanız – onlar için yaptığı işi bitirdiğinde babama ne olacak?"

Holmes çenesini ovalayarak bir an durdu. "Cevabım ancak bir tahminden ibaret olabilir ama babanızı kaçıranlar hakkında bildiklerimi düşününce, kendisini Setaph'ın Ölüm Papirüsü'nü ellerine geçirene dek tutacaklarına inanıyorum. Babanızın onlara doğru bilgi verdiğinden ancak o zaman emin olabilirler."

Bayan Andrews koltuğunda arkaya yaslandı. Holmes'e endişeli bir bakış attım.

Arkadaşım daha neşeli bir tonla, "Ki o zamana kadar," diye devam etti, "Doktor Watson'la ben onları yakalamış olacağız."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" Bayan Andrews'un çaresiz sorusu, kafamdan geçenin aynısıydı.

"Bence öyle," dedi Holmes. Misafirimiz bu cevaptaki çifte anlamı ıskalayarak gülümsedi.

"Lütfen babamı sağ salim getirin bana, Bay Holmes." Özgüvenli, modern kadın maskesi bir an için sıyrılarak alttaki korkmuş ve kırılgan genç kızı gözler önüne serdi.

Neşeyle, "Bu mutlu sona ulaşmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız," dedim.

"Ben de bu duygulara aynen katılıyorum," dedi Holmes. Sesinde en ufak bir sıcaklık kıvılcımı yoktu.

Bayan Andrews, Holmes'ün babasından haber alır almaz onunla temasa geçeceği konusunda verdiği güvenceyle gittikten sonra bastırılmış öfkemin bir kısmını serbest bırakarak arkadaşımın üstüne gittim. "Ayrıntıları bir müşteriden saklamak başka, Holmes, beni karanlıkta bırakmaksa bambaşka."

"Sevgili dostum, sakin ol. Lütfen olaylar ve dolayısıyla benim zihinsel süreçlerim tahmin ettiğimden daha hızlı ilerlediği için beni suçlama."

"Sırlarını bana açmazsan nasıl bir işe yarayabilirim?"

"İyi de her şeyi biliyorsun, Watson. Açacak ne var?"

"Kötü adamlardan bahsettin. Çoğul olarak. Kim bunlar? Melmoth öldüğüne göre..."

"Ah, sırlarımı açayım tamam ama aşikâr olanı da açıklayacak değilim. Bunu yaparsam nasıl öğreneceksin?"

"Holmes..." diye başladım.

"Tanrı aşkına, bu kadar kederli durma. Hareket adamı olduğunu biliyorum, bu akşam yardımına ihtiyaç duyacağım bazı hareketler olacak."

"Ne hareketi?"

Azametle, "Melmoth'un evini soyacağız," diye ilan eden Sherlock Holmes piposunu yakıp yeniden koltuğuna yerleşti.

ALTI
GECE MESAİSİ

Sherlock Holmes beni yasadışı işlere ilk defa bulaştırmıyordu. Ancak bu defa arkadaşımın önerdiği serüven, gözüme son derece ölçüsüz göründü.

Azarlar gibi bir tonla, "Melmoth'un evini soyacağız," diye tekrarladım. "Bu öneriyi ciddiye almamı bekliyor olamazsın."

"Böyle konularda şaka yapmam, dostum. Hassasiyetlerini bir an için unut da bu Melmoth denen adam nasıl katıksız bir alçak, onu düşün – ve bilerek şimdiki zamanda konuşuyorum."

"Adamın hâlâ hayatta olduğunu mu düşünüyorsun?"

Holmes beni doğrudan cevaplamadı ama piposunun sapını benden yana sallayarak, "Senin yardımın olsun olmasın, bu gece Melmoth'un evine girip, tabutunda kimin yattığını kesinliğe kavuşturmaya niyetliyim," dedi.

Titredim. "Tanrı aşkına Holmes, bütün bunlar baştan aşağı tehlikeli ve kanuna aykırı olmakla kalmıyor, aynı zamanda tüyler ürpertici."

Holmes sırıttı. "Bu işi yapmak için daha iyi sebep olur mu?"

Holmes ile ben oturma odamızın sıcaklığını bırakıp gecenin serinliğine çıkarken, gece yarısını vuran Big Ben'in mahzun çanları uzaklarda çınlıyordu. Bu girişime dair endişelerime rağmen,

Holmes ona katılmam yönündeki ricasını reddedemeyeceğimi biliyordu. Canım fena halde sıkılarak tıbbi çantamın içindekiler çıkarılmış, yerlerine ufak bir levye, bir hırsız feneri, bir keski ve ordu tabancam konmuştu.

Dostum, öğleden sonra bir ara saygın, kır saçlı, miyop bir rahip kılığında Baker Sokağı'ndan ayrılarak Melmoth'un evinin civarını iyice bir kolaçan etmeye gitmişti. Döndüğünde kılığını üstünden çıkarıp atarken, "Alışılmadık bir biçimde evleri gözetleyip dursa bile kimse beceriksiz bir din adamından kuşkulanmıyor," diye sırıtmıştı.

Büyük şehrin işlek caddeleri ıssızdı. Gecenin geç saatlerine kalmış birkaç eğlence düşkününün yanından geçtik, arada sırada da hiç kuşkusuz istasyona dönmekte olan bir fayton nal sesleriyle yanımızdan geçip gidiyordu ama bunlar dışında karanlık sokaklar bizimdi. Sessizlik içinde hızlı hızlı yürüyorduk, aklım endişe ve vehimlerle kaynaşıyordu; Holmes'ün beklentiyle gerilmiş yüzüyse sevinçliydi.

On beş dakika içinde hedefimize yaklaşmıştık. O sabah ziyaret ettiğimiz, o andaysa bize boş, karanlık yüzünü sergileyen evin karşısındaki gölgelerde durakladık. Pencerelerin hiçbiri aydınlık değildi ve evde birinin olduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

"Evin arka tarafında küçük bir bahçe var. Onu çevreleyen duvara tırmanırsak alt kat pencerelerinin birinden eve girebiliriz." Holmes çabuk çabuk ve soğukkanlı bir tonla konuşuyordu; bir menüden yemek seçiyordu sanki.

Kendimi son derece huzursuz hissetmeye başlamıştım. "Ya yakalanırsak?" diye sordum sert bir fısıltıyla.

Gelen kısa cevap, "O ihtimal benim kitabımda yok," oldu.

Yolu geçip evin yan tarafına dolandık. Melmoth'un villasının arkasında uzanan dar yolun en ucunda, cılız bir parıltı yayan tek bir gaz lambası nöbet tutuyordu. Holmes yolu izleyerek beni lambanın zayıf ışığının ötesine götürdü, yaklaşık üç metre yüksekliğindeki eski, rustik bir duvarın önünde durduk. "Seni

yukarı iteceğim, duvarın tepesine sağlamca tutunduğun zaman da çantanı uzatacağım."

Derin derin içimi çektim. "Bütün bunlar gerçekten gerekli mi?"

"Elbette gerekli. Hadi, artık işe koyulalım."

Gençliğimdeki esnekliğim ve atletik becerilerim artık olmadığından, ellerim ve ayaklarımla duvarın tepesine tırmanmamı sağlayacak kadar sağlam bir şekilde tutunup doktor çantamı Holmes'ün uzanmış ellerinden alarak duvarın diğer tarafındaki sağlam toprağın nispi güvenliğine ulaşmam biraz vaktimi aldı. Holmes öyle bir zorluk yaşamadı. Duvara kolayca tırmandı, çabalarımdan ötürü hâlâ nefesimi toparlamaya çalıştığım sırada yumuşak bir şekilde toprağa inerek bana katıldı. Eve yaklaştığımız sırada tek gözlü feneri yaktı, fenerin dar ışığı binanın dış çizgilerinde gezindi. Sol tarafta bir kapı vardı, muhtemelen mutfağa ya da kilerlere açılıyordu; arka ana kapıya uzanan basamaklar orta kısımdaydı, sağ tarafında da geniş, kavisli bir pencereye uzanan bir veranda vardı.

Holmes öne düşüp basamaklardan çıktı, başını cumbadan yana salladı. Feneri elime tutuşturarak, "Giriş noktamız orası olacak," diye fısıldadı. "Ben keskiyle çalışırken ışığı sabit tut."

Arkadaşım, tecrübeli bir hırsızın becerisiyle keskiyi sürme pencerenin alt kenarına soktu. Çabuk, ölçülü hareketlerle eğilip kalktığını gördüm, sonunda pencere kıymıklar saçıp çatırdayarak açıldı.

Hiç gecikmeden tırmanıp eve girdik, karanlığın içinde heykel gibi durduk. Duyularımız en hafif bir sesi ya da hareketi yakalamak için tetikteydi. Hiçbir şey yoktu. Evin sessizliği kulağımın içinde tıslıyordu. Holmes birkaç saniye sonra bana sokularak alçak sesle konuştu. "Tabut hiç kuşkusuz zemin kattaki odalardan birinde olacaktır, muhtemelen de oturma odasında. Gel." Kolumu yakalayıp beni nazikçe çekiştirerek karanlıkta kapıya doğru rehberlik etti. Karanlıkta görebilme konusunda özenle ge-

liştirdiği çarpıcı bir becerisi vardı, fenerinden çıkan huzmenin de yardımıyla bir kedi maharetiyle yolumuzu kolaylıkla buldu. Birkaç saniye sonra giriş holünde dikiliyorduk. Ön kapının üstündeki yelpaze pencereden soluk bir aydınlık içeri süzülüyor, duvarlara çizgili, hareketli gölgeler düşürüyordu. Bir kez daha durup dinledik. Sessizlik, holün uzak ucunda duran büyük sarkaçlı saatin usul tıkırtılarıyla hafif hafif bölünüyordu. Holmes hırsız fenerinin ışığını etrafta dolaştırıp çevremizi inceledi. Hol masasında, zevksiz oymalarla süslü aynanın altında kocaman bir vazo dolusu beyaz orkide, karanlığın içinde soluk ve hayaletimsi bir şekilde duruyordu. Ölüye sunulmuş bir çiçek hediyesiydi hiç kuşkusuz.

Hole açılan birkaç kapı vardı, solgun ışığın aydınlattığı eşikten bakarak iki tanesini denedik. Müzik odası ve konuk odasıydı bunlar. Üçüncü denememiz, aradığımız odayı bulmamızı sağladı. Buraya oturma odası demek, zalim bir hata olurdu. Fenerin verdiği loş ışıkta bile odanın normalde kasvetli bir yer olduğunu görebiliyordum. Perdeler, kenarları altın sırmalı siyah kadifedendi, duvar kâğıdıysa tuhaf ve iç karartıcıydı. Bir dizi sırıtkan, itici, şeytani, canavarımsı suratı betimleyen, neredeyse gravür denilebilecek acayip acayip desenlerle süslüydü. Tütsünün doğuyu anıştıran iç bayıltıcı tatlılıktaki rayihası, yoğunluğu yüzünden havayı âdeta boğucu kalınlıkta, tiksindirici bir kokuyla dolduruyordu. Kalın halı ve lüks mobilyalar gri, siyah ya da koyu kahverenginin çeşitli tonlarındaydı, şöminenin üstünde de ev sahibinin bir portresi asılıydı. Sebastian Melmoth'u arkasında bir kalenin harabeye dönmüş siperinde ay ışığında dururken gösteren, Yüksek Gotik tarzda, yağlıboya bir tabloydu. Melmoth'un solgun yüzü, resim canlıymış da adam özel mülküne zorla girdiğimizin farkındaymış gibi hayaletimsi bir kinle bakıyordu bize. Işık huzmesi yüzün üstünden geçerken gözleri ışıldadı, nefretle canlandı. Sinir bozucu bir görüntüydü.

Ne var ki bütün bu gözlemler ancak birkaç saniye sürdü, çün-

kü evin esas dikkat çekici unsuru, odanın ortasındaki ayakların üzerinde yatan koyu renk, meşe tabuttu.

Holmes fenerin ışığını tabutun kapağına çevirince küçük, gümüş bir levha aydınlandı. Üstüne şu sözcükler oyulmuştu: *Sebastian Melmoth Hic Reviviscere*[*] *1866-1896.*

Arkadaşım bir tiksinti homurtusu çıkardı "Gel, Watson, kapağı kaldırmama yardım et."

"Ama, Holmes, kuşkusuz..."

"Ziyaretimizin varlık sebebi bu. Kapalı bir tabut bir şeyi ispatlamaz. Boş da olabilir."

Boş değildi. Afganistan'daki günlerimde şahit olduğum dökülen kanlarla korkunç yaralara karşın, kapak tabutun üstünden kalkınca karşımıza çıkan sahneyi gördüğümde midemdekilerin boğazıma yükselmesine engel olamadım. Daha sonra düşündüğümde, belki de beni sarsan şey her şeyin bu denli uygunsuz olmasıydı, dedim kendi kendime. Melmoth'un bir av kazasında öldüğünü öğrenmiştik ama adamın yarasının bu derece korkunç olmasına hazırlıksızdım. Hasar görmüş beden yaraları açık seçik göz önünde bir halde tabutta yatıyordu. Göğsünün üst yarısı uçmuştu, yüzünden geriye de pek bir şey kalmamıştı; yalnızca ışıkta ıslak ıslak parlayan kanlı, koyu kırmızı dokudan bir maske vardı. Kafadaki sarı bukleler bile tıraş edilmişti, bu da görünüşünün tüyler ürperticiliğini artırıyordu.

Holmes önümüzde yatan manzaradan zerre rahatsız olmamıştı. Aksine, tatmin olmuş bir mırıltı çıkardı. "Av kazası ha? Eh, bu etkiyi yaratmak en az iki şarjör gerektirmiştir. Çok güzel bir iş çıkarılmış, Watson. Gerçekten çok başarılı." Böyle söyledikten sonra cesede eğilip elleri yakından inceledi; ondan sonra da feneri bir zamanlar surat olan kalıntının üstüne tutup dehşet verici çiğ et maskesinden dışarı fırlayan dişleri gözden geçirdi.

"Eh, bu adam her kimse, kesinlikle Sebastian Melmoth olmadığına kaniyim."

---

[*] (Lat.) Yeniden burada. *–çn*

OKSİJEN BELGESİZ KAÇIŞ TEAM

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Buradaki kanıtlar, zaten şüphelendiğim şeyi ispatlıyor. Ellere bak..." Ellerin birini kaldırıp fenerin ışığını üstüne tuttu. "Nasırlara, içine toprak işlemiş tırnaklara bak. Güzelliğe kıymet veren bir züppenin elleri değil bunlar. Bir ırgatın elleri." Kolu bırakıp cesedin üstüne iyice eğilerek ağzın çevresindeki etleri geriye itti. "Aynı şekilde, dişler de zenginlerin karşılayabileceği pahalı diş bakımından nasibini almamış. Şu siyah ve kahverengi diş kökleri sağlıksız bir beslenmeyle ihmalkârlığı gösteriyor. Hayır, dostum, bu zavallı herifçioğlu Sebastian Melmoth'un hâlâ kanlı canlı hayatta olduğu gerçeğini gizlemek için kullanılan bir ikame yalnızca, arzu edersen tuzak yemi de diyebiliriz."

"İyi de bu aldatmacanın amacı ne?"

"Kendime iltifat ediyorum belki ama büyük ölçüden benim yüzümden, izi kaybedeyim diye yapıldığını düşünüyorum. Baş şüpheli ölürse, dedektif başka bir şüpheli bulmak için başka yere bakmak zorunda kalır..."

"O arada kendisi de alçakça planlarını dokunulmazlık içinde sürdürebilir."

"Üstüne bastın."

"Peki tabuttaki bu zavallı kim?"

Soruma cevap almak kaderimde yokmuş çünkü tam Holmes cevap vereceği sırada evin üst katlarından bir gürültü geldi. İnsan sesleriydi bu. Yüreğim sıkıştı. Biri bizi duymuştu.

Holmes hemen feneri söndürdü. "Çabuk," diye fısıldadı sertçe. "Tabutu kapatmama yardım et."

Tabut kapağıyla körler gibi güreşip ıssız karanlıkta yeniden yerine kaydırdık. Dehşet verici işimizi tamamladığımız sırada merdivenden inen ayak sesleri duydum. Tam anlamıyla olduğum yerde donup kaldım ama Holmes beni pencereye doğru sürükleyip ağır siyah perdelerin arkasına çekti. Çektiği anda da oda elektrik ışığına boğuldu.

Biri içeri girdi. Ağır ayak sesleri ve uzun adımlar dolayısıyla

erkek olduğunu düşündüm. Tabuta doğru gittiğini, giderken de bir silahın horozunu kaldırdığını işittim. Ahenkli adımlarının sesi daha yakından gelmeye başladı, saklanma yerimize doğru geldiğini hissediyordum. Holmes parmağını dudaklarına dayadı.

Sonra perdeler üstlerine bir el konmuş gibi dalgalandı – her an bizi açığa çıkarabilecek bir el. Ağzımın içi birdenbire kupkuru oldu, kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

Tam da en kötüsünden korktuğum sırada, diğer odaların birinden boğuk bir kadın çığlığı yükseldi.

Adam, "Ne oldu, Julia?" diye seslendi, bize yarım metreden daha yakındı.

"Biri içeri girmiş, Brandon. Yemek odasının penceresi zorla açılmış."

Holmes bana doğru ağzını kıpırdatarak, "Kâhya," dedi.

"Geliyorum," dedi adam, çektiği elinden kurtulan perdeler dalgalandı. Gittiğini duyduk.

Holmes, "Bizim de gitme vaktimiz geldi," diye mırıldandı ve keskiyi maharetli bir güvenle kullanarak arkamızdaki pencereyi yukarı kaldırdı. Elimizden geldiğince süratle denizliğe tırmanıp bir kez daha soğuk gece havasına çıktık. Holmes hiç gürültü çıkarmadan pencereyi indirdi, birkaç saniye sonra iki gece âlemcisinin her zamanki olanca vurdumduymazlığı içinde sabit bir hızla kaldırımda Baker Sokağı'na doğru ilerliyorduk.

Baker Sokağı'nın köşesini döndüğümüz sırada, "Eh, hemen yataklarımıza gitmemiz gerekiyor," dedi. "Erkenden kalkacağız. Yarın uzun bir tren yolculuğu bizi bekliyor."

İnledim. "Nereye?"

Cevap, "Norfolk," oldu.

YEDİ
KIRSALDA PERDE ARASI

Aynı sabahın erken saatlerinde tren Liverpool Caddesi istasyonundan ayrılırken soğuk ve gri bir şafak söküyordu. Öncesinde, birkaç saatliğine uyuyabilmek için yatağa gitmeden bu yolculuğun sebebini de, gerekliliğini de sorgulayamayacak kadar yorgun ve mecalsizdim. Öte yandan Holmes'ün planlarına dair bazı fikirlerim var gibiydi, insanı tazeleyen gece uykusunun beynimi temizleyerek bütün manzarayı gözlerimin önüne sereceğini düşünmüştüm. Yanılmışım. Öncelikle, ancak dört saat uyuyabildim. Holmes sabah beşte omzumu sarsarak kaldırdı beni. "Hadi kalk, Watson, treni yakalamamız lazım. Yaşlı tazıların ipi göğüsleyemeyecek kadar yavaş olduğunu söylemelerine sakın izin verme."

Hâlâ yastığıma sarılmış halde uykulu uykulu, "Yaşlı tazılar," diye mırıldandım. "Uyuyan köpek uyandırılmaz lafını duymamış mıydın?"

Holmes homurtuyla kahkaha arasında bir sesle cevap verdi. "Yarım saat içinde çıkıyoruz," diye bağırarak kapıyı arkasından güm diye kapattı.

Tren Londra sınırlarından çıkınca, solgun, sulu bir güneş boz renkli gökyüzünde kendini göstermek için çabalamaya başladı, ben de sonunda uykunun uyuşukluğunu üstümden atmayı

BELONGS TO KAOS TEAM

başardım. Birinci mevki kompartımanımızın köşesine sokulup oturmuş, pencereden dışarı bakarak sigara içen arkadaşıma hitap ederek, "Norwich ziyaretimizin Lord Felshaw'un mülkünde gerçekleşen av kazasıyla bağlantılı olduğunu varsayıyorum," dedim.

"Doğru, Watson. Dün Melmoth'un evinde gördüğümüz genç adam kendisine o kadar aşırı derecede güveniyordu ki budalalık ederek bize kendisi için hayırlı olmayacak derecede çok bilgi verdi. Tobias Felshaw, Melmoth'un yozlaşmış avenesinden biri."

"Ve onun da bu olaya bulaştığından şüpheleniyorsun?"

"O ahlaksız ve soylu gırtlağına kadar batmış bu işe."

"Melmoth'un suç ortağı."

"Evet. İkisinin üstünde üç cinayet var artık."

"Üç mü?"

"Gece bekçisi Daventry, Sör George Faversham ve şu anda Melmoth'un tabutunda yatan zavallı herif."

"Sör George'u onlara yardım edemediği ya da etmediği için öldürdüklerine mi inanıyorsun gerçekten?"

"Aynen öyle, Watson. Hiç kuşkusuz ona önce Setaph'ın anahtarıyla yaklaşıp şifreyi kırmasını istediler. Karşılığında... Eh, Ölüm Papirüsü'nün yanında bulunacak hazineleri vaat etmişlerdir." Holmes kuru kuru güldü. "Bu kadar doğrudan yaklaşmaları biraz saflık olmuş. Sör George artık her ne sebeple olursa olsun işlerini göremediğinde, onu öldürmekten başka seçenekleri kalmıyordu."

"Çünkü sırlarını biliyordu."

"Kesinlikle."

Bu kadar soğukkanlı bir cinayetin düşüncesiyle titredim. Sonra aklıma gözlerindeki o tuhaf, manyakça ışıltıyla Melmoth'un solgun, gaddar yüzü geldi gözümün önüne. "Böyle hesaplı bir canilikte insanlık dışı bir taraf var," dedim.

"Bunlar şeytani adamlar, Watson. Günahın kendisinden zevk alıyorlar."

"Holden Hall'da onları bulabilecek miyiz dersin?"

Holmes gözlerini kısıp dışarıya doğru ince bir duman bulutu üfledi. "Olayların nasıl gelişeceğini kesin olarak söyleyemem ama işimize yarayacak bir şeyler bulacağımıza inanıyorum."

Holden Hall, eski katedral kenti Norwich'in otuz kilometre kadar dışındaydı, biz de oraya gitmek için istasyonda bir atla araba kiraladık. Birtakım kır yollarında geçen hoş bir yolculuğun ardından Holden Parva köyüne girdik, köyün hanı Blacksmith's Arms uzaktan gözüme ilişti. Hanı işaret ederek, "Midem öğle yemeği vaktinin geldiğini söylüyor, Holmes," dedim. "Bu sabah altıdaki kahvaltıdan sonra hiçbir şey yemedim, o kahvaltı da ılık bir fincan kahveyle bir dilim kızarmış ekmekten ibaretti."

Holmes beni şaşırtarak ricama itiraz etmeden rıza gösterdi. Atımızı hanın dışındaki duvara tutturulmuş büyük demir halkaya bağlayarak içeri girdik. Taş zemini, basit tahta tabure ve sıralarıyla kaba saba ama iş görür cinsten bir yerdi. Her şey temiz ve düzenli görünüyordu, kısa boylu, koyu renk saçlı bir adam olan hancı da bizi neşeyle karşıladı. Kendimize biraz ekmek, peynir ve turşu, bir maşrapa siyah bira ısmarlayıp payımıza düşenleri yiyip içmek için sıralardan birine oturduk. Birkaç müşteri daha vardı içeride, rustik kıyafetler (fitilsiz kadife pantolon, tozluk, deri yelek ve geniş kemerler) içinde bazı adamlar. Küçük bir grup bara yaslanmış, hancıyla koyu bir sohbete dalmıştı.

Holmes yemek boyunca sessiz kaldı ama etrafındaki her şeyi dikkatli bir titizlikle inceliyordu. Peynirin son lokmasını da mideye indirdiğimizde hancı tabaklarımızı toplamaya geldi.

Holmes bana sinsice sırıtarak neşeyle, "İlaç gibi geldi," dedi. "Baksana hancı, birkaç gün önce Hall'da olan o korkunç av kazası hakkında konuşmalarınıza elimde olmadan kulak misafiri oldum."

Hancının gül yanaklarının rengi biraz soldu. "Duydunuz demek, öyle mi beyim? Vay canına, haberler ne hızlı yayılıyor, insan şaşırıyor."

"Lord Felshaw'un oğluyla Hall'da işim vardı, bana kendisinin cenazeye katıldığı söylendi. Kazayı böylece duydum."

"Pis iş ha!" diye bağırdı bardaki adamlardan biri. Kafasının her yerinden fışkıran gür sarı saçları ve yüzünün tamamını yutacakmış gibi duran, saçlarıyla aynı renk bir de sakalı vardı. "Belki böyle söylemem doğru değil ama o ikisi, genç efendi Tobias'la acayip arkadaşı bir süredir dertsiz başlarına dert arıyorlardı."

"'Genç efendi' sevilmiyor anlaşılan?"

Bu yorum, bir kahkaha korosunun patlamasına neden oldu.

Hancı, "Doğru söze ne denir beyim," dedi. "Her şeyi bir tarafa bırakın, doğal değil herif." Gülünç bir tavırla Holmes'e göz kırptı. "Anlarsın ya. Nasıl derler... Erkek diyemeyeceğin türden."

Holmes keskin bir anlayış ifadesi takınarak karşılık verdi.

Bardaki bir başka adam, "Hall'da hep tuhaf partiler falan olur," derken diğerlerinin hepsi başlarıyla onayladı. Belli ki en sevdikleri sohbet konularından biri geliyordu.

Sarı sakallısı, "Merhametsizdi de," diye ekledi. "Bir defasında atını düzgün eyerlemedi diye bir seyisi fena benzetmişti. Adam öyle kötü yaralandı ki, zavallıcık neredeyse ölüyordu. Lord hazretlerinin babası her şeyi örtbas ettirdi, herife de şikâyetçi olmasın diye yüklü bir para ödendi."

Holmes karanlık bir edayla, "Bu Tobias pek sevimsiz bir müşteriye benziyor," dedi. "Ziyaretine gittiğimde orada bulunmayışının şansıma olduğunu düşünmeye başlıyorum. Biraz dengesiz biri gibi geliyor kulağa."

Gruptaki herkesten çok bira içmişe benzeyen tazı suratlı bir adam dili dolaşarak, "Paran varsa," diye ilan etti, "paran varsa cinayetten yakayı sıyırabilirsin."

Ani bir sessizlik oldu, Holmes'ün gözleri neşeyle ışıldadı. Adamlara gülümseyerek havadan sudan konuşur gibi, "Şu av kazasıyla ilgili bir terslik olduğunu söylemiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Adamlar birbirlerine baktı, anlaşılan dilleri tutulmuştu.

Tazı suratlı birden, "Şey, şöyle diyelim, beyim," diye açıkladı, "neler olup bittiğine dair yalnızca Lord hazretlerinin anlattıkları var elimizde. Kendisinin öfkesi burnundadır, şu ya da bu tartışma yüzünden arkadaşını vurmasına şaşırmam."

Sakallı içkici, arkadaşını kaburgalarından dürterek, "Kes artık, Nathan," dedi.

Ama Holmes işi burada bırakacak değildi. Mesele gayet güzel hız almıştı, arkadaşımın yüzündeki ifadeden işin içinde daha fazlası olduğunu bildiğini ve bunları öğrenmek istediğini anlayabiliyordum. Adamların eski ahbabıymış gibi sıcak bir tonla, "Ama hiç kuşkusuz," dedi, "olay sırasında yanlarında olan hane çalışanının ifadesi vardır," dedi.

Tazı suratlı güldü. "İyi dediniz beyim. İyi dediniz demesine de, bizim Alfred arazi oldu."

"Kayıp mı yani?"

Hancı bara dönerken yumuşak bir sesle, "Meselenin tıpkı seyis Thompson meselesi gibi olduğunu tahmin ediyoruz. Çekip gitsin, dilini de tutsun diye para verildi Alfred'e," dedi.

"Kazadan beri etrafta hiç görülmedi," dedi tazı surat.

"Ya evde?" diye sordum.

"Tek başına yaşar, mülkte küçük bir kulübesi var. Gölün yanında."

Hancı endişeyle, "Baksanıza beyler, konuyu değiştirmemizin vakti gelmedi mi?" dedi. "Hall'da olup bitenler hakkında fazla konuşulursa hanın üstüne bir bela çökmesi muhtemeldir."

Tazı suratlı, "Benim başımdaki tek bela bizim hanım," diye inledi sefil bir halde, sonra yüzü aniden geniş bir gülümsemeyle büküldü, dudaklarından tiz, bulaşıcı bir neşe kişnemesi dökülerek arkadaşlarını da onunla birlikte güldürdü. Gerilim dağıldı, adamlar sırtlarını bize dönüp bir sonraki içkileri ısmarlama sırasının kimde olduğuna dair neşeli bir atışmayla eğlenmeye başladılar.

Holmes öne doğru eğilerek, "Vakalar konusunda sana paha

biçilmez," diye fısıldadı. "Burada yemek yeme teklifinle hedefi on ikiden vurdu."

Demirci Silahı'ndan öğle yemeği arkadaşlarımızın baş selamları ve veda gevelemeleri eşliğinde ayrıldık.

Arabamıza bindikten sonra Holmes, "Buradaki zavallı şeytanların bilmediği şu ki, genç Alfred parsayı toplayıp arazi olmadı," dedi. "Kendisi bugün Melmoth'un cenazesindeki ceset."

Böyle menfur bir eylemi bırakın gerçekleştirmeyi, planlamak için bile gereken vicdansız küstahlığı düşününce aniden ürperdim.

"Bu sonuçlara daha Londra'dayken varmıştım," diye itiraf etti arkadaşım. "Meselenin onaylanması tatmin edici ama seyahatimizin daha önemli bir amacı var."

"Neymiş o?"

"Küçük bir teorimi test etmek."

Bu teorinin ne olduğunu sormanın bir işe yaramayacağının gayet iyi farkındaydım. Eski dostumu tanıyor, araştırmadaki önemli bir gelişmeyi son anda açıklayarak teatral tarzıyla beni şaşırtmayı nasıl sevdiğini biliyordum. Ne kadar rica edersem edeyim her şeyi paşa gönlünün istediği zamanda açıklayacaktı, daha önce değil. Sherlock Holmes'le geçirdiğim yıllardan öğrendiğim bir şey varsa, o da sabırdı.

Her türlü yerleşim belirtisini ardımızda bırakarak Holden Hall'a doğru yolumuza devam ettik. Hışırdayan, tomurcuklanan, kuş cıvıltıları ve hayvan sesleriyle dolu yeşil bir dünya bizi sarmaladı; insanoğlunun açgözlülüğüyle acımasızlığından arınmış doğal bir dünyaydı bu. İnsanın insanlıktan uzaklığı konusunda düşüncelere dalmıştım ki Holmes dirseğimi dürtüp bir şeyi işaret etti. Ağaçların arasından, arkasında geniş bir su kütlesinin bulunduğu ilerideki büyük evi seçtim.

"Hedefimiz orası."

"Göl mü?"

Yol arkadaşım gülümsedi. "Pek sayılmaz. Alfred'in kulübesi. Handaki çenesi düşük arkadaşımızın adamın kulübesinin gölün kıyısında olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? Şimdi, ziyaretimizi daha az görünür kılmak için şu duvarın öbür tarafına geçip onu paravan gibi kullanarak ağaçları takip edip suya varacağız."

"Ya görülürsek – yakalanırsak? Devriye gezen bir kolcu vardır mutlaka."

"Bir şey düşünürüm, hiç korkma."

"Açıklama yapmamıza fırsat verilmeyebilir."

"Her zaman işin karanlık tarafına bakarsın, Watson. Tabancan yanında, değil mi? Güzel. Hadi gel artık."

Atla arabayı yolun dışında bir çalılığın arkasına bırakarak alçak duvara tırmanıp Holden Hall arazisine girdik.

Saat öğleden sonra ikiyi bulmuştu, erken saatlerin vadettiği güzel bahar günü gitgide soluyordu. Gökyüzünde biçimsiz gri bulutlar oluşuyor, soluk camgöbeği mavisine dair bütün izleri yavaş yavaş ama amansızca kapatıyordu. Rüzgâr da sertleşmişti, başlarımızın üstündeki dalları çatırdatıyor, yeşil filizleri delicesine sallıyordu.

Belli bir patika yoktu, biz de göl istikametini hedefleyerek yola düştük. Yeşil, gür bitki örtüsü iki taraftan da bizi sıkıştırırken ormanlık alanda üç yüz metre kadar ilerledikten sonra Holmes durdu, paltosundan bir dürbün çıkardı, nereye bakmam gerektiğini işaret ederek bana verdi. Dürbünü ağaçların ötesindeki arazide ağır ağır gezdirip gölün gri, çırpıntılı sularını taradım, sonra bakışlarımı kıyıdaki yeşil çimenlere ve ufuktaki ağaç kümesinin yukarılarına çevirdim. İşte o zaman gördüm: Gölün üst tarafındaki koruluğun kıyısına kondurulmuş bir kulübecik. Bal rengi taşlardan yapılma, küçük, yıkık dökük bir binaydı. Bahçe bakımsız görünüyordu, pencereler pislikten donuklaşmıştı. "Alfred'in kulübesi," diye fısıldadım.

"Öyle olmalı. Koruluğun kulübenin arkasına doğru nasıl

kıvrıldığını gördün mü? Ağaçları paravan olarak kullanmayı sürdürerek binaya arkadan yaklaşabiliriz," dedi dürbününü cebine koyarken. "Hadi gel Watson, yolcu yolunda gerek." Bunu söyledikten sonra bitki örtüsünün arasında büyük bir hızla yola koyuldu.

Gölün kavisini takip ederek ağaçların arasında ilerlediğimiz sırada arkamızdaki korulukta bir silah sesinin yankılandığını duyduk. Yere yatıp dinledik. Birkaç saniye sonra keskin bir silah ateşi çatırtısı daha duyuldu.

Sert bir sesle, "Kolcu *varmış*," diye fısıldadım.

Holmes gergin bir gülümsemeyle, "Ve duyduğumuz seslere bakılırsa kendisine verilen görevi yerine getiriyor," diye belirtti. "Sesler epey uzaktan geldi. Tetikte olmak kaydıyla, adamın gözünden kaçmakta hiçbir zorluk yaşamamamız gerekir."

Bir süre sessizlik içinde bekledik ama başka silah sesi duymadık, biz de bitki örtüsü arasındaki yürüyüşümüze yeniden başladık. Yürürken beklenmedik herhangi bir sesi, tehlikenin yakında olduğunu gösterecek herhangi bir şeyi duymak için kulaklarımı dikmiştim ama ağaçların arasındaki rüzgârla zaman zaman duyulan hayvan sesleri dışında dikkat çekecek hiçbir şey işitmedim.

On dakika içinde ormanın doğruca kulübenin arkasına düşen kısmına varmıştık. Bina sakin ve boş görünüyordu. Sarhoş gibi kaykılmış baca külahından döne döne duman yükselmiyordu, içinde birilerinin olduğuna dair ne bir ses vardı, ne de iz.

"Doğru şeyi yapıyoruzdur umarım, Holmes. Ya burası başka bir mülk çalışanına aitse?"

Holmes beni duymazdan gelerek onun peşinden ormanın dışına, kulübeye doğru inmem için işaret etti. İçimde endişelerle arkasından gittim.

Binanın arka tarafında alçak bir duvarla birkaç ek yapı, bir de bir zamanlar tavuk barındırdığı belli olan kümes vardı. Holmes bana duvarın yanında durmam talimatını verdi, kendisi de iyice eğilmiş olarak yavaşça pencereye doğru süzülüp denizliğin üs-

tünden içeri baktı. Bana dönüp başını salladı. "Sen burada kal ve kimseye görünme," diye tısladı. "Ben ön tarafa bir bakacağım."

Cevap vermeme fırsat kalmadan arkadaşım evin yan tarafında gözden kaybolmuştu. Pes etmiş bir tavırla omuzlarımı silkerek duvarın yanındaki ıslak otların arasına çöküp bekledim. Zaman akıp gidiyor, evden hiçbir hareket belirtisi gelmiyordu. İnce bir yağmur başlamıştı. En ufak bir gürültüde geriliyordum: Arkamdaki ağaçların çatırtı ve hışırtıları, bir orman yaratığının bilinmedik çığlığı, kulübenin köşelerini süpüren rüzgârın feryadı.

Bir süre sonra sabırsızlık diğer her türlü kaygıya galebe çaldı. Holmes'ün peşinden kulübenin ön tarafına gitmeye niyetli bir şekilde ayağa kalkmıştım ki birdenbire arka kapıda hareketlilik başladı. Tekrar dizlerimin üstüne çöküp seyrettim. Önce kapı kolu öfkeyle titredi, sonra paslı bir gıcırtıyla döndü. Kapı, çarpılmış çerçeveden sarsılarak uzaklaşıp her seferinde birkaç santim olmak üzere duraksayarak açılmaya başlarken nefesimi tuttum. Yüzü gölgede kalan koyu renk bir şekil eşikte belirdiğinde, elim silahımı bulmak için otomatik olarak paltomun cebine gitti.

"Beklettiğim için özür dilerim," diye bir ses geldi, belli ki bana hitap ediyordu. "İçeri gelsene."

SEKİZ
KULÜBENİN SIRRI

Koyu renk şekil eşikten gün ışığına çıktı. Sherlock Holmes'tü.

"Gelsene Watson," dedi. "Artık saklanmaya gerek yok."

Arkadaşım beni kulübeye sokup kapıyı zamanın çarpıttığı çerçevesine doğru itti, böylece kapı arkamızdan kapandı. Yüzümdeki endişeyi okumuş olacaktı ki sırtımı güvence verir bir biçimde pat pat okşadı. "O kadar kaygılı bakma, Watson. Burada bizden başka kimse yok."

"Boşuna geldik yani."

Holmes, "Tam aksine," diye sırıttı, "burası tam bir hazine. Gel, sana göstereyim."

Kolumdan tutarak beni küçük bir mutfağa götürdü. Ortada pürüzlü tahta bir masa duruyordu, onun üstünde de küflü bir ekmek parçası, üç kirli teneke tabak, birkaç da çanak çömlek vardı. Şömine ızgarasında içinde pis kokulu bir karışımın donmuş kalıntıları bulunan kocaman, yağlı bir tencere asılıydı.

Holmes imalı imalı, "Tek bir işçi için kirli tabaklar epey çok, sence de öyle değil mi?" dedi.

"Tembel bir işçi. Uzunca bir süredir bulaşık yıkamadığı ortada."

"Pek öyle değil. Bu tabaklara yakından bakınca, içlerinde aynı yemeğin kalıntıları olduğu ortaya çıkıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Holmes tabakların birinden tavşan kemiğine benzeyen bir şeyler alarak, "Buradaki artıklara bakılırsa, bu tavşan güvecini iki kişinin paylaştığı açık. İki tabak, iki fincan, iki takım çatal bıçak." Elinden bıraktığı kemik gürültüyle tangırdayarak tabağa düştü.

"İki kişi. Kim peki?"

"Hadi ama, Watson. Beynini kullan. Kimin burada saklanmaya ihtiyacı var?"

"Melmoth'u kastediyorsun herhalde. Alfred tabuta giriyor, Melmoth da bir süreliğine saklanabileceği bu kulübeyi miras alıyor."

Holmes başıyla onayladı. "Bir de?"

"Tobias Felshaw olamaz. Dün Londra'daydı, bugün de cenazeye katılacak."

"Kesinlikle. Peki bu bulmacadaki kayıp karakter kim?"

Bir an düşündüm, sonra cevap kör edici bir parlaklıkla çaktı zihnimde. "Bayan Andrews'un babası Sör Alistair'ı kastediyor olamazsın?" diye bağırdım.

Holmes coşkuyla ellerini ovuşturarak, "Tam isabet," diye bağırdı. "Aferin. Evet, elbette. Onu Setaph'ın şifresini, sonra da çalıntı papirüsü çözmeye zorlamalarından önce tutmak için ideal bir yer. Yukarıda iki yatak var. İkisinin de içinde uyunmuş ama bir tanesinin başlığına hâlâ ip bağlı, belli ki Sör Alistair geceleri oraya bağlanıyormuş. Ayrıca bir de..."

Yine kolumu tutarak beni kulübenin küçücük salonuna çekti. Odadaki tek eşyalar, Nuh nebiden kalma bir kanepeyle, minicik şöminenin önüne çekilmiş eski püskü bir koltuktu. Holmes bu koltuğun yan tarafına eğilerek orada yerde yatan buruşturulmuş kâğıtları aldı.

Sırıtıp kâğıtları elime tutuşturarak, "Şunlara bak," dedi.

Kâğıtları, lekelerin arasından içeri sızan gri ışığın onları incelememe müsaade edecek kadar aydınlık sağladığı pencerenin

önüne götürdüm. Bana pek bir anlam ifade etmediler ama üstlerinde çeşitli Mısır hiyeroglifleri bulunduğunu görebiliyordum. Tam bir şaşkınlık içinde kâğıtlara bakarken, Holmes'ün çıkarımları bütün ağırlığıyla, şiddetle üstüme indi.

Holmes sevinçle, "Bunlar rasgele karalamalar değil, sistematik imge çözümlemeleri - hiyeroglifler. Bu sayfalar, Sör Alistair Andrews'un burada olduğuna ve Setaph'ın anahtarı üstünde çalıştığına dair su götürmez bir kanıt sağlıyor," diye açıkladı. "Her birinin köşesinde, Sör Andrews'un kendisine has küçük Thoth imzası bulunuyor."

İbis başlı tanrının kabataslak çizimini inceledim. Bayan Andrews'un bize gösterdiği, babasının mektubundakinin aynısıydı.

Holmes'ün ruh hali birden değişti, elini koltuğa vurdu. "Yavaş davrandım, Watson, fena halde yavaş. Şu güvecin durumuna bakılırsa, buraya dün gelmiş olsaydık kuşlarımızı yeni yuvalarında yakalayacaktık. Hâlbuki şimdi uçup gitmişler."

"Ya Sör Alistair? Onu öldürdüklerini düşünmüyorsun, değil mi?"

Arkadaşım başını salladı. "Ölüm Papirüsü'nü ellerine geçirene kadar ondan kurtulmayı göze alamazlar. Sör Alistair'in tercüme konusunda onları aldatmış olması işten bile değil. Bunu riske atmayacak kadar zeki ve ihtiyatlılar. Ah, hayır, Sör Alistair'ı şeytani arayışları nihayete erene kadar yanlarında tutacaklar. Tek tesellimiz bu. Hey, burada ne varmış böyle?"

Koltuğun üstüne eğildi, müzelik minderin kenarından küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı incelemek için pencerenin önünde bana katıldı. İlk bakışta Sör Alistair'ın notlarının bir başka sayfası gibi görünse de, yakından incelendiğinde şekillerin Mısır'a ait olmadığını açıkça görebiliyordum.

Holmes benden ziyade kendi kendine konuşarak ağır ağır, "Burada ne varmış böyle?" diye yineledi. Kâğıdı evirip çevirerek birkaç dakika düşündü, sonra bir sevinç çığlığı kopardı.

"Tabii ya! Tabii!" diye bağırdı. "Gerçekten de tanrı yardım etti – daha doğrusu Sör Alistair."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şuna bak, Watson. Kurnazca çizilmiş küçük şekiller." Arkadaşımın omzunun üstünden kâğıda baktım. Kâğıtta birkaç basit, kabataslak çizim vardı.

"Ne diyorsun buna, Watson?"

"Pek bir şey diyemiyorum. Amaçsız karalamalar," diye cevap verdim.

"Karalama oldukları konusunda haklısın. Ama bir mesaj barındırıyorlar. Ne gördüğünü söyle bana."

"Şey, küçük bir ev var gibi. Pencerelerden biri karartılmış. Bir de merdiven var, sürahi gibi bir şey, bir de tabuta benzeyen bir şey."

"Sıradan bir tabut değil…"

"Hayır, hayır. Haklısın. Mısır tabutu, bir lahit."

Holmes daha fazlasını bekleyerek elini uzattı. Benimse verecek başka bir şeyim yoktu.

"Görüyorum – daha doğrusu göremiyorum ki," dedim. "Belli ki bu çizimlerin bir önemi olduğuna inanıyorsun."

"İnanıyorum evet. Yakında anlarız."

"Nasıl?"

Holmes kıkırdadı. "Peşimden gel. Doğru anladıysam, bu şifreli kısa not bu in keşfedilirse diye Melmoth'un rehinesi tarafından bırakılmış."

Holmes merdivenden yukarı çıkıyordu, ben de hemen ensesindeydim. Dar sahanlıkta durup çizime yeniden baktı. "Yukarıda yalnızca iki yatak odası var. Bak, çizimde sol üstteki pencere karartılmış, o halde bu yatak odası olmalı." Soldaki odaya doğru seğirtip bir sevinç çığlığı koparark pencereye atıldı. Denizlikten kirli, kâğıttaki çocuksu çizimdekine benzeyen söğüt desenli bir su sürahisi alarak "Sürahimiz," dedi. İçinden bir şey düşeceği beklentisiyle sürahiyi ters çevirdi. Hiçbir şey düşmedi. Kaşları

bir şaşkınlık belirtisiyle kıpırdadı, Holmes tereddütle elini sürahinin içine kaydırdı. "Ah!" diye bağırdı zaferle. "Burada bir şey var. İç tarafa sımsıkı yapıştırılmış."

Eli hâlâ sürahinin içinde, şöminenin yanına gitti, süs eşyasını grafit kaplı demir rafa çarptı. Porselen, dört bir yana küçük mavi parçacıklar savurarak patladı. Holmes ikinci bir zafer çığlığıyla döküntülerin arasından iki parça kâğıt çekti, dikkatle inceledi. "Tam bir hazine sandığı, Watson."

"Ne bunlar?"

"Müsveddeler. Ama çok değerli müsveddeler. Bir tanesinin Henntawy papirüsünün anahtarının, diğerinin de papirüsün kendisinin kopyası olduğunu düşünüyorum."

Kâğıtları bana verdi. Figürlerin, hayvanların ve sembollerin kabataslak karalamalarından oluşan bir dizi Mısır çizimi olduklarını görüyordum ama bunların anlamını çözmek imkânsızdı.

Holmes, "Anlamıyor musun?" diye bağırdı. Heyecandan sesi tizleşmişti. "Sör Alistair, bunları izinin sürülmesine yardımcı olsunlar diye bıraktı geride. Hem onun hem de onu kaçıranların izinin. Onu tutsak edenlerin elinde ne kadar bilgi varsa hepsini bırakmış."

"İyi de herhangi birinin onu aramak için buraya geleceğini nasıl bilebilirdi ki?"

Holmes, durumu benden daha iyi kavradığı zamanlarda daima gülümsediği gibi gülümsedi kendi kendine. "Uçan kuştan medet uman çaresiz bir adamın çırpınışıydı diyelim. Öte yandan kendisi bir yerlerde esir tutulurken dikkafalı kızının evde el el üstünde oturmayacağını biliyordu mutlaka. Peşine tazıları takacağını biliyordu." İki sayfa kâğıdı havada salladı. "Ne olur ne olmaz diye de..."

"İyi de niye çözümü değil de anahtarı bırakmış geride?"

Holmes omuz silkti. "Belki Melmoth ile genç Felshaw'a bütün ayrıntıları açıklamadığı içindir. Onların işine yaradığı sürece hayatı emniyette. Tesadüf eseri bulabilecekleri bir yere açık çözü-

mü bırakmak budalalık olurdu. Tabii belki anahtarın da, çalınan papirüsün de bulmacalarını henüz çözememiştir, o da olabilir."

"Mantıklı görünüyor," diye katıldım ona. "Ama bize pek faydası yok çünkü bu bulmacaları biz de çözmek zorundayız."

Holmes şaşırtıcı bir biçimde ağzı kulaklarına varırcasına gülümsedi. "Yüz altmış farklı şifreyi incelediğim şifreli yazılar konulu ehemmiyetsiz bir makalenin yazarı için bu eski bilmececik fazla bir zorluk çıkarmaz sanırım." Bu kibirli beyanın yüzümde yarattığı inanmazlık ifadesi, Holmes'ün ender gülme krizlerinden birine kapılmasına neden oldu. Sonunda kahkahalarını bastırarak, "Birazcık inancın olsun," diye feryat etti.

"Bence inançtan fazlasına ihtiyacımız olacak," diye cevap verdim.

Bir süre sonra, Holmes'ün önemli bir şeyi gözden kaçırmadığımıza emin olmak için kulübeyi iyice araştırmasının ardından, bizi bekleyen atımıza ve arabamıza dönüş yoluna koyulduk. Koruluğun en sık yerinde, bitki örtüsünün arasından geçmek için epeyce bir çaba harcamamız gereken kısmındaydık ki, Holmes hiçbir uyarıda bulunmaksızın beni yere ittiği gibi uzun, ıslak otlara yatırdı. Kendisi de yanıma uzandı, daha tepki göstermeye fırsat bulamamıştım ki çıkarabileceğim herhangi bir sesi bastırmak için dudaklarımı parmaklarıyla kıstırmıştı bile. Kulağıma, "Kolcu," diye fısıldadıktan sonra parmaklarını çekti.

Baktığı yeri takip edince elli metre kadar ötemizdeki taşra tüvitleri giymiş tıknaz adamı gördüm. Çifte namlulu bir av tüfeği taşıyordu.

"Bizi gördüğünü sanmıyorum ama belli ki aradığı bir şey ya da biri var. Çok yaklaşmadığı takdirde olduğumuz yerde kalmamız daha iyi, sonra derhal kaçmamız lazım," dedi Holmes.

Dikkatli hareket etmiştik ama Alfred'in kulübesinin dışında görülmüş olmamız gayet muhtemeldi ve şimdi de kolcu izimizi bulmaya çalışıyordu. Bir süre hayvan gibi havayı koklayarak

BELONGS TO KAOOS TEAM

kıpırtısızca bekledi, sonra olduğumuz tarafa dönüp bize doğru yürümeye başladı. Yaklaştıkça, sarı kalın kaşlarının altında iki küçük gaddar göz bulunan, kırmızı suratlı, yabani tipli bir adam olduğunu gördüm. Silahını omuzuna kaldırıp yakındaki bir ağaca nişan aldı, sonra hedef arıyormuşçasına yarım daire çizerek savurdu. Daha da yaklaştı, yaklaştıkça ağır çizmeleri orman zeminindeki kuru eğreltiotlarıyla dal parçalarından oluşan örtüyü çatır çatır eziyordu. Kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Bizi keşfedip ikimizi de tahtalıköye yollamasının an meselesi olduğunu hissediyordum. Arazide bulunmamızın sebebini sormaya zahmet edecek bir adama kesinlikle benzemiyordu. Onun gözünde biz mülke izinsiz giren kişiler, dolayısıyla meşru hedeflerdik. Elim içgüdüsel olarak silahıma gitti ama en korkunç koşullarla karşı karşıya kalmadığımız takdirde onu kullanmamın doğru olmayacağını hatırlattım kendime. Holmes ile ben bir kez daha kanunun yanlış tarafına koymuştuk kendimizi, bu yüzden bu olayın kötü adamları bizdik.

Uzun otların üstünde kendimi mümkün olduğunca yassılttım, bir yandan da kolcunun ilerleyişini gözden kaçırmıyordum. Hava birden tuhaf bir hayvan sesiyle doldu. Kulak tırmalayıcı, tiz bir sesti bu. Hışırdayan yaprakların sesini bıçak gibi keserek sol tarafımızdaki uzak bir yerden gelmişti. Bekçimiz sesi duyunca zınk diye durarak rustik bir heykel gibi dondu kaldı. Birkaç saniye bekledi, sonra çığlık yeniden duyuldu. Bekçi bu defa dönerek sesin geldiği yöne doğru hızlı adımlarla uzaklaştı.

Hasmımız gözden kaybolduktan sonra Holmes nihayet, "İki kişiler," dedi. "Ortağının çağrı işaretiydi o ses. Neyse ki tam vaktinde geldi. Bir dakika daha geçseydi o adamla ve silahıyla gayet nahoş bir şekilde tanışacaktık diye düşünüyorum."

Sendeleyerek ayaklanıp üstümü başımı süpürerek, "Buradan ne kadar çabuk uzaklaşırsak o kadar iyi," dedim.

Holmes sırıttı. "Bütün kalbimle katıldığım bir duygu."

Daha fazla konuşmadan arazinin kenarındaki yürüyüşümüze

kaldığımız yerden devam ettik. Ormanda pusuda bekleyen somut tehlikeyle karşı karşıya geldiğimizden, şimdiye kadar olduğumuzdan çok daha tedbirli ve tetikteydik. Gelgelelim dört yüz metreden fazla gitmemiştik ki bir sesin bize bağırdığını duyduk. "Durun serseriler, yoksa ateş ederim!"

Hemen arkamı döndüm ve yeşilliklerin arasındaki tüvit giymiş, çifte taşıyan ikinci şahsı seçtim. İlkinden daha uzun boylu ve daha az tıknazdı ama tavrı onun kadar tehditkârdı.

"Yürümeye devam et," diye tısladı Holmes.

Cevap vermeme fırsat kalmadan gürültülü bir patlama duyuldu, başımın üstündeki dal çatırdayarak yere düştü.

Tökezleyerek öne doğru atılırken, "Yüce Tanrım, herif bizi öldürmeye niyetli," diye soludum.

Holmes keskin bir fısıltıyla, "Gözünde haşarattan farkımız olmadığına kuşku yok," diye belirtti. "Ama o atış ciddi bir tehdit olamayacak kadar uzaktan geçti. Yalnızca bizi korkutmaya çalışıyor. Başını aşağıda tut ve ilerlemeyi sürdür."

Bana söyleneni yaptım.

Bir atış daha patladı, şapkamın başımdan uçtuğunu hissettim.

Tökezleyerek atılıp şapkamı yerden alırken, "Bu benim için yeterince ciddiydi," dedim. Şapkanın kenarının bir kısmı uçmuştu, şerit boyunca da bir yanık izi uzanıyordu.

Yoğun bitki örtüsü arasında güçlükle ilerliyor, düşmüş ağaçlara takılıp tökezliyorduk, her tarafa yayılmış böğürtlen çalıları oramıza buramıza takılıyordu; sonunda bir açıklığa vardık ve hızımızı artırabildik. Uzakta yolun bizi çağırdığını görüyordum. Son etabımız. Arazinin kıyısına çıkan bir patika gözümüze ilişince son sürat yola koyulduk ama takipçimizin hâlâ inatla peşimizden geldiğinin farkındaydım. İleriye doğru bakınca, yolumuzun kırmızı suratlı kolcu tarafından kesildiğini dehşetle fark ettim. Başka bir patikadan koşturup önümüze geçmişti demek. Bizi görünce, kan damlayan çehresi hain bir sırıtışla kıvrıldı.

Silahı Holmes'e doğrultup pis pis gülerek, "Orada durun bey-

ler," diye bağırdı. Hiç düşünmeden şapkamı kuvvetle suratına fırlattım. Burun köprüsüne isabet etti, adam şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi. O sendelerken de Holmes öne atılıp herifin çenesine sağlam bir aparkat indirdi. Kolcu arkaya devrildi, başını bir meşe ağacının gövdesine çarptı. Gözleri devrildi, çenesi açıldı, adam bilincini kaybetti.

Holmes tüfeği kaparak takipçimizle yüzleşmek için döndü; silahı gören adam hızını keserek tırısa geçti. Holmes tüfeği omzuna kaldırıp nişan alınca da hepten durdu. Arkadaşım adamın başının üstünden ateş etti, atış havada hayalet bir gök gürültüsü gibi yankılanarak takipçinin başından aşağı bir yaprak yağmuru yağdırdı. Adam korkuyla kendisini derhal yere attı, Holmes silahı bir kez daha kaldırırken de ayağa fırladığı gibi geldiğimiz yöne doğru kaçtı gitti. Kolcu gözden kaybolurken Holmes son bir defa daha havaya ateş etti.

Bilinci yavaş yavaş yerine gelen kırmızı surat, yüksek sesle inledi.

Holmes silahı yere atarak neşeyle, "Hadi Watson, tüyelim," diye bağırdı, sonra da araziyi çevreleyen duvara koştu. Kalbim gümbürdeyerek şapkamdan geriye kalanı kapıp peşinden seğirttim.

DOKUZ
PÜRÜZLER

Felshaw arazisindeki serüvenlerimizden iki saat sonra Holmes'le ben birinci mevki bir vagona rahatça yerleşmiş, tangır tungur Londra'ya dönüyorduk. Ormandaki maceramızı tamamen unutmuş olan yol arkadaşım pencerenin yanında kamburunu çıkartmış olarak oturuyor, piposunun ağzından kalın, gri duman sütunları kıvrıla kıvrıla yükselirken, kulübeden kurtarmış olduğu belgeleri inceliyordu. Not defterine sürekli şekiller çizip kelimeler karalıyor, ara sıra kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu ama benimle iletişim kurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Sessiz bir yolculuğa razı gelerek arkama yaslanıp gözlerimi kapadım. Çok geçmeden uyku beni ele geçirdi.

Uyandığımda gece çökmüş, kompartıman iki gaz lambasının kehribar rengi ışığıyla yıkanmıştı. Holmes hâlâ pencerenin yanında oturuyor ama artık dışarıdaki gecenin siyahlığını seyrediyordu; şahini andıran çehresi de kararmış camdan ona bakıyordu. Belgeler kucağında terk edilmiş halde yatıyordu. Saatime baktım. Yaklaşık kırk dakika içinde Londra'ya varacaktık.

Çekinerek, "Anahtardan bir şey anlayabildin mi?" diye sordum.

Öyle derin düşüncelere dalmıştı ki, kompartımanda onunla birlikte olduğumu daha o anda fark etmiş gibi çevirdi bakışlarını

üstüme. "Sanırım. Hâlâ karanlıkta kalan birkaç nokta var ama Mısır'ın uygun mertebe eski bir haritasını bulup birkaç şeyi araştırdıktan sonra bu kâğıtların anlamı konusunda tatmin edici bir sonuca ulaşacağımı umuyorum. Setaph'la ilgili her şeyde olduğu gibi burada da hiçbir şey göründüğü gibi değil."

"Şifreyi kırdın bile yani?"

"Bu kadar şaşırmamalısın."

"Eh, şaşırdım. Seçkin Mısır uzmanları yıllar boyunca bu belgeyi yorumlamayı başaramazken sen bunu birkaç saat içinde yaparsan, şaşırtıcıdan ötedir bu. Çarpıcı bir şeydir."

Holmes homurdandı. "İçindeki yazarın aşırı duygusal sesi bu, Watson. Doğru, eski Mısır uzmanları Setaph'ın şifresi sorununu ele aldılar ama bunu eski Mısır uzmanı bakış açılarından yaptılar, benim yaptığım gibi bir şifre kırıcının tarafsız, bilimsel bakış açısından değil. İster eski Mısırlılar, isterse aydaki adam tarafından yazılmış olsun, şifreler belli kalıplara uymak zorundadır ve esas önemli olan, bu kalıpların ayrıştırılmasıdır, şifreyi yaratan adamın kültürü ya da milliyeti değil."

"O halde Ölüm Papirüsü'nün nerede olduğunu biliyorsun?"

Holmes kurnaz kurnaz sırıttı. "Daha önce de belirttiğim gibi, bir antik Mısır haritasına başvurup elimdeki belli bazı verilerin doğruluğundan emin olduğumda bileceğim." Bu cevabı yapıştırdıktan sonra gözlerini kapatıp uyuyormuş gibi yaptı.

Baker Sokağı'na dönüşümüzde bizi bekleyen bir başka sürpriz vardı. 221B'nin holüne girdiğimizde, oraya konulmuş büyük bir sandığa takılıp düşüyordum az daha. Dengemi toparlarken kuşkusuz gürültüden rahatsız olan Bayan Hudson odasının kapısında belirdi. "Ah beyler, nihayet geldiniz." Sesi gergindi, yüzü endişeyle asılmıştı.

Sandığı tecrübeli bir bakışla ölçüp biçen Holmes yumuşacık bir sesle, "Ne oldu, Bayan Hudson?" diye sordu.

"Şu genç hanım... Dün gelen hani. Bayan Andrews..."

"Ne olmuş ona?"

"Burada... Odanızda... Sizi görmek için ısrar ediyor."

"Bu da onun sandığı anladığım kadarıyla?"

"Öyle, Bay Holmes. Galiba bu evde kalmayı kafasına koymuş. Bütün bunlar ne demek oluyor bilmiyorum, Bay Holmes, ama burada bir pansiyonere daha yerimiz yok..."

"Bayan Andrews burada mı kalacakmış?" diye soludum. "Aklından ne geçiyor olabilir, Holmes?"

Arkadaşım dudaklarındaki gülümsemeyi güçlükle gizleyebiliyordu. "Lütfen, ikiniz de canınızı sıkmayın. Bu meselenin kolaylıkla çözüleceğine eminim. Fakat, Bayan Hudson, herhalde genç hanıma yalnızca bu gecelik bir yatak hazırlayabilirsiniz?" Holdeki saate baktı. "Gece yarısına çok bir şey kalmamış, bu saatte onu sokaklara yollamak acımasızca ve tedbirsizce olur. Sen de aynı fikirde değil misin, Watson?"

Cevap veremedim. Fena halde afallamış durumdaydım.

Hem benim hem de Bayan Hudson'ın sessizliğini teklifinin kabul edildiğine yoran Holmes, "Güzel," diye cıvıldadı.

Ev sahibemiz uzun, yorgun iç çekişlerinden biriyle içini çekti. "Pekâlâ Bay Holmes. Bir gece, yalnızca bir gece."

"Kesinlikle. O halde Watson, gidelim de bu azimli genç hanımın söyleyecekleri neymiş, öğrenelim bakalım."

Bunu söyledikten sonra oturma odamıza doğru basamakları tırmandı.

Ziyaretçimiz Bayan Andrews'un o an söyleyecek hiçbir şeyi olmadığı anlaşıldı çünkü kendisi uyuyordu. Odaya Holmes'ün hemen arkasından girdim, bir gün önceki kıyafetlerini giymiş olarak ateşin yanında benim koltuğuma oturmuş, başı göğsüne düşmüş kızı gördüm. Güçlü hatları olan, çarpıcı bir genç kadındı; genelgeçer kabul görmüş biçimde güzel değilse de ağzında, gözlerinde ve atılgan tavrında son derece çekici bir şeyler vardı. Yüklerini paylaşacak bir beyefendi arkadaşı olmaması, benim için bir bilmeceydi. Kendisini yalnızca babasına adadığı belliydi.

"Sorun olmayacaksa misafirimiz için yatmadan önce bir konyak, Watson, bir tane de benim için." Ben içkileri hazırlamakla meşgulken Holmes de paltosunu çıkarıp attı, gazı biraz daha açtı. Faaliyetimizin gürültüsü kızın bilincini açtı. Bayan Andrews önce uykulu uykulu kıpırdandı, sonra sersemliğini üstünden attığı gibi ayaklanarak gözlerini arkadaşıma dikti.

"Sonunda döndünüz, Bay Holmes. Ah, ne haberleriniz var? Söyleyin lütfen, ne haberleriniz var?"

"Sakin olun, Bayan Andrews. Watson'dan konyağı alın. Sinirlerinizi yatıştıracaktır."

Yumuşak kahverengi gözler benden yana döndü, Bayan Andrews hafifçe titreyen bir elle kadehi benden aldı. "Teşekkür ederim," dedi alçak sesle.

Holmes onun karşısına otururken, "Böylesi daha iyi," diye mırıldandı. "Şimdi, haberlerimi size vermeden önce, buradaki varlığınızı ve niçin sandığınızı da yanınızda getirerek ev sahibemin ödünü patlattığınızı açıklama nezaketini gösterir misiniz lütfen?"

Kız cevap vermeden önce konyağından bir yudum aldı, alırken de gözlerini ayırmadan arkadaşıma baktı. Uykunun yumuşaklığından sıyrılmış çehresi yine sert bir kararlılıkla doluydu. "Dün buraya yaptığım ziyaret sırasında bana söylediklerinizi çok düşündüm. Babamın ortadan kaybolmasına kadar olanları zihnimden geçirdim, artık varsayımınızda haklı olduğunuza kesinlikle inanıyorum. Babam papirüsle ilgili uzmanlık bilgileri dolayısıyla kaçırıldı. O yüzden açık ki izlememiz gereken yol, izini sürmek üzere Mısır'a gitmek. Bu nedenle toplanmış ve yola çıkmaya hazır halde buradayım."

Holmes'ün sakin ifadesi hiç bozulmadı, arkadaşım hiçbir şey söylemedi ama ben bu noktada kendimi tutamayarak araya girdim. "Böyle bir yolculukta bize eşlik etmenize izin vereceğimizi düşünmüyorsunuz herhalde, Bayan Andrews," diye feryat ettim. "Tehlikeler..." İtirazlarımı daha fazla sürdüremedim çünkü genç kadın gözlerinden yakıcı bir öfke saçarak üstüme geldi.

"İzin vermek mi!" diye çıkıştı. "İzin vermek ha! Artık ortaçağda yaşamıyoruz, Doktor Watson. Ne yapabileceğimi ya da yapamayacağımı söylemek ne size düşer ne de başka bir erkeğe. Demokratik bir ülkenin bağımsız bir vatandaşıyım, kanunlar, Hıristiyan değerleri ve görgü kuralları çerçevesinde istediğimi yaparım. Belki de Mısır yolculuğunda *sizin bana* eşlik etmenize 'izin verip vermemeyi' düşünmek gerek. Unutmayın, ülkeyi, geleneklerini ve coğrafyasını çok iyi biliyorum. Bu macerada ne kadar paha biçilemez bir yol arkadaşı olacağımı fark edecek kadar sağduyunuz olacağını zannetmiştim."

Bayan Andrews'un tiradının hararet karşısında şaşkına dönmüş bir halde, "Demeye çalıştığım yalnızca..." dedim.

"Pek çok erkek gibi, Doktor Watson, düşünmeden konuşuyorsunuz."

Holmes hafifçe kıkırdamaktan kendini alamadı. "Saldırıya son verin, Bayan Andrews. Sanırım kastınızı anladık. Kararlılık ve azminizi elbette kimse sorgulayamaz ama rica ederim söyleyin, araştırmalarımızın bizi Mısır'a yönelttiğinden nasıl bu kadar eminsiniz?"

"Başka nereye yöneltebilir? Setaph'ın mezarı orada. Babamı kaçıran adamlar Ölüm Papirüsü'nün peşinde, değil mi?"

Holmes başıyla onayladı.

"O zaman eninde sonunda Mısır'a gidecekler. Bu aşağılık yaratıkların babamı Setaph'ın sihirli papirüsünü ele geçirene kadar ellerinde tutacaklarına inandığınızı söylemiştiniz." Gözlerindeki ateş için için yanarken bir an durdu. "Bu inancınız hâlâ sürüyor mu?"

"Sürüyor."

"O zaman nihai hedefin Nil deltası olduğunu bilerek İngiltere'de samanlıkta iğne aramanın bir anlamı yok."

"Bayan Andrews, söylediklerinizi hayran olunacak derecede mantıklı. Bahsettiğiniz samanlıktaki iğneyi ele geçiremedim henüz belki ama araştırma sahamızı daraltmamıza yardımcı olacak bilgiler edindim."

Kızın yüzü aydınlandı. "O zaman lütfen hepsini anlatın. Babamın nerede olduğuna ilişkin herhangi bir bilginiz varsa, yalvarıyorum size bana da söyleyin."

Holmes bu duygusal ricayı dokunaklı bulmuş gibiydi, kıza Norfolk'a yaptığımız kır gezintisinin ustalıkla kırpılmış bir özetini aktardı. Bayan Andrews'un yanakları heyecanla kızardı, babasının adı geçtiğindeyse heyecanlı bir çocuk gibi koltuğunda iyice öne geldi. Pek çok değişken, dramatik ruh haline ve mizaca sahip bir kadındı, duygularının yönlendirmesine göre bukalemun gibi birinden çıkıp birine giriyordu.

Holmes sözünü bitirince koltuğunda yeniden arkaya yaslanarak yorgun yorgun, "En azından hâlâ hayatta olduğunu biliyoruz," diye göğüs geçirdi.

"Evet... Evet, biliyoruz."

"Bu da Setaph'ın papirüsü hakkındaki tahminlerinizde haklı olduğunuzu gösteriyor."

"Sadece bir insan olduğumun farkındayım, Bayan Andrews, ancak tümdengelimci mantık yürütme yöntemini takip eden bir danışman dedektif olarak sizi temin ederim ki asla tahmin yürütmem."

"Özür dilerim. Şimdi planlarınız Mısır'a yönelik mi?"

Holmes, alnı transa girmiş gibi düşüncelerle kırışmış halde, kızın arkasında titreşen alevlere bakarken uzun bir sessizlik oldu. Sonra arkadaşım birden dalgınlığından sıyrılıp canlı bir şekilde kıza hitap etti. "Son derece doğru bir şekilde düşündüğünüz gibi, evet, hedefimiz Mısır. Yarın ayarlamaları yaparız. Çöl kumuna ne kadar çabuk ayak basarsak, bu vaka o kadar çabuk kapanacak ve babanızı size geri getirebileceğiz."

"Bay Holmes, sizinle gelmeliyim. Ben... Bu konuda ısrar ediyorum!"

"Bayan Andrews, kesinlikle Watson'la bana eşlik etmeniz niyetindeyim. Sevgili dostuma belirttiğiniz gibi, uzmanlık bilgilerinizin araştırmamızda özel olarak faydası dokunabilir."

Kız, "Öyle rahatladım ki," diye içini çekti.

Holmes nazikçe gülümsedi ama bakışlarını bakışlarımdan kaçırdı.

"Kulübede bulduğunuz kâğıtları da görmem gerekiyor. Onları çözme konusunda size yardım edebilirim."

Holmes canlı bir sesle, "Her şeyin bir zamanı var," dedi. "Şu an için kâhyamız Bayan Hudson'ın zilini çalacağım, o da gece boyunca rahat etmenizi sağlayacak. O arada ben de biraz tütün eşliğinde birkaç haritayı incelemek istiyorum. Watson, sen de güzel bir uyku çeksen iyi olur. Sabah saat dokuzda Mısır yolculuğumuzun biletlerini almak için Cook's seyahat acentesinin kapısına dayanmanı istiyorum."

ON
ALDATAN ALDANIR

Uykunun tazeleyici buğusu, başım yastığa değer değmez etrafımı sarmaladı. Derin, rüyasız, huzurlu bir uykuydu. Ancak bir noktada tatlı, melankolik sesler bilinçsizlik sisinin arkasına sızar gibi oldu. Hafif, hatta boğuk seslerdi ama ısrarcıydılar. Onları fark etmemi istiyorlardı. Yorgun beynim yavaş yavaş, isteksizce beni dürttü, sonunda da uyandırdı. Yatak odamın kadifemsi karanlığında bir süre yattım, hâlâ uyku sersemiydim ama seslerin yine de farkındaydım. Gerçeklik bitkin zihnime kendisini zorla kabul ettirirken, duyduğum şeyin ne olduğunu anlamam biraz vakit aldı. Müzikti bu. Kemanla çalınan inişli çıkışlı, hüzünlü bir müzik.

Artık tamamen uyandığıma göre durumun açıklaması basitti: Holmes melodik bir gece nöbeti tutuyordu. Müzik, alt kattaki oturma odamızdan matemli bir ağıt gibi yükseliyordu. Başka zaman olsa yan tarafıma dönüp yorgun bedenimi bir kez daha uykuya teslim ederdim ama o gece bir şey beni sabahlığımı alıp oturma odamıza süzülmeye yöneltti.

İçeri sessizce girdim. Oda loştu, Holmes penceredeki güneşliğin önünde siluet olarak görünüyordu. Sırtı bana dönüktü, Stradivarius'u büyük bir özenle çenesinin altına yerleşmişti. Yay, tellerin üzerinde yavaş, hünerli bir akıcılıkla geziniyordu.

Kapıyı arkamdan kapattığım sırada müzik sustu. Holmes

BELONGS TO KAOS TEAM

olduğu yerde dondu. Alçak sesle, "Umarım gece resitalim seni uykundan etmemiştir eski dostum," dedi. Sesinde samimi bir endişe vardı.

"Hiç etmedi."

Döndü, yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana baktı. "Güzel. Bir parça Brahms ruha iyi gelmekle kalmaz, düşünce süreçlerini de yağlayıp hızlandırır. İnsanın hakikatle, ihtimallerle... gerçeklerle yüzleşmesine yardımcı oluyor." Bir an için yüzü kardı, kaşları çatıldı. Ben artık orada değildim, Holmes kendi kendine konuşuyordu. Sonra, güneşin gri bir bulutun arkasından çıkması gibi geniş bir gülümseme daha sundu bana, kemanını masanın üstüne bırakarak beni ateşin yanındaki eski koltuğuma oturmaya davet etti.

Karşıma oturup sönmek üzere olan ateşi karıştırmak için öne doğru eğilirken, "Bu vakadaki hiçbir şey göründüğü gibi değil, Watson," dedi. Korlar bir anlığına yeniden parladı, Holmes'ün keskin hatlarını kehribar rengiyle hafifletti. "Kaygan kumlar bunlar. Aslına bakarsan, bugün bir kez daha kayıverdiler. Etrafımız aldatmacayla, aldananlarla dolu. Düzenbazlarla. Setaph'tan tut da..."

"Dinlemek isterim."

"Hatıratın için hiç kuşkusuz."

Düz bir sesle, "Yükünü paylaşabilesin diye," dedim.

"Ah Watson, iyi bir adamsın sen. Bazen niteliklerine gereken değeri vermiyorum."

"Öyle sahiden."

Holmes neşesizce güldü, "Boswell'im olmazsa kaybolurum ben," diye mırıldandı.

Bir an için hareketsiz kaldı, tıpkı Madame Tussauds müzesindeki balmumu heykellerden biri gibiydi. Sonra ellerini alaycı bir neşeyle birbirine sürterek koltuğunda arkaya yaslandı, Ölüm Papirüsü'ne ve papirüsün keşfiyle ilgilenenlere dair çarpıcı gerçeği bana anlatmaya başladı.

***

BELONGS TO KAOS TEAM

Yatak odama döndüğümde beynim fırıl fırıldı. Sanki bir pencerenin önünde durmuş, manzarayı kalın tül perdelerin arkasından seyrediyordum da Sherlock Holmes gerçeği ortaya çıkarmaya yönelik muhteşem becerisiyle perdeleri açmış, görüşümü berraklaştırmıştı. Bunun sonucunda ortaya çıkan sahne, o ana dek algıladığımdan epey farklıydı. Yeni manzaramdaki karakterlerin farklı kişiliklerinin ve farklı güdülerinin olduğu anlaşılmıştı. Bu ifşaların etkisi gecenin geri kalanında uyanık tuttu beni.

Ertesi sabah kahvaltıyı Bayan Andrews'la ettim. Holmes ortalarda yoktu.

Bayan Hudson, Bayan Andrews'un arkadaşımın yokluğuna ilişkin kaygılı sorusunu, "Bu sabah çok erken kalkıp dışarı çıktı," diye cevapladı. "Ne zaman bir vaka üstünde çalışsa böyle yapar, değil mi Doktor Watson?"

Bir parça kızarmış ekmeği yutarken sersem sersem baş salladım.

"Öğle vakti döneceğini söyledi. Peki sen başka bir şey ister misin, hayatım? Biraz daha kızarmış ekmek ya da belki yumurta?"

Bayan Andrews başıyla reddetti.

Ev sahibemiz kendi dairesine çekilince Bayan Andrews hüsran dolu bir çığlıkla masadan kalktı. "Nereye gitti? Neden işi olduğunu bize söylemedi?"

Kızın saflığı karşısında gülümsemeden edemedim. "O böyle çalışır da ondan. İnsanlara her şeyini söylemeye pek taraftar değildir. Başkalarına ancak bilmelerini istediği şeyleri söyler. Uzun senelerdir onunla çalışıyorum, yine de bilgisizliğimi aydınlatmanın zamanının geldiğine karar verene kadar beni karanlıkta bırakır."

Açıklamam, Bayan Andrews'un yüzündeki huysuz ifadeyi silmedi. Kızgın bir iç çekişle hızla pencereye doğru gidip aşağıdaki sokağa baktı.

Saatime bir göz attım. "Neredeyse dokuz olacak," diye açık-

ladım. "Yolculuğumuz için yer ayırtmak üzere Cook's'a yollanmamın vaktidir. Dönüşüme kadar burada güvendesiniz. Bir şeye ihtiyaç duyarsanız Bayan Hudson'ın zilini çalın yeter."

Genç kadın tül perdeyi aralayıp alnını soğuk cama dayadı. "Uslu bir küçük kız olacağım, Doktor, ve dönmenizi bekleyeceğim," dedi yumuşak bir sesle ve ince bir alayla.

Ne kadar gerekli olursa olsun, kadınları kandırırken kendimi asla rahat hissedemezdim. Holmes'ün bunun gerçekten de mutlaka gerekli olduğuna dair verdiği güvenceye rağmen, bu defa da istisna değildi. Korkak bir suçlu gibi pansiyonumuzdan ayrıldığım sırada Bayan Andrews'un bakışlarının üzerimde olduğunun gayet iyi farkındaydım. Vazifeşinaslıkla bir fayton durdurdum ve senaryoma uygun hareket ederek niyet ettiğimden epeyce yüksek bir sesle Strand'daki Cook's seyahat acentesine gitmek istediğimi açıkladım. Fayton yola çıkarken, Baker Sokağı'nın ayaktakımı çetesinden Skoyles'in sokakta amaçsızca gezindiğini gördüm. Bana neşeyle el salladı.

Fayton Oxford Caddesi'ne varınca dışarı eğilip faytoncuya seslenerek yeni yol talimatları verdim. Yüzünü buruşturup kaşlarını çattı. "Tatil iptal oldu diyorsun, ha?"

Süklüm püklüm başımı salladım.

Yarım saat sonra, kararlaştırdığımız gibi British Museum'un basamaklarında Sherlock Holmes'e katılmıştım. Uykusuz geçirdiği geceye rağmen yüzü canlıydı. Hevesli, parlak gözleri heyecan ve beklentiyle ışıldıyordu. Bayan Andrews'la yaptığım kahvaltı sohbetini anlattım, yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Tekerlerine sokulan çomağın idaresinde olmak pek zevkli," diye bağırarak topuklarının üstünde müzeye doğru döndü.

Sör Charles Pargetter son görüşmemizin üstünden bu kadar kısa süre geçmişken bizi yeniden görünce şaşırmıştı. Arkadaşım samimi bir tavırla, "Çalışmalarınızı bir kez daha böldüğüm için

gerçekten özür dilerim," dedi. "Ancak çalınan papirüs konusunda ilerleme kaydedebilmek için daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Eski Mısır uzmanı başıyla onaylayıp kollarını içtenlikle havaya kaldırdı. "Sevgili beyefendiciğim, yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. Değerli eserin buraya dönmesini sağlayacaksa, size bilmek istediğiniz her şeyi söylemeye hazırım."

"George Faversham ile Alistair Andrews'un keşfettikleri mezarın içindekiler gemiyle bu ülkeye gönderildiğinde her şey British Museum'a mı teslim edildi?"

"Koleksiyonun büyük kısmı, evet."

"Ama hepsi değil?" Holmes'ün sesinde, Sör Charles'ın endişeyle alnını kırıştırmasına yol açan keskin bir merak vardı.

Pargetter'ın cevabı dikkatle düşünülmüştü. "Birkaç parça Mısır'da kaldı ama bizim için tarihsel olarak ilgi çekici değillerdi. Faversham birkaç parçanın da kendisinde kalmasını talep etti. Müzenin dilediği takdirde bu parçaları sergileyebilmesi koşuluyla."

"Neydi o parçalar?"

"Her bir parçanın ayrıntılarını tam olarak hatırlayamıyorum. Tam envanter dosyalarımda mevcut ama önemsiz eserler olduklarını kesinlikle biliyorum, hele de mumyayla ve değerli mücevherlerle karşılaştırılınca."

"Aralarından biri bir kanope miydi?"

Sör Charles'ın neceftaşı gözlük camlarının arkasındaki gözleri irileşti. "Aa, evet, sanırım öyleydi. Sör George'un gözde parçalarından biri olduğunu hatırlıyorum. Onu elinde tutmak için özel talepte bulunmuştu."

Sör Charles'ın bu bilgiyi aktarmayı bitirmesine kalmadan Holmes oturduğu yerden fırlayıp kapıya giden yolu yarılamıştı bile. "Teşekkür ederim," diye bağırdı neşeyle. "Bu teyide fena halde ihtiyacım vardı."

***

BELONGS TO KAOS TEAM

Baker Sokağı'na dönerken faytonda, "Bütün bunlar da neydi böyle?" diye sordum.

"Şifreyi kırarken bu bulmacanın merkezinde bir kanope bulunduğunu fark ettim."

"Kanope?"

"Ölünün kurutulup ketene sarılmış iç organlarının konulduğu şey. Henntawy'nin çömleği çok ilginç bir parçaydı. Köpek başlıydı, içinde de..."

Baker Sokağı'nda arabadan indiğimizde paçaları tutuşmuşçasına aceleci davranan Skoyles hızla yanımızdan geçti, geçerken de Holmes'e çarptı, tek bir özür kelimesi etmeden koşmayı sürdürdü. Bu olaydan rahatsız olmuşa benzemeyen arkadaşım gülümsedi. "İyi çocuk, şu Skoyles."

Hole girince Holmes eldivenli elindeki notu havaya kaldırdı.

Kafama dank ederek, "Skoyles'tan," dedim.

"Bilgi aktarımının üstü kapalı ve etkin bir yolu. O çocuğun önü açık." Holmes notu inceleyip tatmin olmuş bir ifadeyle başını salladı. "Şimdi, oyunun bir sonraki perdesi dikkatle sahnelenmeli. Çok fazla risk var."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Yukarı çık. Bayan Andrews'u Mısır seyahati için yerlerimizin ayrıldığı konusunda temin et. Yola çıkmamızdan önce halledilmesi gereken başka bir vakayla ilgili işlerle meşgul olduğumu açıkla. Ayrıntıları sana bırakıyorum. Ne de olsa yaratıcı kurgu senin alanına giriyor."

"Sonra?" diye sordum.

"Onunla çay iç, sonra da yardımına ihtiyaç duyan bir hasta icat et."

"Holmes..."

Arkadaşım çıkışımı duymazdan gelerek, "Sonra," diye devam etti çabucak, "Salisbury Caddesi'nde Conway Otel'in yakınlarındaki kuytu bar Prince Regent'ta benimle buluş. Saat tam sekizde."

"Herhalde niye diye sormamın bir anlamı olmaz?"

"Her zamanki gibi zekisin, Watson. Unutma, saat tam sekizde." Bunu söyledikten sonra kapıdan dışarı sessizce süzülüp yeniden Baker Sokağı'na çıktı.

Prince Regent, arkadaşımı beklediğim mekânların arasında pek de temiz pak sayılmayacak bir randevu yeriydi. Kararlaştırdığımız saatten on beş dakika önce vardım ve bu kuytu barı, fazlasıyla coşkulu hallerine bakılırsa birkaç saatten beridir orada bulunan gürültücü sarhoşlarla tıklım tıkış halde buldum. Hava tütün dumanıyla öyle bir yoğunlaşmıştı ki odanın karşı tarafını doğru dürüst görmek neredeyse imkânsızdı. Ayakta durma güçlerini her an yitirebilirmiş gibi görünen zilzurna denizcilerden oluşan bir gruba sürünerek geçip biraz zorlukla da olsa bara ulaştım. Nihayet tezgâhta kendime yer açınca barmenin dikkatini çekmeyi başardım. Tam bir içki ısmarlayacaktım ki adamın biri itip kakarak yanıma ilişti ve kaba bir sesle, "En iyi siyah biranızdan bir ellilik!" diye bağırdı.

Adamın kolunu çekiştirdim. "Aynısından bana da söyleyebilirsin, Hardcastle," dedim kulağına.

Scotland Yard'lı hayretle döndü. "Doktor Watson! Gelmişsiniz bile. Bay Holmes nerede?"

Odayı dolduran dumanın arasında bir yerlerden bedensiz bir ses, "Buradayım," dedi. "İçkiye vaktimiz yok beyler. Şaşırtılacak bir hanımefendiyle kıskıvrak yakalanacak bir kötü adam bizi bekler."

Sokağa çıkmamızın ardından Hardcastle biraz hırçın bir tavırla, "Bütün bunlar tam olarak ne anlama geliyor, Bay Holmes?" diye sordu. "Bu akşam şöyle sakin bir yemek için eve, karıma dönmeyi umuyordum."

"Hanenizin mutluluk teknesinin yalpalamasına yol açıyorsam özür dilerim, Müfettiş, ama müzedeki hırsızlığa karışan iki suçlu ele geçirildiğinde orada olmak isteyeceğinizi düşünmüş-

tüm," diye cevapladı arkadaşım. Sesindeki kibir hiç de üstü kapalı değildi.

Hardcastle şaşkınlığını mendiline öksürerek bastırmaya çalıştı. Boğuk boğuk, "Sizin standartlarınıza göre bile çok çabuk oldu," dedi.

"Kelepçeleriniz yanınızda mı?"

"Yanımda. İstenen arama emri de öyle. Ama kimi enseleyeceğiz?"

"Her şey zamanı gelince açıklanacak. Şimdi beyler, Conway Otel'e varmak üzereyiz. Ayrılmalı ve lobide dikkat çekmeyecek şekilde oturmalıyız. Gazete okuyun, menüyü inceleyin, ortama uyum sağlamak için ne gerekiyorsa yapın. Gözünüzü resepsiyondan ayırmayın ve harekete geçmek için işaretimi bekleyin."

Conway, Charing Cross istasyonundan bir kilometre kadar mesafede mütevazı bir oteldi. Demiryoluna yakınlığı nedeniyle, şehri ziyaret eden iş adamları ve gezici kumpanyalar arasında revaçtaydı. Hindistan'dan yeni döndüğüm sırada burada bir oda tutmayı düşünmüştüm ama ücretlerin günlük geliri on bir gümüş altı peni olan bir adam için fazlasıyla pahalı olduğu anlaşılmıştı.

İçeri ayrı ayrı girdik. Lobi epey kalabalıktı, oturacak yer azdı. Bir sütunun yanına mevzilenip *The Westminster Gazette*'nin bir nüshasını aldım; Hardcastle saksıdaki bir palmiyenin arkasına yerleşti. Holmes ise güya bir mektup yazmakla uğraşarak yazı masasında oturuyordu. Anın, entrikanın tadını çıkarıyor, o arada da bizi, yani Scotland Yard ile beni yüce planının piyonları olarak kullanıyordu. Elbette dönen dolaplara dair bazı ipuçları vardı elimde ama Holmes'ün kumpasının dal budaklarının bütün ayrıntılarını kesinlikle bilmiyordum. Kendimi bu düşünceyle teselli ettim çünkü Hardcastle'ın tamamen karanlıkta olduğunu biliyordum. Holmes, polis teşkilatını parlak zekâsıyla şaşkına çevirebileceği an gelene kadar onları her şeyden habersiz halde bırakmaya bayılırdı.

BELONGS TO KAOS TEAM

O sırada, oturmuş gözlem yaparken bizim de gözlendiğimizden haberim yoktu. Fuayenin gölgeli girintilerinde tombul beyaz yüzlü, acımasız gözleri alev alev yanan, uzun boylu, sarışın bir adam art arda Rus sigaraları içerek kendi nöbetini tutuyordu. Büyük üstatlar gibi o da, hikâyesindeki kahramanların çevirdiği entrikalara rağmen oyunun kontrolünün hâlâ kendisinde olduğunu biliyordu.

Uzun süre beklememiz gerekmedi. Oraya gelişimizden yaklaşık yirmi dakika sonra, lobideki kalabalık dağılmaya başlarken, heyecanlı görünen genç bir kadın otele girip aceleyle resepsiyon masasına gitti. Bakış açımdan, yüzünün kızarmış, kahverengi gözlerinin endişeyle irileşmiş ve alnının ince bir ter tabakasıyla kaplanmış olduğunu görmek kolaydı.

Catriona Andrews'tu bu.

Genç kadın resepsiyon görevlisinden telaşlı bir istekte bulunurken üçümüz farklı gözlem noktalarından seyrediyorduk. Görevli nihayet misafir defterine başvurdu, Bayan Andrews'un onca çaresizlikle istediği bilgiyi ona verdi. Kız ondan sonra hızlı adımlarla otelin asansörüne gitti. O tangırdayan madeni kapıların arkasında kaybolurken Holmes ayaklanmış, resepsiyon görevlisine kendi ivedi sorularını sormaya başlamıştı. Kolunu dramatik bir şekilde sallayarak bizi yanına çağırdı.

"Aradığımız oda 201 numara, beyler. Merdivenden çıkacağız, bu da cazibeli müşterimize rahatça yerleşecek vakti tanıyacak."

Hardcastle şaşkın bir ifade takınarak dudaklarını bana doğru "Müşteri" der gibi oynattı ama Holmes onun sorusuna müdahale ederek kısaca, "Daha sonra, Müfettiş," dedi. "Açıklamalar daha sonra."

Polis memuruna anlayışla omuz silktim.

Kısa bir süre sonra, parlak ışıklarla aydınlatılmış koridorda 201 numaralı odanın önünde duruyorduk. Holmes fısıltıyla konuşuyordu. "Silahına ihtiyacın olması düşük ihtimal, Watson,

ama arkadaşlarımıza ciddi olduğumuz izlenimini verebilmemiz için onu görünür bir yerde tutmanı rica ediyorum. Hardcastle, sen de aynı şekilde kelepçelerini hazır et. Onlara kesinlikle ihtiyacın olacak. Hazır mısınız beyler?"

Ciddiyetle başımızı salladık. Sherlock Holmes de bunun üzerine 201 numaralı odanın kapısını tuttuğu gibi ardına kadar açtı.

Gözlerimizin önüne serilen manzara hakikaten sıradışıydı. Odanın ortasında iki kişi vardı: bir erkekle bir kadın. Birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı. Figürlerin biri Catriona Andrews'tu. Diğeriyse ondan epeyce yaşlıydı. Boylu boslu bir adamdı, balmumu gibi bir cildi, tutam tutam uçuşan gri saçları vardı.

Odaya dalmamız karşısında birbirlerinin kollarından sıyrılarak yüzlerinde tam anlamıyla şaşkına dönmüş ifadelerle dönüp bize bakakaldılar. Hainliğinin ortaya çıktığını fark eden Bayan Andrews, bir dehşet çığlığını boğmak için elinin tersini ağzına kapattı.

Holmes bir adım öne çıkıp eğilerek selam verdi. "İyi akşamlar. Gerçekten dokunaklı bir sahne. Ayrılığın acılığının ardından baba-kız kavuşuyor. Müfettiş Hardcastle, sizi buradaki mutlu çiftle tanıştırayım: Bu, Bayan Catriona Andrews, bu da babası Sör Alistair. Kaybolduğunu sanarak kendisinden umudumuzu kesmiştik."

Genç kadın, "Seni şeytan!" diye haykırdı. Birkaç saniye içinde hali tavrı baştan aşağıya değişmişti. Şaşkınlık ve dehşet duygularını çabucak ve kolaylıkla silkip atarak bize doğru bir adım yaklaştı; gazap bütün bedenini ele geçirmiş, yüzü arkadaşıma duyduğu nefretle çarpılmıştı. Anlaşılmaz bir çığlık koparak kollarını uzatmış, parmaklarını kuş pençesi gibi kıvırmış halde Holmes'a doğru uçtu. Holmes kendisini savunmaya fırsat bulamadan Bayan Andrews tepesine binmişti, çığlık çığlığa bağırıyor, Holmes'ün yüzünü tırmalıyordu. Bir kadından gelen böyle yırtıcı bir saldırı karşısında çaresiz kalan Holmes geri çekildi. Nasıl tepki göstereceğini hiç bilemiyor gibi görünüyordu.

İmdada yetiştim, babasının da yardımıyla genç kadını arkadaşımdan uzaklaştırmayı başarıp zaptettik. Bayan Andrews o hiddetli halinde çok kuvvetliydi, onu tutan kıskacımızı gevşetmemiz için biraz zaman geçmesi gerekti. Kız önce şiddetle mücadele etti, kendini kurtarıp yeniden Holmes'e saldırmaya hazırdı ama babası sakin olması için yalvardı. Babası ricalarını etkili ama yatıştırıcı bir tonla sürekli tekrarladı; durumun nafileliğini fark eden kızı da sonunda öfkesini yavaş yavaş kontrol altına aldı. Bedeni gevşedi, yırtıcılık yerini yaşlara bıraktı, Bayan Andrews hıçkırıklar içinde babasının kollarına atıldı.

Holmes bu ani saldırı dolayısıyla çok sarsılmıştı. Beceriksizce cebinden bir mendil çıkarıp alnını kuruladı. Hâkimiyeti tamamıyla elinde tuttuğu konumdan bir an için koparılıp alınarak, kesinlikle beklenmedik bir durumun içine fırlatılmıştı. Şimdi ağlayan kıza tuhaf tuhaf bakıyordu, nefesi hâlâ düzensiz kısa patlamalar halinde çıkıyor, gözleri de tepeden tırnağa huzursuzluğunu gösterecek şekilde düzensiz bir şekilde kırpışıyordu.

Hardcastle onun omzuna endişeli bir el dayayarak, "İyi misiniz, Bay Holmes?" diye sordu.

Arkadaşım başıyla sertçe onayladı. Kızın tırnaklarının eti yırttığı boyun çevresindeki bir dizi ince, kırmızı sıyrık dışında yüzü ölü gibi beyazdı. Daha derince yaralardan kan sızmaya başlamıştı bile. Holmes, "Bu ikisinin Scotland Yard'a nakledilmesini ayarlamanı öneririm," dedi Hardcastle'a; sesi başlangıçta titrekti ama sonra doğal otoritesine kavuştu. "Onun ardından da bir gece içkisi için Baker Sokağı'na gelmeye zahmet edersen, kendilerinin Sör George Faversham'ın öldürülmesiyle nasıl bir ilgileri olduğuna dair ayrıntıları açıklayabilirim sana."

ON BİR
SHERLOCK HOLMES AÇIKLIYOR

"Kadınları asla anlayamayacağım, Watson. Sağduyu ya da mantık olmaksızın hareket ediyorlar. Tutkulu ve düşüncesiz duyguları daima davranışlarına hükmediyor. Andrews denen kızı ele alalım. Bir an babasıyla birlikte kalpsiz, soğuk bir titizlikle iğrenç bir suç planlarken, açığa çıkmaları üzerine vahşi bir kedi gibi zaptedilemez bir hiddete kapılıyor, sonra da gözyaşlarına boğuluyor. Hah! Daima Profesör Moriarty'nin soğuk, hesapçı ve denetimli amansızlığını yeğlerim. En azından bütün davranışlarının arkasında entelektüel fikirler yatıyordu! Kadınlarla öngörebileceğin tek şey, hiçbir şey öngörülemeyeceği." Sherlock Holmes, genel olarak kadın cinsi, özel olarak da Catriona Andrews aleyhindeki nutkunu atarken huzursuz bir tavırla bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Yeniden Baker Sokağı'ndaki oturma odamızdaydık, kızın arkadaşımda açtığı yaraları temizlemiştim. Ufak tefek sıyrıklardı ama Holmes'ü daha ziyade rahatsız eden şey, bakımıma muhtaç duruma düşmesiydi. Kızın saldırısını saygınlığına ve algılarına hakaret addediyordu. Holmes'ün öfkesinin Catriona Andrews'un "duygusal mantıksızlığı"ndan ziyade kızın davranışlarını öngörmeyi başaramamasından kaynaklandığını biliyordum. İnsanlarla ilişkilerinde hazırlıksız yakalanmaktan hoşlanmazdı, Bayan Andrews'un saldırısıyla sinirleri fena halde bozulmuştu.

BELONGS TO KAOS TEAM

İzleyebileceğim en iyi yolun sessiz şahit rolünü üstlenmek olduğunu bildiğimden, bu patlamayı cevapsız bıraktım. Sonunda bitkin bir can sıkıntısıyla içimi çektim, bu da arkadaşımı cümlesinin ortasında durdurdu. Yumuşak bir sesle, "Tanrı aşkına otur," dedim, "otur da biraz pipo iç, sinirlerin yatışsın."

Holmes'ün gözleri kısıldı, bana tuhaf, suçlar bir bakışla baktı ama dediğimi yaptı. Bir süreliğine ikimiz de sessizliğe gömüldük, derken tam gecenin olaylarının etkileri konusunda bir tartışma açmaya hazırlandığım sırada kapımız usulca çalındı ve Hardcastle içeri girdi. Ateşin yanına bir sandalye çekip bize katılarak duman tüttürmeye başladı.

"Evet, Bay Holmes, Sör Alistair Andrews ve kızının nasıl olup da cinayete ve o Mısır papirüsünün çalınması işine bulaştıklarına dair ayrıntılı bir açıklama iyi olur. Şu anda sırf sizin sözünüzle gözaltında tutuluyorlar ama işimi kaybetmek istemiyorsam bundan fazlasına ihtiyacım var."

Holmes başıyla onaylayıp koltuğunda arkaya yaslanarak sükûnetinin yavaş yavaş geri geldiğini gösteren bir sesle, "Elbette sevgili dostum," dedi. "Bu işe karışan dört kişi var, Setaph'ın Ölüm Papirüsü'nün yerini bulmaya kararlı dört açgözlü kişi. İkisini gözaltına aldın. Sör Alistair Andrews ile vicdansız kızını. Ancak bu işe tamamıyla bulaşmaları Henntawy papirüsünün çalınmasından bir süre sonraya denk düşüyor."

"O zaman kim müzeye zorla girip papirüsü çalarak kaçtı?"

"Sebastian Melmoth ile Tobias Felshaw."

Hardcastle, bu iddianın kesinliği konusunda Holmes'ü sorgulamak üzereymiş gibi ağzını açtı, sonra fikrini değiştirip kapattı. Konuşmasının ortasındayken Holmes'e soru sormanın budalaca ve anlamsız olduğunu o da benim gibi öğrenmişti.

"Melmoth'u ve asil kandan küçük arkadaşı Felshaw'u tanıyorsunuz elbette?"

Hardcastle başıyla evetledi. "Tanışıklığımız yok. Pek aynı çevrelerde gezinmiyoruz ama Yard'da bu tuhaf çiftten haberimiz var.

Birtakım acayip işlere karıştıklarını biliyorum ama itiraf edeyim ki cinayet işleyecek türde insanlar olduklarını düşünmemiştim."

Holmes sakin sakin, "Tam da o türdenler," diye cevapladı.

Müfettiş piposunu tüttürerek kaşlarını çattı. "Yalnız çorbanızda bir küçük sinek var. Melmoth öldü. Birkaç gün önce bir av kazasında vuruldu."

Holmes sırıttı. "O alçak hakkında duyduğun her şeye sakın inanma. Ölümüyle ilgili söylentiler son derece abartılı. Size söyleyeyim, Müfettiş, Sebastian Melmoth kanlı canlı hayatta. Aslında Melmoth ve kafadarları için ölüm mesele değil. Onlar öbür tarafa yolculuk törenini aşıp geçmek niyetindeler. Ölüm Papirüsü'nü ele geçirmeye yönelik ivedi arzuları da bundan kaynaklanıyor. Papirüsün onlara bir tür ölümsüzlük vereceğine inanıyorlar."

"Bu ne saçmalık!" diye bağırdı polis.

"Bence de ama Melmoth aksine kani. Setaph'ın yazdıkları, Melmoth'un kutsal kâsesi ve kurtuluşu. Papirüse sahip olmak için cinayet işlemeye hazır. Ölümü fethedecek bir yol bulmak için birkaç yıldır araştırma ve deneyler yapıyor, karanlıklar diyarına ulaşmaya çalışıyordu. Kısa bir süre önce, kutsallıktan uzak dualarının cevabı olduğuna cidden inandığı bir şey ele geçirdi: Henntawy'nin papirüsünün sırlarının kilidini açacağına inandığı bir belge. Bu yüzden, ister yasal isterse yasadışı yollarla papirüse pençelerini geçirmeyi kafasına koydu ve elbette kaçınılmaz olarak yasadışı yolu seçti. Yardakçısı Felshaw'la birlikte papirüsü British Museum'dan çaldı. Cinayet eylemi, serüvenin tuzu biberi oldu. Kendisi bu türden bir adam."

Hardcastle nefesini gürültüyle içine çekerek titredi. "Tuhaf biri olduğu gelmişti kulağıma."

"Tuhaftan öte," dedim. "Şeytanın teki."

Holmes, "Ne var ki," diye devam etti, "biraz çalışmanın ardından, bu 'anahtarın' beş para etmediğine inanıyorum artık. Setaph'ın, sırrını keşfedecek kişileri aldatıp yanlış yönlendirmek üzere bizzat yarattığı çetrefil bir saçmalıktan başka bir şey değil.

Daha doğrusu, sırrını paylaşmak için gerekli bulduğu hikmetten ve sezgilerden yoksun kişileri"

Hardcastle kafasını kaşıdı. "Doğru mu anlıyorum? Anahtar dediğiniz bu şeyin, tabii böyle bir şey varsa, işe yaramaz bir aldatmacadan başka bir şey olmadığını söylüyorsunuz."

"Aynen öyle söylüyorum. Setaph'ın bu bilgiye layık olmayanlar için düzenlediği sahte bir ipucu."

Polis memuru genizden gelen bir kıkırdamayla güldü. "Bu Setaph da az numaracı değilmiş, ha?"

Holmes başıyla onayladı. "Hırsızlığı takip eden olaylar zincirinin şu şekilde geliştiğini düşünüyorum. Melmoth hem anahtarı hem de Henntawy'nin papirüsünü bir kez eline geçirince sembollerin anlamını çözerek Setaph'ın sihirli Ölüm Papirüsü'nün yerini söyleyecek şifreyi kırmanın basit bir iş olacağı kanısındaydı. Öyle de kibirliydi. Elbette yanılıyordu. Eskiden olduğu kadar karanlıktaydı. Anahtar belgesinin işe yaramadığını fark edemeyerek uzman yardımı aradı. Sör George Faversham'a yanaştı ama Faversham ona yardım etmeyi reddetti. Rakibi Andrews'u geride bırakıp tarih kitaplarında geniş bir yer kazanmak amacıyla Ölüm Papirüsü'nü kendisi bulmak için can atıyordu zaten, kendi hedefinin peşine düşmeleri için o iki alçağa yardım etmesi pek muhtemel değildi. Faversham'ın ölümü önceden mi tasarlanmıştı, yoksa Melmoth ile Felshaw'un yaşlı arkeoloğa yaptıkları ziyaretin nahoş sonucu muydu, bunu bilemeyiz ancak iki arkadaşımızın Sör George Faversham'ı öldürüp alelade bir soygun gerçekleşmiş süsü vermek için evini talan ettikleri kesinlikle açık."

"Söylediklerinizi doğruysa üzerlerinde iki cinayet var demektir."

"En az." Holmes piposunu yeniden yakıp sıcak bir tavırla gülümsedi. Tam havasındaydı, ona kapılmış giden dinleyicilerine vakanın karmaşık ayrıntılarını açıklıyordu. "İki kahramanımız bundan sonra yardım için Sör Alistair Andrews'a yaklaştılar. Sör Alistair Andrews, Melmoth ve avenesiyle tanışıyordu zaten. Mes-

lektaşından çok daha az ilkeliydi. Onlara yardım etmeyi, Ölüm Papirüsü'nden gerekli bilgileri derledikten sonra papirüsü keşfetmenin şerefini üstlenmek koşuluyla kabul etmiştir kuşkusuz. Ancak belli ki şifreyi kırmakta zorluk çekiyordu, çaresizlik içinde yardım için Faversham'a yaklaşmalarının sebebi de buydu." Gülme sırası Holmes'teydi. "Melmoth'un, Felshaw'un, Andrews'un ve kızının beyinleri toptan bir araya gelse de, bir adamın iki binden çok sene önce tasarladığı şifreyi kıramıyordu işte. Elbette mesajı işe yaramayan anahtarı kullanarak okumaya çalışmaları işlerine ket vuruyordu, tıpkı kurnaz Setaph'ın planladığı gibi. Aldatmacası yüzyıllar ötesine uzanarak ekibimizin kötücül planlarına engel oluyordu. İşte o zaman meseleye beni karıştırdılar."

"Sizi mi *karıştırdılar*?"

"Bir nevi. Melmoth şifreler hakkındaki makalemden haberdardı mutlaka. Setaph'ın koyduğu şifreyi çözebilecek tek muhtemel kişinin ben olduğumu fark etti. Bu seferlik haklıydı. Sahte anahtarı dikkate almadım ve Ölüm Papirüsü'nün yeriyle ilgili mesajın Henntawy'nin papirüsündeki bir başka şifrenin içine şifrelendiğini keşfettim. Bu yönteme daha önce yalnızca iki kere denk gelmiştim, bunların en dikkat çekici olanı da Vatikan minyatürleri vakasıydı. Ne ilginçtir ki o da bir rahibin aldatmaca konusunda yetenek sergilediği bir diğer vakaydı."

"Beş benzemez ekibimiz, hizmetlerimi temin edecekleri yöntem konusunda son derece kurnaz ve yaratıcı olmak zorundaydı. Açık bir isteğe nezaketle cevap vermeyeceğimi biliyorlardı. Melmoth, müzedeki hırsızlık ve gece bekçisinin öldürülmesi konusunda ondan şüphelendiğimi anlayacak kadar uyanıktı, o yüzden o hususi gerçeğe daha fazla yaklaşmamı önlemek için kendi ölümünü ayarladı. Felshaw'un ırgatlarından birini, tanınmasın diye zavallı adamın yüzünü de mahvederek öldürdü. Felshaw, Sebastian Melmoth'un talihsiz bir av kazası geçirip öldüğü yönündeki sarsıcı haberi dünyaya ilan etti, böylece araştırma kulvarlarımdan biri yüzeysel olarak tıkanmış oldu. Ancak dünya

Melmoth'un ölümüne yas tutarken, bu epey anlaşılır tezgâhın benim gözümü boyamayacağının farkındaydılar. Araştıracağımdan eminlerdi. Burnuna takılan halkayla sürüklenen bir eşek gibi Norfolk'taki Felshaw mülkündeki kulübeye yönlendirildim. Orada tesadüfen bulmam için yeterli ipucu bırakılmıştı, bu ipuçları da şifre ve Henntawy'nin papirüsü üstünde çalışmam için gerekli bilgileri sağlıyordu. Ben de öyle yaptım. Bilmeceye eski Mısır uzmanı olarak değil, dedektif olarak yaklaştım ve gizemi çözdüm."

Hevesle koltuğunun ucunda oturan Hardcastle, "Çözdünüz ha?" diye sırıttı. "Siz bir mucizesiniz, Bay Holmes, gerçek bir mucizesiniz. Bu Ölüm Papirüsü denen şeyin yerini bildiğinizi mi söylüyorsunuz?"

Holmes kısaca gülümsedi. "Eskiden nerede olduğunu biliyordum diyelim," diye cevap verdi alçak sesle. "Ama izin ver de sihirli papirüsün yeri konusuna gelmeden önce hikâyemi sırasıyla anlatıp bitireyim azizim. Melmoth ve işbirlikçileri için şifreyi kırmamın ardından, bulduklarımı öğrenmeleri gerekiyordu, o yüzden bana bir muamma daha sundular. Bayan Catriona Andrews sahneye bu noktada çıkıyor. Kendisi bana ortadan kaybolan babasının kaçırıldığı sonucuna varmama yetecek bilgiler verdi. Bunun ardındaki çıkarımsa Sör Andrews'un Melmoth için papirüs üzerinde çalışmaya zorlandığıydı. Bayan Andrews, Sör Alistair'ı bulmam için beni tutarak yanımda kalmak için güçlü ve geçerli bir bahane elde etmişti. Beni şifreyi çoktan kırdıklarına inandırmayı ve onları Mısır'da bir yerdeki Setaph'ın mezarında yakalamak üzere peşlerinden seğirteceğimi umuyorlardı; oysa gerçekte mezarın yerini öğrenmek için onlar *beni* takip edecekti. Ölümcül hataları, Ölüm Papirüsü'nün Mısır'da bir yerde olduğunu varsaymak oldu. Hayır. Papirüs bu ülkede."

Scotland Yard'lı nefesini tuttu. "Bu ülkede mi? Nerede?"

Holmes ona buz gibi bir bakış attı. "Her şeyin zamanı ve sırası var. Bütün planlarıma ve hareketlerime dair ayrıntılı raporla-

rı karargâhımızdaki casusları Bayan Andrews'tan alıyor, Mısır'a doğru yola çıkmak üzere gerekli ayarlamaları yapmamı bekliyorlardı. Baker Sokağı Ayaktakımı Çetesi'nin yardımıyla, kızın babasının pusuda beklediği oteli çabucak tespit ettim. Bu akşam Bayan Andrews'a babasından geliyormuş süsü verilmiş, saat sekizde otelde onunla buluşmasını isteyen bir telgraf gönderdim. Mesajı uygun bir şekilde dramatik kelimelerle yazıp meselenin çok acil olduğunu belirttim. İşte böylece iki kuşumuzu enseleyebildik."

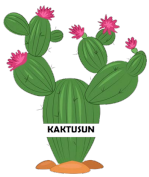
"Ya Melmoth ile Felshaw?" diye sordum.

"İkisi de açıkgöz adamlar. Hiç kuşkusuz durumun çoktan farkına varmışlardır."

"Epey karışık bir vaka, Bay Holmes. Şu âna kadar yürüttüğünüz dedektiflik çalışmalarını alkışlamaktan başka bir şey yapamam ama öyle görünüyor ki bütün bunlar katilleri yakalayıp Henntawy'nin papirüsünü yeniden British Museum'a döndürme konusunda pek bir mesafe kaydetmemizi sağlamıyor."

Holmes koltuğunda gerinerek tembel tembel, "Sabır hiçbir zaman erdemlerinden biri olmadı, sevgili dostum," dedi. "Kırk sekiz saat içinde diğer iki kuşun da ağımıza takılacağına ve elyazmasının güvenle müzeye iade edileceğine inanıyorum."

"Bunu duyduğuma memnun oldum. O zaman daha önceki bir soruya döneyim. Bu yerin dibine batasıca Ölüm Papirüsü nerede?"

ON İKİ
KARAAĞAÇ ZİYARETİ

Sherlock Holmes, vakanın dizginlerini bu kavşakta öylece Hardcastle'a devredemeyecek kadar keyif alıyordu. Şu âna dek, araştırmayla ilgili sonuçlara nasıl vardığını anlatmaktan yana bir rahatsızlığı yoktu ama polisin Setaph'ın Ölüm Papirüsü'nün yerine ilişkin bütün sorularını maharetle savuşturmuştu. Biliyordum ki arkadaşım, müfettişin kendi dedektiflik işini Holmes'ün yardımı olmaksızın sürdürebilmesini sağlayacak kadar bilgi aktarmıştı. Holmes her zamanki gibi tek başına kazarak ilerlemek istiyordu. Bir araştırmaya bir defa başladı mı, onu tatmin edici bir sonuca ulaştırmayı kafasına koyardı.

Holmes, itiraz eden müfettişi susturmak için kesin bir tonla, "Daha önce de söylediğim gibi," dedi, "kırk sekiz saat içinde papirüsün elime geçeceğine ve Melmoth ile Felshaw'un yakalanmış olacağına inanıyorum."

"İyi de polisin işi bu!"

"O zaman kolları sıvayın. Sizi tutan yok. Ama şunu hatırlatayım, azizim, başta benden yardım isteyen sizdiniz. Ayrıca suçluların ikisini bu akşam altın tepside sundum size." Holmes'ün ciddi ifadesi, Scotland Yard'lının dizine hafifçe vururken gevşedi. "Ben yalnız bir av köpeğiyim. O şekilde daha iyi çalışıyorum. Güçlü bir koku almış durumdayım, avım yakın. Tutup da onu bir profesyoneller sürüsüne teslim edecek değilim."

Hardcastle kaskatı bir şekilde ayağa kalktı. "Doğru değil bu, Bay Holmes. Doğru değil, yalnız av köpekleriyle ilgili hiçbir söz de bunu doğru hale getiremez. Profesyoneller sürüsü dediniz, evet, ben bir profesyonelim ve bununla gurur duyuyorum. Yaptığınız şey, yani bilgi saklamak ise bana göre profesyonelliğe son derece aykırı." Kapıya doğru gitti ama çıkmadan önce arkadaşıma bir şeyler daha söylemek için döndü. "Bu konuda fikrinizi değiştirmenizi umuyorum, Bay Holmes. Değiştirirseniz, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz." Bu veda sözleriyle kapıyı şiddetle kapatıp gümleyen adımlarla merdivenden indi.

Holmes hafifçe gülümseyip ateşimizin sönmekte olan korlarını karıştırdı. "Atlatacaktır. Özellikle de Melmoth ve Felshaw parmaklıkların arkasına girip de British Museum kıymetli papirüsünü geri alınca."

"Setaph'ın papirüsünün baştan beri Sör George Faversham'da olduğuna inanıyorsun, değil mi?" dedim.

Holmes irkildi, neredeyse ateş şişini düşürüyordu. "Vay canına sevgili Watson, harika. Her şeyi fevkalade takip etmişsin."

"Dinledim ve gözledim. Yıllardır alıştırma yapıyorum."

Sırıtarak, "Evet, evet, tabii ya," dedi. "Dikkat etsem iyi olacak, yoksa sihirbazlık numaramın sonunu getireceksin. Bravo, Watson. Bu sonuca nasıl ulaştığını öğrenmek için ağzım açık beklediğimi söylemeliyim. Bilmeceyi nasıl okuduğunu anlat bana. Bakalım arada boşluk var mı?"

Gülümsedim, söylediğim şeyle arkadaşımı tıpkı pek çok olayda onun beni şaşkına çevirdiği gibi şaşkına çevirip etkilediğim için memnundum. Koltuğuma iyice yayılarak, "Pekâlâ," dedim. "Hayret verici çıkarımlar yaptığımı iddia edemem ama Kraliçe Henntawy'nin mezarından alınan köpek başlı kanope konusunda sorular sorman ve Sör George Faversham'ın kanopenin kendisinde kalmasını istemiş olduğu gerçeği fikir vericiydi. Setaph'ın entrikacı aklını ve bu türden çömleklerin insanların iç organlarını, nasıl diyeyim, temel vücut parçalarını koymak için yapıl-

dığını bilince, bu entrikacı rahibin, Ölüm Papirüsü'nü çömleğin içine koymuş olması uygun olurdu. Sör George bu gerçeği nasıl anladı, onu bilmiyorum. Bulduğu şeyi dünyaya niye duyurmadı da senelerce sır olarak sakladı, onu da bilmiyorum. Anlayacağın, bildiklerim özünde Hardcastle'ın bildiklerinden ancak biraz daha fazla."

"Kendine haksızlık ediyorsun, eski dostum. Bilgilerindeki boşluklar, benim bilgilerimde de boş. Faversham konusunda haklısın. Ölüm Papirüsü'nün çömleğin içinde saklandığını o da benim gibi Henntawy'nin mezarında bulunan papirüsteki şifreyi kırarak keşfetti. Nasıl yorumlayacağını bilirsen, bilgi orada duruyor. Sör Alistair Andrews bunu göremedi, aslında hâlâ da göremiyor, ancak Faversham soruna aşağı yukarı benim gibi yaklaşıp arkeolog gözüyle bakmaktan ziyade bilimsel bir gözle bakmış olmalı. Setaph, büyülü metnini arayarak peşine düşeceklerin aradıkları şeyin kendi gizli mezarında saklı olduğunu varsayacaklarını biliyordu, o yüzden onları şaşırtmak için papirüsü masum kanopenin içine saklanmış olarak Kraliçe Henntawy'nin mezarına koydu. Faversham'ın çömlek gibi basit bir nesneyi elinde tutma isteği British Museum yetkililerine gayet masum görünmüş olmalı. Bütün keşif gezisinin en değerli tarihi eserini tuttuğundan haberleri yoktu. Sör Faversham Ölüm Papirüsü'nün keşfini neden sır olarak sakladı bilemiyorum. Yapbozun kayıp parçalarından biri de o. Faversham'da bazı koleksiyonculardaki bulunan o tuhaf tutkudan vardı belki de. Muhteşem sanat eserlerine sahip olan ama bunları karanlık odalarda kilitli tutup asla kimsenin görmesine izin vermeyen insanlar vardır. Mülkiyet onlar için her şeydir. Faversham için de bu durum geçerli olabilir. Sör George'un evinde sakladığı parçayı bulmak için azimle ve umutsuzca çabalayan rakibi Sör Andrews'un hüsranından aldığı zevki hayal edebiliyor insan."

"Artık öldüğüne göre, belki de asla öğrenemeyeceğiz bunu."

"Burada olsa hiç kuşkusuz Melmoth'un da belirteceği gibi,

ölüler bize bir sürü şey söyleyebilir. Yarın gerçeği aramak üzere Faversham'ın Kent'teki evini ziyaret edeceğiz."

Holmes'le ben böyle söyleşirken Sör Alistair Andrews Scotland Yard'daki bir hücrede, sert çuval bezinden yapılma bir yatakta yatıyordu. Henüz suçlu bulunmamıştı ama önünde hapis ve yüzkarasının uzandığını biliyordu. Dünyanın en büyük arkeologlarından biri olarak şöhrete ve tanınırlığa kavuşma hayalleri birkaç saat içinde küle dönmüştü. Hücrenin tek aydınlık kaynağı olan solgun ay ışığının içeri sızdığı parmaklıklı pencereye baktı. Gözleri yaşlarla nemlendi. Aynı zamanda öfkeliydi de. Böyle budala olduğu için. Böyle sersem, ahmak bir budala! Öfke kuzinede büyüyen ateş gibi büyüdü göğsünde. İçinde hummalı bir yoğunlukla yanıyordu. Sör Andrews rahatsızlığı artınca yatakta pozisyon değiştirdi ama kurtuluş yoktu. Kendine duyduğu nefretle enkaza dönmüştü. Nefes alıp vermesi zorlaşınca sırtüstü döndü. Acı artıyordu. Göğsü o kadar sıkışmıştı ki sanki büyük bir ağırlığın altında eziliyordu. Kalbi... Kalbi de kontrolden çıkmış bir motor gibi çarpıyor da çarpıyor; yarattığı titreşimler başka her sesi boğarak kulaklarında yankılanıyordu. Kalbi patlamak üzereydi sanki. Sör Andrews ancak bir yardım çığlığı atmayı başarabildi, ondan sonra da bilincini kaybetti.

Sör George Faversham, Kent'in Lee ilçesinin dış kesimlerinde, Karaağaç denilen büyük bir evde yaşamıştı. Holmes, French and Barnard's'tan iki tekerlekli ufak bir araba kiraladı ve yaklaşık otuz beş kilometrelik yol boyunca arabayı kendisi kullandı. "Bu tip bir şeye binince takip edildiğini anlamak kalabalık trenlere göre çok daha kolay oluyor," diye açıkladı. Yolculuğumuzun büyük kısmı sessizlik içinde geçti. Sıcak, aydınlık bir gündü, yolculuğumuz boyunca çevredeki değişiklikleri gözlemlemek büyüleyici bir deneyimdi. Kurşuni, miskin Thames'in üstünden geçerek, kokular saçan bir pis hava çemberiyle etrafı sarılmış gibi görünen büyük,

gri şehrin kalbini terk edip dış kesimlerdeki kırmızı tuğlalı, yabani kırlıklarından geçtik ve hoş banliyö evlerinden oluşan bir kemere eriştik. Bundan kısa bir süre sonra da, insanın sakatlayıcı elinin henüz izini bırakmadığı yaprak dolu yollarda eşkin ilerlemeye başladık. Lee'ye yaptığımız yolculuk sırasında üç İngiliz iline uğradık. Middlesex ile başlayıp Surrey'nin yanından kıvrılarak Kent'e vardık. Nefis bir araba yolculuğuydu.

Lee'nin eteklerinde Holmes atı yolun kenarına çekip haritaya başvurdu. Sör George Faversham'ın evi Karaağaç kasabanın kuzey yakasında bulunuyordu. Holmes eldivenli parmağıyla haritaya vurdu. "İşte buradayız, Watson, dört kilometreden az yolumuz kalmış. Bir sonraki sapaktan sola döneceğiz." Bunu söyledikten sonra haritayı ayaklarının dibine attı, yeniden yola koyulduk.

Parlak güneş ışığında tırıs giderken Holmes, "Sör Charles'ın bana söyleyebildikleri haricinde Faversham hakkında fazla ayrıntılı bilgi toplamayı başaramadım," diye açıkladı. "Anlaşılan çok mahrem bir yaşamı tercih eden müzmin bir bekârmış. Sör Charles, 'ketum' ve 'münzevi' sözcüklerini kullandı. Karaağaç'ta sekreteri John Phillips'le ve tek bir uşakla, Dawson'la birlikte yaşıyormuş. Ev satılık. Dün emlak simsarıyla temasa geçerek bu ziyareti ayarladım. Dawson bizi bekliyor, mülkü gezdirecek."

"Ya Phillips?"

Holmes omuz silkti. "Kendisinin nerede olduğuna dair zerrece fikrim yok. Muhtemelen başka bir iş arıyordur. Belki bulmuştur bile. Dawson hiç kuşkusuz ayrıntıları biliyordur, bize anlatabilir."

Bu kısa konuşmanın ardından Holmes bir kez daha sessizliğe büründü ve hedefimize varana dek sessiz kaldı.

Kent'e yolculuğumuzu şenlendiren parlak güneş ışığı, hapishane revirinin kirli pencerelerinden de içeri sızıyordu. Karanlık koğuştaki seyahatiyle azalan solgun sarı ışık, Sör Alistair Andrews'un gri yüzüne nazikçe vuruyor, bu yüzü narin, kehribar

rengi bir ışıkla yıkıyordu. Sör Andrews'un kızı Catriona, babasının yatağının yanında, adamın şeffaf cildinden açıkça görünen katılaşmış mavi damarlı elini tutarak oturuyordu. Soğuktu bu el. Catriona'nın elinde buzdan daha soğuktu. Kızın o anda hissettiği korkudan daha soğuktu. Bağrında besleyip büyüttüğü nefretten daha soğuktu. Catriona'nın gözleri yaşlarla çevrelenmişken bakışları uzaklarda bir yere sabitlenmişti.

Arkasında bir hışırtı oldu, bir hemşire ileri çıkarak kızın kolunu tuttu. "Gel canım, korkarım artık gitmek zorundasın." Omzunun üstünden, bir buçuk metre kadar ötede duran üniformalı polise baktı. Hemşire kızı yavaşça ayağa kaldırırken adam da bir adım öne geldi. Catriona Andrews eğilerek babasının beyaz alnına bir öpücük kondurdu, ondan sonra önce hemşire, sonra da koğuşun kapısına vardıklarında idareyi ele alan polis tarafından oradan uzaklaştırıldı. Kız bir an için duraksayarak babasının yatağına yeniden bakmak için arkasını döndü. Hemşirenin çarşafı babasının yüzüne çektiğini son anda gördü.

Karaağaç muazzam bir yapıydı. Kavisli, yemyeşil, iki yanında ağaçlar dizili araba yolundan geçtiğimiz sırada ev sihir marifetiyle ortaya çıkmışçasına görüş alanımıza giriverdi. Kenarları bahar çiçeklerinin parlak renkleriyle dolup taşan geniş, daire biçimi bir çimenliğin ardında yükseliyordu. Bal rengi pürüzsüz taşları sabah güneşinde pırıldayan binada Georgian orantılara titizlikle uyulmuştu. Ana kapının etrafında budanmış sarmaşıktan bir kemer vardı ama onun haricinde ön cephe bomboştu.

Holmes arabamızı verandanın yanına çekerken büyük kapı açıldı ve kısa boylu, saçları kırlaşmış bir adam bizi karşılamak üzere dışarı çıktı. Omuzları çökmüştü, bize büyük, sulanmış gözlerle bakıyordu. Neredeyse eğilip selam verecek gibi bir tavırla, "İyi günler beyler," dedi. "Bay Holmes ve Bay Watson'sınız sanırım."

"Öyle!" diye bağıran Holmes arabadan atlayıp adamın elini sıktı. "Sen de Dawson olmalısın."

Adam saygılı bir şekilde başıyla onayladı. "Lütfen içeri buyurun efendim. Sizi bekliyordum. Belki yolculuğunuzun ardından bir şeyler içmek istersiniz, binayı size ondan sonra gezdiririm."

"Çok naziksin," dedi Holmes.

Işıldayan parke zeminli, parlak avizeli etkileyici giriş salonuna geçtik. Geniş odanın dört bir köşesinde Sör George'un Mısır tutkusunu gösteren pek çok eser vardı. Coşkulu renklerde canlı maskeler, çeşitli mücevherler, şöminenin üstünde Nil deltasının eski zamanlardan kalma bir haritası, geniş merdivenin dibindeyse ayakta duran büyük, parlak renkli bir Mısır lahdi. Ancak beni şaşırtan biçimde, kısa süre önce olmuş hırsızlığa dair hiçbir belirti yoktu.

Holmes de bu gözlemi dile getirdi. Dawson suçtan haberdar olmamız karşısında biraz huzursuzlanmış göründü, sanki bu mesele efendisinin evine leke sürüyordu. "Haydutlar belli ki adi eşkıyalardı," diye cevap verdi uşak. "Birkaç odayı darmadağınık etmenin haricinde çok az şey almışlar. Neyse ki Sör George'un koleksiyonunun büyük kısmı el sürülmemiş olarak duruyor." İleri doğru gidip elini nazikçe lahdin üstüne koydu, canlı bir hayvanmış gibi okşadı. "Elbette takdir edersiniz ki efendim, Sör George'un eşyaları, Mısır eserleri koleksiyonu, evin satışına dahil değil. Vakti gelince British Museum'a götürülecekler."

Holmes, "Kesinlikle anlıyorum," diye cevap verdi. "Ancak Mısır'ı ve tarihini bizzat ben de büyüleyici bulduğumdan acaba evi dolaşırken Sör George'un büyüleyici koleksiyonunu da gezebilmemiz için seni kandırabilir miyim diyordum."

"Neden olmasın efendim, elbette. Buyurun, siz böyle gelip misafir odasında oturun, ben de çayla ilgileneyim."

Çaylar geldi, biz de müstakbel alıcı rolümüzü oynayarak Dawson'la ev, arazi ve bölgenin doğal özellikleri hakkında sohbet ettik. Ne var ki tura başlama hevesi içindeki Holmes çaya aldırış etmeyip rehberimizi bize etrafı göstermeye başlaması için sıkıştırdı hemen. Etkileyici bir bina, gördüğüm en güzel evlerden biriydi ve eşi ya da ailesi olmayan bir adam için çok büyüktü.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Sör George Karaağaç'ın ona sağladığı alana ve özgürlüğe bayılırdı," diye açıkladı Dawson. "Girgin biri değildi. Burada genellikle yalnızca benimle Sör George'un sekreteri Bay Phillips'in bulunmasına karşın, canı isterse evde ortalıktan yok olabileceğini hissederdi."

Turumuzun bir noktasında, Dawson'ın Mısır Salonu adını verdiği yeri gördük. Loş ışıkla aydınlatılmış uzun bir odaydı; Faversham koleksiyonunun cevher parçalarını barındırıyordu. Holmes her bir parçayla yakından ilgilenerek odada epey bir süre geçirdi, o arada ben de oyalamak için Dawson'ı lafa tutuyordum. Kısa süre önce gerçekleşen soygunu gösteren bir-iki boş camekânla başka kanıtlar vardı ama koleksiyon eğitimsiz gözlerime üç aşağı beş yukarı el sürülmemiş gibi görünüyordu. Sergilenen parçaları ben de incelediğimde araştırmamız açısından önemli kabul edilebilecek hiçbir şey görmedim, köpek başlı kanopeden de eser yoktu elbette. Yüzündeki hoşnutsuz ifadeye bakılırsa, Holmes de bu incelemeden aynı şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Galeriden çıktığımız sırada neşesiz bir şekilde başını sallayarak arayışının meyve vermediğini çıtlattı.

Merdivenden aşağı yeniden misafir odasına doğru götürülüyorduk ki Holmes bir anda, "Bu oda ne?" diye sordu. Durdu, koridor duvarındaki bir girintinin üstüne asılmış yeşil renkli ağır duvar halısını işaret etti. Dawson soruyu cevaplamaya fırsat bulamadan arkadaşımın bir adım atıp halıyı kenara çekmesiyle ortaya bir kapı çıktı. Kolu denedi, kapı kilitliydi.

Dawson kaşlarını çattı ve telaşlanmış göründü. "Ah, şey, orası... Ee, Sör George'un çalışma odası. Odasıydı."

"Gizli bir oda ha? Fark edilmesi kolay değil. Bahse girerim soyguncular bunu gözden kaçırmıştır. Eh, içeriyi görmek isteriz," dedi Holmes kararlılıkla. "Bir mülkü satın almayı düşünüyorsak her yerini, her odasını görmemiz gerekir."

Dawson tereddüt etti. "İçeri kimsenin girmesine izin yoktu,

efendim. Sör George burayı tamamen mahrem bir oda olarak tutardı."

Yumuşak bir sesle, "Ama kendisi artık bizimle değil," diye belirttim.

Adam hâlâ tereddüt ediyordu. Efendisine sadakati, ölümden sonra bile gücünü koruyordu.

Arkadaşım sabırsızca, "Hadi beyim hadi, oda!" diye çıkıştı.

Dawson ağır ağır, büyük bir gönülsüzlükle cebinden bir anahtar çıkardı, kapının kilidini açtı, içeri girdik. Küçük, klostrofobik bir odaydı; pencerelerden sarkan asılmış ağır kadife perdeler bu etkiyi iyice artırıyor, ancak ince bir ışık huzmesinin karanlığı delmesine izin vererek halının bir bölgesinin keskin bir ışıkla aydınlanmasına neden oluyordu. Holmes uzun adımlarla ilerleyip perdeleri açarak odayı parlak güneş ışığıyla doldurdu. O bunu yaparken kalbim yerinden oynadı çünkü üstü çeşitli belgelerle karmakarışık haldeki geniş çalışma masasının yanında duran köpek başlı eşyayı görmüştüm. Aradığımız kanopeydi bu kuşkusuz. Kanopeyi Holmes de görmüştü, bir baş sallayışı ve havalanan bir kaşla, kendisi parçayı incelerken Dawson'ı oyalamamı işaret etti. Elimi uşağın koluna dayayarak onu pencereye doğru çektim ve odanın evin geri kalan kısmına göre konumunu açıklamasını istedim. Dawson'ı elimden geldiğince sorulara boğarken, bir yandan da büyük bir gizlilikle çıt çıkarmadan çömleğin yanına diz çöküp kapağını sessizce kaldıran Holmes'ü gözlüyordum. Çömleğin içine bakarken yüzü sertti. Sonra yavaşça elini çömleğin derinliklerine soktu, hemen de çıkardı. Kasvetli çehresinden çömleğin boş olduğunu anlayabiliyordum. Belli ki Ölüm Papirüsü orada değildi. Holmes elinde olmaksızın hiddetle göğüs geçirdi. Dawson içgüdüsel olarak sese doğru dönünce Sherlock Holmes'ü raftaki dünya kadar kitabı inceler halde buldu.

"Beyefendiler yeterince gördüyse... Bu odadan çıkabilirsek memnun olacağım. Söylediğiniz gibi kendisi artık bizimle ol-

masa bile Sör George'un emrine itaatsizlik etmekten ötürü gerçekten rahat değilim. Size belki budalaca gelecek, efendim, ama kendisinin eşyaları toplanıp götürülene dek burayı onun özel çalışma odası olarak düşünmeye devam edeceğim."

Holmes bu ricayı yerine getirmek üzereydi ki gözüne bir şey takıldı. Sör George'un masasındaki bir fotoğraftı bu. Arkadaşım gümüş çerçeveyi aldı, inceledi, sonra bana uzattı. Fotoğrafta, arkası ağaçlarla dolu bir su kıyısında bir kayığın yanında duran iki adam vardı. Yaşlı olanı kolunu babacan bir tavırla gencinin omzuna dolamıştı. Yanımıza gelen Dawson sorulmadan açıkladı fotoğrafı. "Bu Sör George. Sekreteri Bay Phillips'le birlikte. Fotoğrafı hizmetkârlardan biri Sör George'un makinesiyle çekmişti."

"Evde çalışan tek kişi sensin sanıyordum," dedi.

"Karaağaç'ta evet. Bir de Bates var, Grebe Evi'nin kâhyası."

Holmes'ün gözleri heyecanla ışıldadı. "Grebe Evi. Nerede bu ev?"

"Sör George'un Göller Bölgesi'ndeki kırsal dinlenme yeri. Ullswater'daki küçük bir ada olan Grebe Adası'nda. Sör George'un yalnızlık ve mahremiyet sevgisine pek uygun düşerdi."

Holmes heyecanını zar zor saklayarak, "Söyler misin," dedi, "efendin Grebe Evi'nde de çeşitli Mısır eserleri bulunduruyor muydu?"

"Bulundurduğuna şüphem yok, efendim, ama ben eve hiç gitmedim. Aslında bildiğim kadarıyla, Sör George'un yokluğunda evle ilgilenen kâhya Bates'in haricinde adaya ayak basmasına izin verilmiş tek kişi Bay Phillips'ti. Anlayacağınız, Sör George'un çocuğu yoktu; kendisi Bay Phillips'i evlatlık oğlu olarak görüyordu gibi bir şey. Birbirlerine çok yakındılar. Sör George gömülürken bile..."

"Nereye gömüldü?"

"Sör George son istirahatgâhının yerinin gizli tutulmasını istemişti."

"Adaya gömüldü, değil mi? Grebe Adası'na gömüldü." Holmes, bu cümleye cevap vermesini isteyerek ateşli bir şekilde uşağa bakıyordu.

Dawson neden sonra sersem sersem başını salladı. "Evet efendim. Son isteklerine uygun olarak. Bay Phillips tabuta eşlik ederek Grebe Evi'ne gideli daha birkaç gün oldu..."

BELONGS TO KAOS TEAM

ON ÜÇ
YOLDA

Bu açıklamadan birkaç dakika sonra Holmes ile ben at arabasına binmiş, Londra'ya dönüş yoluna koyulmuştuk. Dawson ani ve çabuk ayrılışımız dolayısıyla şaşırmıştı ama Holmes evi amaçlarımıza yetecek kadar gördüğümüz ve olumlu yönde etkilendiğimiz konusunda temin etmişti onu. Ayrıldığımız sırada arkadaşım Dawson'a, "Zamanı gelince kararımızla ilgili emlak simsarıyla temasa geçeceğiz," bilgisini vermişti.

Araba yolundan tıngırtılarla geçerken Holmes, "Adamcağızı kandırdığım için gurur duymuyorum," dedi. "Ama burada küçük bir aldatmacadan daha önemli mevzular söz konusu. Onu Melmoth ve Felshaw konusunda uyarmak isterdim çünkü yakında izimizi bulacaklarına eminim – tabii şimdiye kadar bulmadılarsa."

"Ama ne arayacaklarını bilmediklerine eminim. Ölüm Papirüsü'nün çömlekte saklı olduğundan haberleri yok. Var mı yoksa?"

Holmes başını salladı. "Hayır. Bilselerdi şimdi bizden önde olurlardı. Ancak doğru iz üstünde olduğumuzdan eminler, dolayısıyla ayak izlerimizi takip etmek zorundalar. Tek yapmaları gereken, Dawson'dan bize söylediklerini tekrarlamasını istemek, ondan sonra bir sonraki hareketimizin ne olacağını kolaylıkla kestirebilirler."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Ki bu hareketin Grebe Adası'na gitmek olduğunu varsayıyorum."

"Elbette," diye sırıttı Holmes. "Orası yolculuğumuzun son noktası ve tahmin ediyorum ki bu acı dramanın son perdesinin sahnesi olacak."

"Peki ya Melmoth ve Felshaw?"

"O karanlık tencere-kapak ikilisi konusunda şu anda çok fazla endişelenmemize gerek yok. Onları gözden kaçırmayacağımız kesin. Ne tuhaf, değil mi, Watson? Benzersiz bir durum içindeyiz. Bu defa suçlular bizi kovalıyor, biz onları değil!" Arkadaşım o tuhaf küçük kahkahalarından birini attı, gözleri alaycı bir zevkle parlıyordu. "Ancak, kısa bir süre önce vefat etmiş Bay Sebastian Melmoth'la ve epeyce sevimsiz suç ortağı Tobias Felshaw'la tanışıklığımızı yenilememiz gereken bir zaman gelecek. Merakla beklediğim bir an bu."

Öğleden sonra erken saatlerde Londra şehrine girdiğimiz sıralarda Dawson, iki beklenmedik ziyaretçiye Karaağaç'ın ana kapısını açıyordu. Onları tanımıyordu. Adamlardan biri öne çıktı, Dawson'ı kabaca iterek yeniden giriş holüne soktu, diğeriyse kapıyı arkalarından kapattı. İki adamdan daha baskın olanı uzun boyluydu, uzun sarı saçların çevrelediği tombul, solgun bir yüzü vardı. Dawson'a sokuldu, yüzleri birbirinden ancak birkaç santim uzaktaydı şimdi. Uşak, bol bol sürülmüş pahalı tıraş losyonunun tatlı kokusunu aldı.

Adam pürüzsüz bir sesle, "Sana bazı sorularım olacak," dedi. Dudakları bir sırıtışla aralanmıştı. Dawson, onun sesindeki sahici tehdidi sezmekte hiç zorluk çekmedi. "Bu soruları adamakıllı, doğru bir şekilde ve tereddüt etmeden cevapla, o zaman..." Adam dudaklarını bükerek sustu, sonra sesini fısıltı seviyesine indirerek ekledi. "O zaman yaşamana izin verebiliriz."

***

BELONGS TO KAOS TEAM

Holmes'le ben o akşam Euston'dan kalkan bir yataklı trene yetişmiştik, kuzeye, Ullswater'a en yakın anahat istasyonu olan Penrith'e gidiyorduk. Boş kompartımanda yerlerimize otururken arkadaşım, "Sabaha kadar başka tren yok, yani şansımız biraz yaver giderse arkadaşlarımızdan sekiz saat önde olacağız," diye belirtti.

"Tabii özel tren tutmazlarsa."

Holmes'ün çehresi karardı. "Tabii özel tren tutmazlarsa," diye tekrarladı suratı asılarak. Böyle bir olasılığı hiç düşünmemiş olduğunu anladım.

"Sence Grebe Adası'nda bizi ne bekliyor?"

"Söylemek zor. Bu vakada güvenilir mantıklı çıkarımlar yapamayacak kadar fazla bilinmeyen unsur var. Ancak bir şey kesin. Sör George Faversham'ın Ölüm Papirüsü'ne yönelik ilgisi, bir koleksiyoncunun basit tutkusundan öteymiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çalışma odasının raflarındaki kitapları fark ettin mi?"

"Geniş bir koleksiyonu olduğunu gördüm."

"İsimleri be adam, kitapların isimlerini fark ettin mi?

"Ettiğimi söyleyemem."

"Ölümün ve ölümden sonraki yaşamın gizemleriyle ilgili bilimsel ve uydurma ciltlerle dolu koca bir bölüm vardı. İspiritizma, vampirizm, ruh çağırma, reenkarnasyonla ilgili kitaplar, ayrıca hepsi de ölümün sırrıyla ilgilenen pek çok akım ve inanca dair dinî ve felsefi risaleler vardı."

Holmes'ün ima ettiği nahoş gerçeği gördüğüm anda buz gibi bir elin yüreğimi sıktığını hissettim. "Faversham'ın Ölüm Papirüsü'nü Melmoth ile aynı sebepten ötürü istediğini düşünüyorsun. Şey için kullanacaklar... Ölüleri diriltmek için!"

"Öyle görünüyor. Bu kadar parlak bir arkeolog, böyle ta ne zamandan kalma eski bir yazının ona gerçekten ölümü yenip yaşamı galip kılmanın sırrını vereceğine, ölümsüzlüğe giden kapıyı açacağına nasıl olur da inanır, nasıl kanar, bilmiyorum..."

"Saplantı. İnsan kafasını belli bir hedefe ya da nesneye takarsa klinik olarak saplantılı bir hale gelebilir. Kurban ondan sonra mantığa ve sağduyuya gözlerini kapatır, sadece hedefini görür. Melmoth'ta da bu özellikler var. Ne tuhaftır ki zeki beyinler saplantılı olmaya daha yatkındır."

"Teşekkür ederim, Doktor." Holmes başını sallayıp bana gülümsedi. "Eh, Faversham hakkında yanılmıyorsak, Ölüm Papirüsü'nü keşfettiğini bunca yıldır neden sır olarak sakladığı açıklığa kavuşmuş oluyor. Papirüsü bağrına böyle basmasının sebebi tarihî ya da sanatsal nitelikleri değildi. Onu mezardan kaçmak için kullanışlı bir elkitabı olarak görüyordu."

"Ama Faversham öldü."

"Ama belki henüz mezarında değildir. Hayatta olduğu sürece papirüs hiçbir işine yaramazdı. Oysa şimdi..."

"Ne diyorsun yani?"

Holmes öne eğildi, gözlerini yumdu, uzun parmaklarını burun köprüsüne bastırdı. "Ne dediğimi ben de pek bilmiyorum, Watson, daha doğrusu söylediğim şeyi kabul edemiyorum ama kanıtlar tek bir yönü işaret ediyor."

"Neymiş o?"

"Faversham'ın sekreterine, yani Dawson'ın deyimiyle 'evlatlık' oğlu John Phillips'e Ölüm Papirüsü'nde geçen ayini yerine getirerek, kendisini diriltmek için cesedini kullanmasını vasiyet ettiği."

"Aman tanrım, korkunç bir şey bu!" diye bağırdım.

Holmes yorgun argın içini çekti. "Korkunç ve zavallıca. Gayet zekice dile getirdiğin gibi, saplantı. Mantıktan, sağduyudan ve ahlaki değerlerden yoksun bir saplantı. Vahşi, yanlış yönlendirilmiş saplantı." Holmes arkasına yaslanıp yukarılardaki iğne uçlarından ibaret yıldızlarla beneklenmiş gece göklerine bakarak göğüs geçirdi. "Çıkarımlarımın yanlış olması için dua ettiğim ender durumlardan birini yaşıyoruz, dostum."

***

BELONGS TO KAOS TEAM

"İçeri buyurun da sizin için ne yapabileceğime bir bakayım, beyler."

İstasyon şefi kapıyı iki genç adamın arkasından kapatarak istasyonun gürültüsünü dışarıda bıraktı. Bir gaz lambası yakıp büyük bir deftere başvurdu, bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu. "Penrith'e özel tren mi demiştiniz?"

İki beyefendi hiç cevap vermedi.

İstasyon şefi parmağını defterdeki çeşitli sütunlardan aşağı kaydırdı. Sonunda gülümseyerek, "Evet," dedi. "Sanırım mümkün. Evet, evet, kesinlikle mümkün."

O gece pek uyumadım. Yataklı vagon sıkışık ve soğuktu, ayrıca zihnim tabutlara ve dirilen cesetlere ilişkin kâbus gibi düşünceler ve görüntülerle kaynaşıyordu. Şafak sökerken giyindim, sabah pipomla koridorda durup kuzey kırsalına yeni günün doğuşunu seyrettim. Vadilerde ve akarsu yataklarında gezinen sis bulutlarının içerisinden, alçak yamaçlarında ağaçlarla beneklenmiş, kıvrıla kıvrıla uzanan morumsu tepelerin önündeki çarşaf gibi gri sular ara ara gözüme ilişiyordu. Vahşi ama huzur verici bir manzaraydı; güneş uzaklardaki dağların üstünde yükselirken her geçen dakika daha da parlaklaşmasını seyretmek üzerimde sakinleştirici ve tazeleyici bir etki yaptı. Önümden geçip giden doğal engebelerle güzellikten öyle büyülenmiştim ki Sherlock Holmes'ün bana katıldığını fark edememişim.

"İşte ben de hâlâ / Hayranıyım çayırlarla ormanların / Dağların ve gördüğümüz her şeyin / Şu yemyeşil dünyada," diye okudu yumuşak bir sesle ve açıklama niyetine, "Wordsworth," diye ekledi. "Burası onun memleketiydi: dağlar ve göller diyarı."

Tren sarsılıp sallanarak bir yamaçtan yukarı tırmanırken akıp giden manzarayı seyrederek bir süre sessizce durduk. Sonra Holmes, ruh hali birdenbire değişerek saatine baktı. "Bir saate kalmaz Penrith'e varıyoruz. Kahvaltı için yemek vagonuna gidelim hadi. Bir daha ne zaman yemek yeme fırsatımız olur bilemiyorum."

BELONGS TO KAOS TEAM

Jambon, yumurta, kızarmış ekmek ve kahveden oluşan mükellef bir kahvaltının ardından Holmes yemek vagonunun masasına bir harita açtı. "Gördüğün gibi, Watson, Penrith Ullswater'ın kuzey ucunda. Anayol gölün batı yakasında uzanıyor ama Grebe Adası –işte şurada– doğuda. Yani yolculuğumuzu hızlandırmak için adaya gölün doğu kıyısından yaklaşmalıyız." Haritadaki mavi su parçası boyunca uzanan ince, dalgalı, kırmızı çizgiyi işaret etti. "Daha hızlı olsa da bu güzergâhı takip etmek daha güç olacak. Bayağı ilkel görünüyor. Burada işaretlenmiş çizgilerin toprak patikalardan ibaret olduğundan şüpheleniyorum. Öte yandan bu bir dereceye kadar lehimize olacak. İhtiyaç duyduğumuz takdirde gözlerden saklanacak yer daha fazla."

Bölgeyi öğrenmek için haritayı dikkatle inceledim. Ullswater uzun, dallara ayrılan bir göldür; yamuk yumuk bir çoraba benzemez değildir hani. Haritadaki maviliğin üstünde minicik bir siyah nokta olan Grebe Adası, gölün en geniş olduğu güney uca yakındı.

"Şurada, adanın tam karşısında bir burun var gibi görünüyor," diye belirtip yeri bıçağımla işaretledim.

"Evet, adaya erişmek için kullanılan kayıkların bulunduğu küçük bir iskele olacaktır diye düşünüyorum."

"Yoksa başımız dertte demektir," diye sırıttım.

Holmes sırıtışıma karşılık vererek, "Saçmalama," dedi. "Yüzme biliyorsun ne de olsa, değil mi Watson?"

Dokuzuncu yüzyılda bölgenin taşlarıyla inşa edilmiş olan Penrith, Cumberland ilinin eski başkentidir. İstasyondan ayrıldığımızda, pek çoğu on altıncı yüzyıldan kalmış, mimarlarının ve ustalarının becerisi sayesinde dikilmiş sağlam anıtlar bulunan Göller Bölgesi'nin bakımsız binalarının önünden geçerken bölgedeki tarihî havayı fark etmememiz imkânsızdı.

Gökyüzü mavi olmakla birlikte, dağınık gri bulutlarla beneklenmişti, keskin bir rüzgâr paltolarımızın kıvrımlarından içeri

doluyordu. Holmes şehre yabancı olmasına rağmen nereye gittiğini biliyormuş gibi amaç dolu uzun adımlarla yürüyordu. "At kiralayabileceğimiz bir ahır arıyoruz, bulabileceğimiz en muhtemel yer de pazar yeri."

"Doğru istikamete gittiğimizi nereden biliyorsun?"

"Apaçık ortada, sevgili dostum. Sen leziz kahvaltımızın bedelini öderken ben de kondüktörden yol tarifi aldım."

Küçük pazar yerini bulmamız gerçekten de çok sürmedi. Etraf hareketlilikle kaynıyordu. Saat sabahın sekizini biraz geçmişti, çeşitli dükkân sahipleri kepenklerini kaldırıyor, kapılarını açıyor, tezgâhlarını siliyor ve o günkü ürünlerini sergiye çıkarıyordu. İş yerlerine giden işçilerle iş adamları minicik meydandan aceleyle geçiyordu. Holmes ve ben daha yavaş bir hızda ilerleyerek dairesel turu tamamladık ama ahır göremedik. Holmes, "Sormamız gerekecek," diyerek beni meydanın köşesindeki ön cephesi açık, küçük bir dükkâna yöneltti. Dükkânın üstünde siyah harflerle, "Joseph A. Cooper, Nalbant," yazıyordu.

"Nalbant nereden at bulacağımızı kesinlikle bilir."

Parlak kırmızı yüzüne uygun kıpkızıl favorili, güçlü kuvvetli bir adam olan Joseph A. Cooper, Sherlock Holmes'ün tahminini boşa çıkarmadı. Uzun bir kıskaçla hâlâ kor gibi parlayan bir at nalını tutarken, istediğimiz bilgiyi vermek için işini bıraktı. "Flinty O'Toole'u arıyorsunuz," dedi neşeyle. "Buralardaki en iyi at tüccarı odur – ihtiyar Flinty. Stocksbridge'e doğru küçük bir çiftliği var. Kentten en fazla iki-üç kilometre uzaktadır. Sizin gibi formunda iki beyefendinin oraya yürümesi bir saati bulmaz. Flinty'ye Joe Cooper'ın gönderdiğini söyleyin, size bir çift güzel at bulur."

O'Toole'un küçük çiftliğine nasıl gideceğimize dair ayrıntılı bir tarif verdi, ondan sonra yardımları için nalbanda teşekkür edip hızlı adımlarla yola koyulduk. Çok geçmeden kent muhitinden çıkmış, on dokuzuncu yüzyılın etkilerinin henüz hissedilmediği ilkel kır yollarında ilerliyorduk. Joe Cooper doğru

tahmin etmişti çünkü Flinty O'Toole'un yerini kırk dakika içinde bulduk. Hoş tavırlı, cildi kösele gibi, ışıltılar saçan parlak mavi gözlü, ufak tefek bir İrlandalıydı. Bize kısa sürede iki güzel at ayarladı, Holmes ile ben yarım saat sonra Ullswater'ın doğu kıyısı boyunca at sürüyorduk.

Tam da o sabah Londra şehri yakınlarında, kül rengi bir banliyö kilisesinin bahçesinde küçük bir cenaze töreni vardı. Birkaç matemlinin yanı sıra, ağızlarını bıçak açmayan bazı polisler de törendeydi. Üniformasını giymemiş olan komiser muavini ile amiri Müfettiş Amos Hardcastle mezardan biraz uzak bir yerde dikilmekteydi.

Sör Alistair Andrews'un cansız bedenini taşıyan tabut mezarın karanlık oyuğuna indirilirken genç rahip ahenkli bir sesle, "Kim iman ederse sonsuz yaşama kavuşur," diye okuyordu.

Yüzü koyu renk bir peçeyle örtülmüş olan Catriona Andrews mezara doğru eğildi, babasına son birkaç sözcük fısıldadıktan sonra tabuta bir avuç toprak attı. Ondan sonra bir çaresizlik feryadı kopardı. Yaralı bir vahşi hayvanın ulumasını andıran bu feryat, mezarlığın kasvetli sessizliğini sert bir darbeyle biçti. Kızın sesi acı vericiydi, kederli çığlık bekleyen polis memurlarının bile içine dokundu, ikisi de duygudaşlıkla başlarını eğdi.

Derken kız birdenbire ayaklandı, mezarlık boyunca tazı gibi koşmaya başladı; mezar taşlarının arasından büyük bir maharet ve süratle geçiyordu. Kaçışı öyle ani olmuştu ki Hardcastle da, yardımcısı da fena halde gafil avlanmıştı. Gördükleri şeyi anlamaya çabalayarak birkaç saniye sersem sersem durdular. Ondan sonra müfettiş fırlayıp harekete geçti, genç yardımcısını da yanında sürükledi. Catriona Andrews'la aynı istikamete koşarken, "Koş Porter. Tanrı aşkına, elimizden kaçırmayalım," diye bağırıyordu. Komiser muavini emre uyarak açık mezarın üstünden paldır küldür atladı, o arada da afallamış rahibi az daha yere deviriyordu.

Ne var ki kız çoktan ortadan kaybolmuştu.

BELONGS TO KAOS TEAM

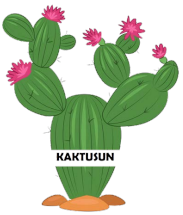
***

Gezimizin amacı bu kadar karanlık ve ciddi olmasaydı Ullswater kıyısındaki yolculuğumuz son derece rahatlatıcı ve canlandırıcı olacaktı. Yeniden at sırtında olmak güzeldi. Afganistan günlerimden beri ata binmemiş olmama rağmen eyerin üstünde evimde gibi rahattım. İnsan atın sırtından dünyayı bambaşka ve eşsiz bir bakış açısıyla görüyor. Başka koşullar altında çok mutlu olurdum ama bizi bekleyen bilinmedik tehlikelere ilişkin düşünceler zihnimin gerisinden eksik olmuyordu. Güneş hafif hafif dalgalanmakta olan suların üstünde parlıyor, manzara gözlere bayram ettiriyordu belki ama böyle şeyler gitgide artan huzursuzluğumu silemiyordu. Hedefimize vardığımızda karşımıza nelerin çıkacağını Sherlock Holmes bile kesin olarak bilemezdi. Bu belirsizlik içinde, tırıs giden atın sakinleştirici ritmiyle doğanın güzelliğinin hiçbir gücü yoktu.

Holmes, "Anlaşılan yüzmene gerek yok," diye bağırarak daldığım düşünceleri böldü. İleride küçük, tahta bir iskelenin göle doğru uzandığı yeri işaret ediyordu. Bu sallantılı yapının yanında, kıyıya dizilmiş yeşil renkli üç kayık vardı.

Göle baktım ve orada, iskelenin hemen karşısında, ışıldayan sulardan yükselen uzaklardaki karanlık şekli gördüm: Grebe Adası.

Flinty O'Toole su tulumbasında ellerini yıkıyordu ki gözetlendiğini hissetti. Üstüne bir gölge düştü. Başını kaldırdı, karşısında uzun sarı saçlı, uzun boylu bir yabancı buldu. Ancak omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti inmesine yol açan şey, yabancının görünüşü değildi. Kalbine doğru tuttuğu silahtı.

ON DÖRT
GREBE ADASI

Bir süre küçük adaya baktık. Sulardan devasa bir deniz yaratığının sırtı gibi yükselen, karanlık, kavisli bir siluetti. Kıyıdan ayrıntılı bir şey seçmek imkânsızdı ama adada herhangi bir yerleşim izi görünmüyordu, hele gizli bir bacadan yükselen duman gibi bir şey kesinlikle yoktu. Bahar mevsiminin güneş ışıkları altında gayet masum görünüyordu, bense adanın ne gibi tuhaf ve şeytani sırlar gizlediğini merak ediyordum.

Holmes'le ben inerek atlarımızı iskelenin dikey tahtalarına bağladık, sonra eski kayıklardan birini sığ sulara sürükleme işine giriştik. Kayık suda inip çıkmaya başladıktan sonra Holmes bindi, kürekleri yerden alarak kürekçi pozisyonuna geçti. Araç gölde ilerlesin diye kıyıya dönük burnu hızlıca ittim, ondan sonra güçlükle tırmanarak kayığa bindim.

Sherlock Holmes biraz zorlukla da olsa kayığı ada istikametine çevirdi, yola koyulduk. Arkadaşım rüzgârın uğultusuyla küreklerin şapırtısının arasında, "Korkarım epey paslanmışım," diye bağırdı. "Üniversite günlerimden beri kürek çekmedim." İki küreğe de asılıyordu, bir süre sonra kayığın makul bir güzergâhta ilerlemesini sağlayan sabit bir ritim tutturmayı başardı. Dışarıdan bakan biri, onun günübirlik bir eğlence için kırsal bölgeye gelmiş şehirli bir beyefendi olduğunu düşünürdü. Hali tavrı, bu

BELONGS TO KAOS TEAM

su serüvenimizin arkasında yatan karanlık amacı hiçbir şekilde açığa vurmuyordu.

Göle açılınca, kıyıda keyfini çıkardığımız solgun, sarı gün ışığının vermiş olduğu bütün sıcaklık dağıldı gitti, suları bıçak gibi kesen sert rüzgâr buz gibi bir güçle giysilerimizden içeri doldu. Paltoma sıkı sıkı sarındıysam da pek bir etkisi olmadı. Rüzgâr küçük kayığımızı sallarken titredim. Ada kıyıdan yaklaşık bir kilometre uzaktaydı ve gerçekten mini minnacıktı. Holmes küreklere kuvvetle asılıyordu, güzelce ilerliyorduk. Adaya yaklaştıkça, ağaçlardan oluşan siperin arkasındaki Grebe Evi'ni gördüm nihayet. Taklit Gotik tarzında, tuhaf, daire biçiminde bir binaydı; mozaik camlı karanlık pencereleri, bize doğru kırpılan dev gözler gibi pırıldıyordu.

Kürek çekme işine gömülmüş görünen yol arkadaşıma, "Eylem planımız nedir tam olarak?" diye seslendim.

"Durum entrikaya başvurulamayacak kadar ciddi," diye cevap verdi. "Faversham'ın sekreteri Phillips'in suçlu olmadığını aklımızdan çıkarmamalıyız. Gördüğüm kadarıyla kendisinin papirüsün çalınmasıyla da, cinayetlerle de bir bağlantısı yok. Hiç kuşkusuz sevdiği ve saydığı bir işverenin talimatlarını yerine getiren, yolunu şaşırmış bir adam yalnızca. Onu gerçekle yüzleştirmeliyiz, bu gerçek ne kadar sevimsiz olursa olsun. Ayrıca daha büyük balıklar yakalamak için yemimiz olduğunu da kendisine açıklamamız gerekiyor."

"Umarım Phillips efendisinin cesedine hunharca bir şey yapmamıştır."

"Böyle bir şey talihsizlik olurdu ama her ne yaptıysa sadakatinden yaptı, kutsal şeylere hürmetsizliğinden değil. Öte yandan aklı pek başında olmayabilir, o yüzden tabancanı el altında bulundur. Ne olur ne olmaz, belki müdahalemize şiddetle karşılık verir."

Elim, cebimdeki eski ordu tabancamın kabzasının üstüne kapandı. Metalin soğuk katılığını hissetmek, içimi rahatlatan bir güven duymamı sağladı.

Çok geçmeden Grebe Adası'nın iskelesine yanaşıyorduk. Kıyıdakinin ikiziydi. Holmes kayığın son dakikaya dek ileri kaymasına izin verdi, küçük sandal bir şakırtıyla iri çakılların üstüne yerleşti. İskelenin dikey tahtalarından birine bağladık onu, sonra da teker tokmak yeniden toprağa ayak bastık.

Grebe Evi kıyıdan yüz metre kadar ötede, fincan tabağına benzeyen bir çukurluğa inşa edilmişti, bu da ağaçların ve bakımsız, yabani bahçenin yardımıyla göl kıyısından görünmesini imkânsız hale getiriyordu. Adanın yemyeşil bitki örtüsünün arasında son derece aykırı duruyordu. Kararmış taşları ve süslü oymaları, bir kır evinden ziyade şehirdeki küçük kiliseleri getiriyordu aklıma. Yan tarafında eve bitişik duran büyük, uyumsuz, ahşap bir ek bina vardı.

Tek bir kelime etmeden çakıl taşı patikadan yukarı yürüdük, patika bizi sağlam, meşe bir kapının önüne getirdi. Holmes kolu denedi ama kapı kıpırdamadı. Arkadaşım kocaman zilin ipini şiddetle çekerek, "Anlaşılan ziyaretimizi çok resmi bir hale getirmemiz gerekiyor," diye söylendi. Evin derinliklerinden gelen boğuk çıngırtıları duyduk ama sese gelen olmadı. Holmes neredeyse bir dakika çaldı zili, sonra da kapıyı yumruklamaya girişti.

Dikkatle dinleyerek bekledik ama rüzgârın salladığı ağaçlardaki yaprakların hışırtısıyla arada sırada bir kuşun çığlığı haricinde bir ses duyamadık.

Sonunda, "Belki evde kimse yoktur," dedim.

Holmes, "Ah, var Watson, içeride biri var. Buna eminim. Budalanın bizi içeri alacak kadar aklı olduğunu umuyorum," diye mırıldandı sabırsızca. Ben yumruğumla kapıyı döverken o da bir kez daha zile asıldı. Sonunda içeriden bir ses duyduk. Başlangıçta hafif ve boğuktu. Ayak sesine benziyordu. Yavaş, sürünür gibi bir hızla kapıya doğru yaklaşıyordu, sonra birden kesildi. Kısa bir sessizliğin ardından kilitte dönen bir anahtarın gıcırtısı duyuldu. Parmaklarım içgüdüsel olarak silahımın kabzasına yapıştı.

Meşe kapı ağır ağır ardına kadar açıldı. Karşımızda, titreyen

elinde yanan bir mum tutan genç, koyu renk saçlı bir adam duruyordu. Karaağaç'ta gördüğüm fotoğraftan tanıdım onu. Görmeye geldiğimiz kişiydi. Sör George Faversham'ın sekreteri John Phillips. Ama genç yüz çizgilerinin üstüne çökmüş değişikliği görmek sarsıcıydı. Sıska, bembeyaz, tıraşsız yüzünün etrafında sarkan cansız saçlarında vakitsiz gri çizgiler vardı. Uykusuzluk yüzünden koyu renk halkalarla çevrili fersiz gözleri bize vahşi, sinsi, tekinsiz bakışlarla bakıyordu. Ağzı açılıp sarkmış, dudakları tükürükle ıslanmıştı. Çöküк omuzları ve ayaklarını sürüyen yürüyüşüyle adamın görünüşü tepeden tırnağa ihtiyar bir adamın görünüşüydü.

Bir süre bize baktı, ağzı sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi oynuyordu ama ya söyleyeceği şeyi unutmuştu, ya da nasıl söze dökeceğini bilemiyordu. Aslında ilk konuşan Holmes oldu.

"Bay Phillips, ben Sherlock Holmes, bu da çalışma arkadaşım Doktor Watson. Size yardım etmeye geldik."

Genç adam birdenbire hırıltılı bir yabanilikle, "Hayır!" diye bağırdı. Bütün bedeni hummalı bir canlılıkla titriyordu, gözleri yuvalarından uğramıştı. "Hayır! Gidin buradan. Önemli işlerimi bölüyorsunuz." Beceriksiz bir hareketle kapıyı yüzümüze kapatmaya yeltendi ama Holmes öne çıkarak onu engelledi. Arkadaşım kolu yakalayarak kapıyı ardına kadar açıp ilerledi, bu şekilde karşı konulan Phillips gerisingeri eve girmekten başka çare bulamadı.

Arkadaşım soğuk bir otoriteyle, "Ya bizimle şimdi görüşürsünüz ve size yardım ederiz, ya da yetkililere burada çalıntı mal bulundurduğunuzu ve bir cesede gayritabii ve Hıristiyanlığa aykırı şeyler yapma işine bulaştığınızı bildirmekten başka seçeneğimiz kalmaz," diye açıkladı.

Ağzı açık kalan Phillips giriş salonunun karanlığına doğru iyice geriledi. Gözleri fıldır fıldır dönerek, "Ah Tanrım," diye inledi. O sersemlikle geriye doğru sendeledi, boştaki kolu çılgınca sallanarak tutunacak bir yer aradı. Bulamadı. Hâlâ sendeleyen

Phillips dengesini kaybetti ve kendinden geçerek yere yığıldı, elinden kurtulan mum karanlığın içinde yuvarlandı gitti.

Atılıp yanında diz çöktüm, nabzına bakmak için bileğini tuttum. Zayıf ve yavaştı. Holmes de bana katılırken, "Bu adam güçbela hayatta," dedim.

Dizlerinin üstüne çöküp genç adamın başını kollarının arasına alarak, "Bitkinlik mi, yoksa başka belirtiler de var mı?" diye sordu. Gevşek gözkapaklarını geriye çekti ama gözlerin yalnızca damarlı akları görünüyordu.

Holmes'ün yardımıyla Phillips'in ceketini çıkardım, iğne izi var mı diye kollarını inceledim. Bu tükenmiş halinin uyuşturucudan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmiştim ama cildi lekesiz ve pürüzsüzdü.

"Bir çeşit bitkinlik," dedim sonunda. "Büyük ihtimalle sinirsel gerginlik yüzünden iyice artmıştır. Yüzü ve delice davranışları hem fiziksel hem de zihinsel açıdan güçlü bir adam olmadığını gösteriyor. Onu sıcak bir yere götürüp canlandırıcı bir içki, mesela konyak verirsek kendine gelecektir."

Holmes beni şaşırtarak ayağa fırlayıp başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Olduğu yerde kalsın. Önümüz kesilmeden etrafı inceleyebilmemiz için mükemmel bir fırsat bu."

Araştırmayla ilgili düşüncelerini hasta bir adamın sağlığından daha önde tutmak –ne kadar yanlış olsa da maalesef– Sherlock Holmes'ün tipik hareketlerinden biriydi. Ancak bu seferlik haklı olduğunu düşündüm. Phillips gerçek bir tehlikeyle yüz yüze değildi ve onun bu bitkin hali de bize böyle bir fırsat sunuyordu. Açık kapıdan giren ışıkta, holün uzak köşesinde bir şezlong durduğu ilişti gözüme. Phillips'i oraya taşımayı önerdim, hiç değilse şezlongda rahatça yatardı. Holmes kabul etti, taşıma işini birlikte yaptık.

Arkadaşım mumu yerden alıp yeniden yaktı. "Belli ki adada ne gaz var ne de elektrik, o yüzden bu balmumu çubuk tek ışık kaynağımız olacak. Hadi keşfe çıkalım."

Böylece tuhaf, yuvarlak evde dolaşmaya başladık. Binanın dışında güneş parlarken biz içeride neredeyse zifiri karanlıkta hareket ediyorduk. Yardımı dokunacak bir mum daha bulmayı başardım. Bazı yerlerde mozaikli camlardan içeri giren donuk renkli, parıldayan ışık benekleri de vardı ama kendi karanlığı içinde cümbüşe dalmış gibi görünen bir evde epey bunların pek yardımı dokunmuyordu.

Bütün odaların zemin katta olduğunu keşfettik, merdiven yalnızca binanın tepesindeki kubbenin çevresini dolanan bir galeriye açılıyordu. Basit bir mutfak, yemek odası, oturma odası, üç de yatak odası vardı; hepsi de yalın biçimde döşenmişti, araştırmamız için ilginç olabilecek hiçbir şey sunmadılar. Sonra belli ki Sör George'un çalışma odası olan odaya geldik. İçerisi türlü çeşit Mısır eserleriyle doluydu, bunların arasında odanın arka duvarına yerleştirilmiş, parlak renklerle süslü bir başka Mısır lahdi daha vardı. Holmes bununla özellikle ilgilenmiş gibiydi. Büyütecini çıkarıp lahdi yakından inceledi.

"Faversham'ın cesedinin bunun içinde olduğunu düşünmüyorsun ya?" diye sordum.

"Sanmıyorum, Watson. Ne var ki bu lahdin geçmişinin ancak erken Viktorya dönemine kadar uzandığını belirtmem gerek. İlginç."

"Ne!"

"Panayır gösterilerinde aptal halkı kandırmak için kullanılanlardan yalnızca bir gömlek üstün bir kopya. Şu mumumu alsana."

İstediğini yaptım, Holmes iki eliyle uğraşarak kapağı araladı, kapak kolaylıkla kayarak ardına kadar açıldı.

Holmes alaycı bir gülümsemeyle, "Modern menteşeler," dedi, "eski Mısır menteşelerinden çok daha iyi çalışıyor."

Kapak açılınca ortaya çıkan şey benim için büyük bir şaşkınlık vesilesi oldu. Lahdin tabanı yoktu. Bir kapıydı bu, gözlerden ustalıkla gizlenmiş bir kapı. Mumlarla ilerledikçe görebildiğim kadarıyla aşağı inen basamaklara açılıyordu. "Gizli bir kiler!" diye bağırdım.

"*Au contraire*[*], sevgili Watson'ım. Ayaklarımızın altındaki şey için kiler demek fazla sıradan kaçar. Bu merdiven kuşkusuz Faversham'ın gizli mezarına iniyor."

Bu sözleri duyunca titredim.

"Hadi, gel de çıkarımım doğru muymuş görelim."

Holmes mumlardan birini benden alıp lahit kapıdan geçerek önüme düştü, dar, taş merdivenden inmeye başladık. Basamaklar helezon şeklinde kıvrılıyor ve yalnızca duvardaki omuz hizasındaki aralıklı girintilere konmuş titrek gaz lambalarıyla aydınlanıyordu. Holmes'ten kaptığım bir alışkanlıkla basamakları saydım, yirmi sekiz basamak vardı. İndiğimiz sırada, mantık ve sağduyu dünyasını geride bırakıp karanlık tehlikeler ve delilikle dolu tuhaf, pagan bir dünyaya girdiğimiz hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Basamakların sonunda kendimizi dört yüksek maltızla aydınlanan alçak tavanlı bir odada bulduk. Maltızlardan salınan zengin alevlerle dumanın ince filizleri sıvalı duvarlara uğursuz, oynak gölgeler düşürüyordu. Holmes'ün tahmin ettiği gibi oda bir Mısır mezarının birebir kopyasıydı. Duvarlar mazide kalmış o mistik çağdan çizimlerle, parlak renkli resimlerle ve duvar halılarıyla süslüydü. Mezarın uzak ucunda küçük bir sunak, üstünde de içlerinde çeşitli renklerde sıvılar bulunan toprak çanaklar vardı; ortalarında da küçük bir altın kutu duruyordu. Sunağın arka tarafında, uzak duvarın tamamını kaplayan geniş bir duvar halısı asılıydı. Mavi renkliydi, üstünde de parlak sarı şekiller vardı. Bir mumyanın üstünde gezinen insan başlı bir kuş.

"Sör George hayatı boyunca incelediği ve hayranlık duyduğu Mısırlılar gibi hazırlanmış ölüme," diye belirtti ciddiyetle. "yaşamla ölüm arasındaki geçiş döneminde önemli rol oynayan karakterleri gösteren duvar resimlerine bak. Şu Anubis, çakal başlı tanrı. Şu da ölüler tanrısı Osiris. Bu da eski dostumuz, ibis başlı yazıcı tanrı Thoth."

---

[*] (Fr.) Aksine. *–yhn*

BELONGS TO KAOS TEAM

Holmes'ün sözlerine tam olarak odaklanamıyordum çünkü mezarın ortasına yerleştirilmiş şey dikkatimi çekmişti. Büyük, taş, üstü açık bir tabuttu bu. Yan tarafları hayvan, kuş ve mısır koçanı oymalarıyla süslenmişti. Tabutta çıplak bir erkek cesedi yatıyordu. Ölü bir hayvan gibi bir şeylerle kaplanmıştı; üstündekiler ilk bakışta yosun gibi geldi gözüme ama yakından inceleyince incecik yeşil kristaller olduğunu anladım.

Holmes mumunu tabuta tuttu, yumuşak bir sesle, "Sör George Faversham," dedi. Mumun alevi düzensizce titreşerek tabuda küçük, kıpırtılı gölgeler düşürüyor, beden hareket ediyormuş, derin bir uykudan uyanır gibi huzursuzca kıpırdanıyormuş gibi görünüyordu. Bu yeniden doğuş fikri karşısında titredim.

Arkadaşım duygularla gerginleşen bir sesle, "Mumyalama sanatına tabi tutulmuş," dedi. "Ceset, arınması ve muhafaza edilmesi için natron tuzuyla kaplanır." Karın bölgesindeki göz alıcı yara izlerini işaret etti. "Sonra da bağırsaklar çıkarılır – burada yapıldığı gibi. Beyin, kırık sinüsten parça parça dışarı çekilmek gibi korkunç bir işlemle ve genellikle en son çıkarılır."

"Yüce Tanrım, iğrenç!"

"Kafatasının durumuna bakılırsa, Sör George şimdilik bu rezalete maruz kalmamış."

"İyi de ölümü alt etme düşüncesiyle bu barbarca hareketi makul kabul etmek ne biçim bir iş? İç organların ve beynin çıkarılması… İnsan böyle bir kasaplığa uğradıktan sonra nasıl işlev gösterebilir? Mantığa sığmıyor."

"Sihir mantığın ötesindedir, Watson. Setaph belli ki ölüleri diriltme işinde başarısızlığa uğramış ama bana kalırsa Mısırlıların *ba* dediği, şuradaki büyük duvar halısındaki insan başlı kuşla temsil edilen ruhu muhafaza edebileceğine inanıyordu. Muhafaza edilen *ba,* daha sonra bir başka varoluş biçimi bulabilirdi, bir başka konak mesela. Bu geçişin yapılabilmesini güvence altına almak için geleneksel mumyalama ayini gerekli bir uygulamaydı."

"Yani bütün bunları Phillips mi yaptı?"

"Evet, ben yaptım."

Bunu duyunca ikimiz de döndük. John Phillips bir deri bir kemik vücudu, donuk yüzüyle merdivenin dibinde duruyordu. Sendeleyen, dengesiz adımlarla yanımıza gelip patronunun tabuttaki cesedine baktı. Elleri destek ararmış gibi tabutun yanına yapışmıştı.

"Mantıklı davranması için yalvardım ona," dedi. "Setaph'ın sözcüklerinin, ölümü mağlup etme çabasında başarısızlığa uğramış acılı bir adamın yazdıkları olduğunu kabul etsin diye yalvardım. Ölüm Papirüsü'nün bir sürü zırvayla dolu, umutsuz bir tekerlemeden ibaret olduğunu, Setaph'ın başarısızlığını örtbas etmek için hazırlanmış esrarlı bir örtü olduğunu anlattım." Phillips başını hızla salladı. "Ama hayır, Sör George dinlemedi. Ruh hayatta kaldığı müddetçe vücuda, dünyevi kabuğa yapılan hiçbir şeyin herhangi bir sonuca yol açmayacağına gerçekten inanıyordu. Ruh daha sonra bir başka kabuğa yerleşip rüyadan uyanır gibi yeni bir hayata uyanabilirdi."

Genç adamın yanaklarından yaşlar süzülüyor, bedeni şiddetli duygularla sarsılıyordu. Holmes'le ben sessiz kalarak Phillips'e altında ezildiği korkunç yükten kurtulma fırsatı verdik.

"Setaph'ın o lanetli papirüsünde anlattığı ayini harfi harfine uygulayacağıma yemin ettirdi bana. Ne yapabilirdim? Onu seviyordum. İnançları böyleydi, güvenine ihanet edemezdim... Bedeninin kutsallığına saygısızlık ettiğimi bilsem de sözümden dönemezdim. Öyle olsa bile... Umut ederek öldü hiç değilse..."

Yolunu şaşırmış patronuna beslediği sadakat ve sevgi dolayısıyla dünyada en çok değer verdiği kişinin bedenine ağza alınmayacak şeyler yapmak zorunda kalan bu genç adama karşı merhametten başka bir şey hissetmiyordum. Sör George'un isteklerini yerine getirmek için gösterdiği bencillikten uzak cesaret çarpıcıydı ve genç adamın yıkılmış olmasına şaşmamak gerekirdi.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Ben... Geldiğiniz için çok memnunum, beyler," diye devam etti Phillips. "Varlığınız bu canavarca ayine daha fazla devam etmemi engelliyor. Bu engeli sevinçle karşılıyorum." Sinirli sinirli kıkırdadı, sonra ceketinin yeniyle çenesindeki ince tükürük izini sildi. "Bana ne isterseniz yapın."

Holmes hemen, "Ölüm Papirüsü nerede?" diye sordu.

Phillips neredeyse transtaymış gibi sendeleyen adımlarla odanın uzak ucuna, sunağın durduğu yere gitti, oradaki küçük altın kutudan bir tomar yırtık pırtık sarı belge çıkarıp titreyen elleriyle bize uzattı. Gözlerine yaşlar doluyordu. "Buyurun beyler," dedi. "İşte bu facianın sebebi. İşte Ölüm Papirüsü."

Arkamızdan bir ses, "Harika!" diye bağırdı. "Tam vaktinde gelmişim."

Bu yeni ama tanıdık sesi duyunca döndüm, Sebastian Melmoth'un solgun, kötücül çehresini karşımda buldum. Elinde bir tabanca, yüzünde kocaman bir sırıtışla merdivenin dibinde duruyordu.

ON BEŞ
KOVALAMACA

Melmoth odada ilerledi, o ilerleyince de arkasındaki merdivenin gölgelerinden yardakçısı Tobias Felshaw ortaya çıktı. Dudaklarında ince, kibirli bir gülümseme gezinen Felshaw'un bir elinde küçük, deri bir çanta, diğerindeyse bir tabanca vardı.

Melmoth yalancı bir tatlı dille, "Eh beyler, doğrusu burası da pek hoş bir yermiş," dedi hevesle. Görünüşteki sevimli davranışları, gerçek doğasını ancak hafifçe kapatabiliyordu.

"'Yolculuklar biter âşıkların kavuşmasıyla,'' ha, Bay Holmes? Ama beni gördüğünüze şaşırmışa benzemiyorsunuz."

Arkadaşım ifadesiz bir sesle, "Hayır, gerçekten de şaşırmadım," dedi. "Ancak sizi daha erken bekliyordum."

Melmoth'un sırıtışı daha da yayıldı. "İnanın bana buraya daha erken gelmeye niyetliydim ama şu özel trenlerin ne güvenilmez olduğunu biliyorsunuz. Yine de görünüşe göre çok uygun bir zamanda varmışız. Bay Phillips, sebeb-i ziyaretimi elinizde tuttuğunuzu görüyorum." Gülümsemesi birdenbire silindi, yüz çizgileri karardı. "Şimdi beyefendi, Ölüm Papirüsü'nü bana verme inceliğini gösterirseniz..."

Bu iki yabancının gelişiyle kafası iyice karışan Phillips, mü-

---

* Shakespeare, *Hamlet*, Perde I, Sahne IV, çev. Sabahattin Eyüboğlu, T. İş Bankası Kültür Yayınları, Mayıs 2009, İstanbul, s.26 –*çn*

BELONGS TO KAOS TEAM

tecavizlere boş boş bakarak öylece durdu. "Kimsiniz siz?" diye sordu alçak sesle.

"Korkarım beyefendi, bu türden kibarlıklar için ne vaktimiz var, ne de benim böyle incelikler göstermeye niyetim." Gözleri tehditkârca parlıyordu. "Papirüsü verin dedim."

Phillips yine kıpırdamadı. Melmoth'un taleplerini yerine getirmemesinin karşı koymaktan ziyade afallamaktan kaynaklandığını açıkça görebiliyordum.

Hasmımız, "Papirüs," diye tekrarladı. Sesindeki öfke barizdi.

"Neden?" diye sordu Phillips.

"Çünkü benim silahım var, seninse yok," diye tersleyen Melmoth, öfkeyle tabancasını aniden ateşledi, kurşun Phillips'in kafasını kıl payı ıskaladı. Patlama sesi alçak odayı doldurdu, teatral bir gök gürültüsü misali yankılarla çınladı. Felshaw ileri çıktı, papirüsü serseme dönmüş sekreterin gevşek ellerinden çekerek deri çantaya koydu. Daha sonra Phillips'i yere itti, tabancasının kabzasıyla yüzüne korkakça bir darbe indirdi. Genç adam acı bir çığlıkla sunağa doğru devrildi ama bilincini kaybetmedi.

Yaralı adama yardım etme çabasıyla ileri atılarak, "Seni iblis!" diye bağırdım.

Melmoth silahının horozunu kaldırıp bana nişan alarak, "Olduğun yerde kal!" diye havladı. "Aptallık etme, Doktor. Beyhude kahramanlıklara girişilecek zaman değil."

"Aptallık mı?" diye bağırdım öfkeyle. "Esas aptal sensin, Melmoth. Birkaç solmuş, işe yaramaz papirüs sayfasını ele geçirme arzun uğruna masum insanları öldürmeye, yaralamaya hazır olan sensin."

"Sizi temin ederim ki bahsettiğiniz o 'birkaç solmuş sayfa'ya paha biçilemez. Yeni bir yaşama giden karanlık kapıyı açıyorlar – ölümle kısıtlanmamış bir yaşama."

"Buna inanıyorsan gerçekten aptalsın demektir, Melmoth. Sör George Faversham'a bak." Taş tabuttaki cesedi işaret ettim.

"Bu bedende hayat mayat yok. Ortada sadece Setaph'ın ayinleri sırasında vücudu parçalanmış ölü bir adam var."

Melmoth tabuttaki korkunç şeklin varlığını tam olarak kavrayamamıştı. Cesede ilk defa doğru düzgün bakınca yüzündeki bütün kan çekildi. Yaralı, kanlı kadavranın görüntüsü karşısında Felshaw'un da sinirleri bozulmuştu, adam bir adım geriledi.

"Bağırsaklar çıkarılmış," diye devam ettim. "Hayati organlar eksikken nasıl yeniden doğuş olabilir? Bu ceset asla ayağa kalkıp yeni bir hayat yaşamayacak."

Melmoth uzunca bir süre sonra, "Elbette hayır," diye cevap verdi. Soğukkanlılığı yerine gelmişti. "Ayin eksiksiz olarak yerine getirilmedi. *Ba*'sı muhafaza edilmedi. Tabii bundan sonra da muhafaza edilemez artık. Setaph'ın sırrının meyvelerini başkaları toplayacak."

Holmes alçak sesle, "Watson haklı," diye araya girdi. "Şu kesip biçmeye bakın. Bunu göze almaya hazır mısınız? Bu eski evraka inancınız, kesin olmayan bir gerçeği aramak üzere böyle bir kasaplığa maruz kalmayı kabul edecek kadar kuvvetli mi?"

Melmoth tabuttaki cesede baktı yine. Manzara onu hem büyülüyor hem de dehşete düşürüyor gibiydi, öyle ki arkadaşımın kışkırtmasına cevap vermedi bile.

Holmes, "O sararmış papirüs parçalarının sana ölümsüzlük getireceğine gerçekten inanıyorsan," diye devam etti, "o zaman sadece aptal değilsin; delisin de."

"Delilik görecelidir, beyefendiciğim. Alt tarafı birer ölümlü olan bizler kimiz ki kimin deli, kimin aklı başında olduğuna karar verelim? Rasgele seçilmiş, önemsiz ölçütlerle hareket ediyoruz, belki bin yıl sonra şu andaki inançların aksi geçerli olacak, ki ikisi de doğru değil muhtemelen. Gerçek delilik dehadır, ben de bu yolu takip ediyorum. Ölüm son değil, sadece daha iyi, daha şahane bir şeye geçiştir. Tarih kadar eski, kadim bilgelerin bildiği ama modern dünyada yitip gitmiş olan o gerçeğin gayretkeş

arayıcısıyım ben. Öte yandan, Bay Holmes, gereksiz yere risk almanın budalalık ve pervasızlık olacağını anlayacak kadar da sağduyulu ve gerçekçiyim. Şöyle söyleyeyim, kendimizi bu nihai sınava sokmadan önce deney yapacağız. Ölümden sonraki şahane hayata açılan büyülü kapıdan geçme fırsatı önce başkalarına verilecek, biz ancak ondan sonra kendimizi şımartacağız."

"Başka cinayetler."

"Yeni bir yaşam vermek cinayet değildir, Bay Holmes, lütuftur."

Felshaw arkadaşının yanına gidip kolunu çekiştirdi. "Hadi gidelim, Seb, bu solucanlarla konuşarak nefesini ziyan etme. Almaya geldiğimiz şeyi aldık, artık oyalanmayalım."

"Her zamanki gibi bilgece konuştun, sevgili Toby. Sen olmasaydın ne yapardım bilmem." Böyle söyleyerek Felshaw'un alnına küçük bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ beyler, biz müsaadenizi isteyelim. Lütfen peşimizden gelmeye kalkışmayın. Bunun pek bir anlamı olmaz. Biri hariç iskeledeki bütün kayıkları deldik, o sağlam kayığı da kaçışımızda kullanacağız. Hadi Toby."

Merdivenin dibine varınca Melmoth tekrar bize bakmak için döndü, gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Yumuşak, neredeyse fısıltı gibi bir sesle Holmes'e hitap etti. "Çok yaklaşmıştınız, Bay Holmes, gerçekten çok yaklaşmıştınız. Ama korkarım yeterli gelmedi." El salladıktan sonra tembel adımlarla basamaklardan yukarı tırmandı; sanki Setaph'ın papirüsünü ele geçirmesiyle onca zamandır düşüncelerini ve hareketlerini kontrol eden o her şeyi göze almışlık ve aciliyet duygusu ortadan kalkmış, zaferiyle süpürülüp gitmişti. Şahsi Kutsal Kâsesi'ni arayışı sona ermişti, çehresini aydınlatan sevinçli gülümseme, anın tadını nasıl çıkardığını açıkça gösteriyordu. Felshaw geri geri onun peşinden gitti, merdivenin kavisini dönerek gözden kaybolana kadar da silahını üstümüzden ayırmadı. Tabancamı çekip peşlerinden gitmeye davrandım ama tam o sırada Felshaw merdiveni aydınlatmak için kullanılan kandillerden birini aşağı savurdu. Kandil mezara doğru inerek taş zeminde tuzla buz oldu. Dökülen yağ ve alev-

ler açgözlü sarı dokunaçlar gibi uzanıp duvarda asılı halılardan bazılarına sıçradı hemen. Halılar birkaç saniyede baştanbaşa tutuştu, dalgalanan alevden dillerle doldu. İki kandil daha fırlatıldı, gittikçe büyüyen yangın daha da şiddetlendi.

Bodrumda göz açıp kapayıncaya kadar simsiyah, boğucu dumanlar birikmeye başladı, yangın yayılırken yakıcı sıcaklık üstümüze saldırıyordu. Merdivenli çıkış çok geçmeden içinden geçilemez, dağlayıcı, turuncu alevden parlak bir perdeye dönüştü. Yüreğim sıkıştı. Alevler içindeki odada mahsur kalmıştık.

Phillips öne doğru sendeleyerek Holmes'ün kolunu yakaladı. Dumandan öğürerek, "Başka bir çıkış var," diye bağırdı. "Gizli bir yol. Yardım edin bana." Holmes'ü mezarın arka duvarına, sunağın arkasına sürükleyip duvarın tamamını kaplayan, tuğlalara tutturulmuş büyük halıyı şiddetle çekiştirmeye başladı. Holmes onunla birlikte çabalamaya başladı, ben de yardım için yanlarına koştum.

Arkamızda yangının kükreyip şiddetlendiğinin farkındaydım. Halıya bütün gücümle asılırken alnım terden sırılsıklam olmuştu. Mezarın içi artık fırın kadar sıcaktı, obur alevler bize doğru yaklaşırken tıslayıp çatırdıyordu. Arkaya bir göz attım, kızgın bulanıklığın içinde Sör George Faversham'ın açık tabutta yatan bedeninin kararıp kızarmaya başladığını gördüm. Başımı çevirdim. Mide bulandırıcı bir görüntüydü.

Üçümüz birlikte bir kez daha asılmasıyla halı nihayet söküldü, bir tünel girişi açığa çıktı. Yaklaşık doksan santim yüksekliğindeydi.

Phillips alevlerin kükremesinin arasında, "Sör George bunu özel olarak inşa ettirmişti. Mezarda kısılıp kalmaktan dehşete kapılırcasına korkardı," diye bağırdı. "Tamamen güvenlidir. Ek binalardan birine çıkıyor."

Holmes Phillips'i tünele doğru iterek, "Öngörüsünü alkışlıyorum," dedi. Phillips'i ben takip ettim. Ateş denizi girişin etrafını sarmaya başlarken Holmes de arkamıza takıldı. Emeklemek

zorundaydık ama tünelin ağzında geride bıraktığımız yangının saçtığı soluk sarı ışık sayesinde yaklaşık ilk yirmi metre boyunca etrafımızı görebiliyorduk hiç değilse. Gizli geçit kıvrılıp döner ve ardından yavaş yavaş aşağıya meylederken sonunda zifiri karanlıkta kaldık. Yalnızca kaba, rutubetli zeminin dokunuşundan ve bedenleri görünmeyen yol arkadaşlarımın zorlukla aldığı nefeslerin seslerinden başka bir şey algılamazken simsiyah boşlukta ellerimle dizlerimin üstünde sürünmek gerçekten tuhaf bir deneyimdi; sıkışık duvarlarla alçak tavanın zifiri karanlıkta her nasılsa tuhaf bir biçimde elle tutulur olması yüzünden klostrofobikti de.

Sessizlik içinde otomatonlar gibi hareket ediyorduk. Düzenli fakat yavaş ilerliyorduk. Duman, sanki yangın burayı baca olarak kullanıyormuşçasına geçide dolmaya başlamıştı bile. Çabalarımızı artırdık ama zaman zaman Phillips dinlenip bir sonraki etap için güç toplayabilsin diye durmak zorunda kalıyorduk. Aslında diğer uca varmamız ancak iki ya da üç dakika sürmüştür ama gözlerimiz bağlanmış gibi koyu, dumanlı o karanlığın içinde saatler gibi geliyordu.

Geçit nihayet yeniden düzleşti, çok geçmeden dikey bir bacaya vardık. Yukarıdan hafif bir ışık içeri sızıyor, bacanın duvarına tutturulmuş ahşap merdiveni aydınlatıyordu. Bu defa Holmes öne düştü, atik bir şekilde merdivenden yukarı tırmandı. Birkaç saniye sonra bir kapağın içinden Phillips ile beni geniş, ahşap bir müştemilata çekiyordu. Holmes'le pencereye koştuk, Felshaw ile Melmoth'un iskeleye yaklaşmasını seyrettik. Bizden kurtulduklarına, daha doğrusu öyle sandıklarına göre, olay mahallinden ayrılmak için acele etmeye bir gerek görmüyorlardı belli ki. Kıyıda, St. James Parkı'nda yürüyüşe çıkmış gibi geziniyorlardı.

"Çabuk Holmes. Peşlerinden koşarsak..."

"Çok uzaktalar," diye hızla yanıt geldi. "Onlara erişmemize kalmadan göle açılmış olurlar. Arkalarından gidebileceğimiz bir kayığımız da yok!" Hayal kırıklığı içinde elinin ayasını duvara vurdu.

"Buna ne dersiniz beyler?" diye haykıran Phillips, binanın uzak köşesindeki bir şeyin üstündeki brandayı kaldırdı. Branda düştü, büyük bir kanonun genel hatlarını taşıyan tuhaf görünümlü bir su taşıtı çıktı ortaya.

İkimiz de incelemeye koşarken, "Bu da ne böyle?" diye bağırdım.

Phillips sırıttı. Sanki dramatik maceramız halsizliğini, yorgunluğunu üstünden çekip almıştı. "Kraliçe Henntawy'nin cenaze kayığının tam ölçekli kopyası."

Catriona Andrews kendisine ikram edilen çaydan bir yudum alarak, "Çok teşekkür ederim, Emilia Teyze," dedi. "Babam iş seyahatindeyken birkaç günlüğüne beni misafir etmen gerçekten büyük incelik. Böyle sıkıntılı bir halde ve valizsiz gelmişken beni kabul ettiğin için gerçekten minnettarım."

"Lafını bile etme, hayatım. Ancak sinirlerin için bir doktora görünmeni tavsiye ediyorum. Gevşemene yardımcı olması için bir toniğe ya da şuruba ihtiyacın var."

"Seni temin ederim şimdi çok daha iyiyim, teyze." Catriona iddiasını ispatlamak ister gibi zayıf bir gülümseme teşebbüsünde bulundu.

Yaşlı hanımefendi uzun saplı gözlüğünün ardından yeğenini inceledi. Genç kadının solgun, süzgün çehresinin ve huzursuz gözlerinin yanı sıra buruşuk ve çamurlu kılığına da bakınca kızın "kendisini iyi hissettiğine" hiç de inanası gelmiyordu. Yine de tatlılıkla gülümseyip Catriona'ya kek ikram etti.

Phillips tazelenmiş bir canlılıkla, "Bu bina Sör George'un atölyesi, bu kayık da medarı iftiharıydı," dedi. "Kayığı yapması iki yıldan uzun sürdü. Henntawy'nin mezarında bulunan özgün planları temel almıştı."

Tuhaf taşıtı inceledim. İki buçuk-üç metre uzunluğundaydı, en geniş yeri de yüz yirmi santim kadardı. İki ucuna devasa bir

çarığın burnu gibi kıvrılan yelpaze benzeri süslü yapılar konduruldu. Görünüşte İtalyan gondollarına benzemiyor değildi ama itiraf ediyorum ki çok daha dayanıksız görünüyordu. Gondoldan farklı olarak buna aşağıya doğru adım atarak binemiyordunuz çünkü güverte platform gibi kayığın üstünde uzanıyordu.

"Yüzer mi bu?" diye sordum.

"Hiç denenmedi. Sör George gölde denemeye çıkmadan önce kayığın üstünde bulunması şart olan sembolleri boyamayı bitirmek istiyordu." Phillips yan tarafa boyanmış altın imgelerden oluşan yarım kalmış frizi işaret etti. "Öte yandan, Mısırlılar bu tür taşıtları yüzdürmekte hiçbir zorluk çekmezmiş."

Holmes gövdeye parmağıyla vurdu. "Papirüsten mi?"

O ana dek kendisini epeyce toplamış olan ve artık adamakıllı eğleniyormuşa benzeyen arkadaşımız, "Öyle," diye cevap verdi.

Holmes ifadesiz bir sesle, "Ee, Watson," dedi, "gölde ufak bir gezintiye var mısın?"

Holmes'le birlikte taşıtı üstünde durduğu takozlardan kaldırıp atölyenin arka tarafındaki geniş çifte kapılara taşımamız nispeten kolay oldu. Kayığın hafifliği, suyun üstündeki güvenilirliği konusundaki dile getirilmemiş kaygılarımı artırdı. Bu düşünceler Holmes'ten kaçmamıştı. "Eh, kayık kâğıttan," diye belirtti çarpık bir gülümsemeyle.

Duvardaki bir raftan kaşık biçimli iki kürek kapan Phillips önümüzden koşup çifte kapıları ardında kadar açtı, bir kez daha gün ışığına çıktık. İskeleye doğru giderken, adadan elli metre kadar uzaktaki kayıklarında Melmoth ile Felshaw'u gördük. Felshaw küreklerle didişirken hararetli, koyu bir sohbete dalmış görünüyorlardı. Yaptıklarımızdan bihaberdiler.

Arkadaşım, "Dostlarımıza hayatlarının sürprizini yapabiliriz," diye sırıttı.

Ondan sonra kayığımızı suya indirme süreci başladı. Holmes ile Phillips, biraz da cüretkârlıkla, tuhaf taşıtın iki ucundaki yelpaze benzeri ek parçalardan tutarak kayığı suya indirdi. Taşıt bir

an dengesizce sallandı, iskelenin payandalarına çarparak suya batıp çıktı, sonra mucizevi bir şekilde dengesini tutturdu.

"Bu kürekler kayığın ilerlemesini sağlıyor. Normal bir kanonun küreklerini kullanır gibi kullanıyoruz," diye açıkladı Phillips. "Ancak kayığın yapısından ötürü kürekleri idare etmek için güvertede diz çökerek kalçalarımızın üstüne oturmamız gerekiyor."

Phillips'le benim kürekleri çekmemize, benden daha iyi nişancı olan Holmes'ün de gereklilik doğarsa silahını kullanmaya hazır vaziyette güvertede durmasına çabucak karar verildi. Bu hiç denenmemiş taşıta birer birer bindik; bindiğimiz sırada güverteye bir anlığına sular yayıldı, kayık daha derinlere batarken sinir bozucu biçimde yalpaladı. Yüzme kabiliyeti bir şişe mantarınınki gibi istikrarsızdı. Hepimiz bindikten sonra güverteyle kenarlara çarpan suyun yüzeyi arasında ancak on-on beş santimlik bir mesafe kalmıştı.

Kalçalarımın üstüne yerleştim ve çekmeye hazır vaziyette küreğimi yakaladım.

Phillips, "*Bon voyage**," diye bağırarak küreğini suya vurdu, ben de onu taklit ettim. Kayık sallandı, sonra şaşırtıcı bir dengeyle ileri atıldı. Taşıtı idare etmenin son derece kolay olduğunu büyük bir şaşkınlıkla fark ettim, birkaç saniye içinde yolculuğumuzla ilgili gitgide artan bir güven hissine kapılmıştım, öyle ki geriye, adaya doğru bir bakış izni verdim kendime. Alevlerin o tuhaf, yuvarlak evin zemin katına çoktan ulaşmış olduğunu gördüm. Bir zamanlar karanlık olan pencereler, kızgın iltihabın yayılmasıyla sarı sarı parlıyordu. Binanın yangına teslim olması ve orada saklanan Mısır hazineleriyle gizemlerinin sonsuza dek yok olup gitmesi uzun sürmeyecekti. Üzüntüyle başımı çevirip bu düşünceleri kafamdan kovaladım. O anda daha acil meseleler vardı.

Bu ateşli yıkımı gören tek kişi ben değildim. Melmoth da eserini seyretmek üzere dönmüştü. Henüz yüzünü açık seçik göremeyeceğim kadar uzaktaydı ama katılaşan bedeniyle havaya

* (Fr.) İyi yolculuklar. *–yhn*

kaldırdığı elinden, peşinden gittiğimizi fark ettiğini anlayabiliyordum.

Holmes havlar gibi güldü. "Çok yaklaşmıştım, Bay Melmoth, daha da yaklaşacağım," diye duyurdu neşeyle.

Melmoth, kürekleri idare eden Felshaw'a bir şeyler bağırıyordu. Genç baronet hiç kuşkusuz büyük bir şaşkınlıkla bizden tarafa baktığında önce dondu kaldı, sonra canlılıkla harekete geçerek var gücüyle kürek çekmeye başladı. Herkülvari çabalarına karşın kürek çekme sanatında yetkinlikten çok uzak olduğunu açıkça görebiliyordum. Küreklerin birbirine eş olmayan darbeleriyle sürüklenen kayık yalpalıyordu. Kahramanlarımızın kıyıdan yalnızca dört ya da beş yüz metre uzaklıkta olduğunu tahmin ettim ama onlara hızla yaklaşıyorduk.

Holmes, "Bence en iyisi kıyıya dostlarımızdan önce ulaşmamız, o zaman onlar için çok güzel bir hoşgeldin partisi düzenleyebiliriz," dedi.

"Mümkün," diye bağırdı Phillips. "Bu kayığın hızı hayret verici. Sör George ne kadar gurur duyardı."

Artık Melmoth'un kayığına epey yaklaşmıştık. Adamın kıç tarafta diz çöktüğünü gördüm, yüzü gazapla bulutlanmıştı. Kolunu uzatmış, üstümüze bir tabanca doğrultuyordu.

"Uzaklaşın," diye bağırdı Holmes. "Fazla sokulmayın."

O konuşurken bir kurşun vızıldayarak kulağımın dibinden geçti. Felshaw da küreklerini geçici bir süre için bırakarak arkadaşına katıldı ve o da ateş etti.

Bu defa kurşunlardan biri kayığın yan tarafını buldu. Boğuk bir pat sesi duyuldu, taşıt bir an için sular altında kaldı, sonra düzeldi. Yan tarafa eğildim, altın para büyüklüğünde, alazlanmış bir delik gördüm. Su çizgisinin üstündeydi, kayık sağa sola sallanıp da delik suyun altına girdikçe gövdeye su doluyordu. "Böyle birkaç kurşun daha gelirse kıyıya erişemeyebiliriz," diye bağırdım. Sözler ağzımdan henüz çıkmıştı ki bir ateş salvosu

daha patladı. Neyse ki kurşunlar bizi çok açıktan ıska geçerek suya düştü.

Holmes, "Ateşe karşılık vermeliyiz," diye bağırdı, diz çöküp silahını sağlamca tutarak ateş etti. Kurşun, Felshaw'un sağ omzuna saplandı. Adam vahşi bir ıstırap çığlığı koparıp yarasını tutarak yana devrildi, kayığı korkunç biçimde yan yatırdı. Melmoth anlaşılmayan, hiddetli bir feryatla bize doğru iki umutsuz kurşun yolladı. Patlamalar gölün dalgalı sularında yankılandı ama kurşunlar zarar vermeden yanımızdan geçip gitti. Melmoth'un bir sonraki atışı daha isabetliydi. Kurşun, gövdenin yan tarafını delip geçti. Başlangıçta hasar ciddi değilmiş gibi görünüyordu ama sonradan yavaşladığımız belli oldu. Kayığı idare etmek de zorlaşmıştı. Derken yavaş yavaş yan yatmaya başladığımızı fark ettim. Su ağır ağır güverteyi kaplıyordu.

Felshaw ayağa kalkmayı başarmıştı, omzunu tutarken bize bir kez daha ateş etti, bir yandan da haykırarak küfürler savuruyordu. Rüzgâr sözlerini alıp başka yerlere savurdu ama kurşun Phillips'in bacağına isabet etti. Adam acıyla uluyarak yüzüstü güverteye devrildi, suya kaymaya başladı. Küreğimi attığım gibi paltosunu yakaladım, onu güvertenin ortasına sağlam bir şekilde yerleştirdim. Phillips baygın halde yüzüstü yatıyordu.

Holmes ateşe bir kez daha karşılık verdi. Bu defa yaralanan, sol koluna bir kurşun isabet eden Melmoth oldu. Acı dolu bir feryat koparak geriye doğru sendeledi, başını kayığın burnuna vurdu. Arkadaşına uzanmak için çaresizce bir girişimde bulunan Felshaw dengesini kaybederek suya yuvarlandı. Birkaç saniye içinde batıp çıkmaya başladı, çılgınca çırpınıyor, ağzı delice çığlıklarla açılıyordu. Yüzme bilmediği açıktı. Melmoth sarhoş gibi ayağa kalktı, belli ki hâlâ biraz sersem durumdaydı. Kayığın kenarından sarktı. Sağ kolunu arkadaşına uzattı ama adam o kadar korkmuştu ki karşılık veremiyordu. Bir kürek kapan Melmoth, onu yeniden kayığa çekecek bir araç olarak küreği

Felshaw'a uzattı. Kürek en fazla bir metre ötesindeydi ama Felshaw tamamen kendisini kaybetmiş, panik ve çaresizlikle çığlık çığlığa bağırıyordu. Kafası çamurlu suların altında bir anlığına gözden kaybolurken kolları çılgınca çırpınıyordu.

Biz bu grotesk pantomimi seyrederken kayığımız batmaya başlamıştı. Gövde yavaş yavaş suyla doluyordu, güverte dalgaların altına kaymıştı bile.

Ancak Sebastian Melmoth bize olan bütün ilgisini kaybetmişti, olanca dikkati boğulmakta olan arkadaşındaydı. Ona seslendi, küreği çaresiz adamın daha da yakınında sallayarak Felshaw'a tutmasını haykırdı ama Felshaw mantıklı hareket etme yetisini kaybetmişti artık. Mutlak panik zihinsel melekelerini dondurmuştu, adamın tek yapabildiği korkmuş bir çocuk gibi uluyarak suda çırpınmaktı. Felshaw'un ağzı dehşetle açılmış kafası bir kez daha göl yüzeyinin altına battı. Bu defa tekrar yukarı çıkmadı.

Melmoth bir çaresizlik kükremesi koyverip arkadaşına erişmek için çılgınca bir girişimde bulunarak suya atladı ama Felshaw yüzeye çıkmadı. Melmoth suları sıçratarak çaresizlik içinde yüzüyor, arkadaşının adını sesleniyordu. Cevap yoktu. Ullswater'ın soğuk, durgun suları bir kurban almıştı.

Artık güvertemiz tamamen sulara gömülmüştü. Kıyıya ulaşmak için delice kürek salladım. Güvertede yüzüstü yatan Phillips'in başına sular vuruyordu, bu genç adamın ayılmasını sağladı. Phillips doğrulup oturdu, zihnini temizlemek için başını salladı ve yüzü yarasının verdiği acıyla buruşmasına karşın görevine devam etmek için cesurca küreğine uzandı. Ama iş işten geçmişti çünkü Phillips küreğine uzanırken kayığın ana gövdesi su seviyesinin altına düştü ve yan yatmaya başladı.

Holmes, "Atla!" diye seslendi ve kayığın burnu gölde gözden kaybolmaya başlarken kendisini suya attı. Phillips'in kolunu yakaladığım gibi onu da benimle birlikte buz gibi dalgalara çektim. Dondurucu su sistemimi tepeden tırnağa sarsmıştı, nefes almaya çabaladım. Başım kısa bir süre suyun altına kaydı ama yükümü

sıkı sıkı tuttum, Holmes de hemen yardımıma geldi. İkimiz birlikte Phillips'in elli metre kadar ötedeki kıyıya ulaşmasına yardım ettik.

Birkaç dakika sonra yol arkadaşımızı da yanımızda sürükleyerek, sendeleye sendeleye çakıllara ayak bastık. Soğuğa ve giysilerimizin suyla ağırlaşmış olmasına karşın yüzmek Holmes'e de, bana da dokunmamıştı. Dikkatimi Phillips'e verdim. Bilinci hâlâ yerindeydi ama genç adam fena halde sersemlemiş görünüyordu. Onu kaldırarak oturur duruma getirdik, yaralı bacağını inceledim. Sıyrıktan biraz daha derin bir şeydi, kalıcı bir zarar bırakmayacaktı. Bu gerçeği tespit ettikten sonra, suyun kıyısına dönmüş olan Holmes'e katıldım. Arkadaşım göle, küçük kayığa bakıyordu. Melmoth, boğulmuş suç ortağını arayışını nihayet sona erdirmiş, tekrar kayığa tırmanıyordu. Birkaç saniye bize doğru bakarak durdu, sonra kürek çekmeye başladı.

"Ne yapıyor bu?" diye sordum çünkü Melmoth'un kıyıdan uzağa, adaya doğru kürek çektiğini fark etmiştim.

ON ALTI
MACERALARIN EN BÜYÜĞÜ

Holmes sorumu cevaplamadı, çatılmış kaşlarla göle bakıyordu.

Melmoth'un kayığı kıyıdan uzaklaşarak hız kazanmaya başlarken, "Ne yapıyor?" diye tekrarladım.

"Pek bilmiyorum, Watson. Planları darmadağın oldu, o yüzden mantıklı düşünemiyor. Ne yaptığını öğrenmek için onu takip etmemiz gerekecek."

Holmes'le ikimiz, geriye kalan yeşil sandallardan birini birkaç saniye içinde iskelenin altından çekip göle açılmıştık, bir kere daha hasmımız Sebastian Melmoth'un peşinden gidiyorduk. Grebe Adası'nın silueti uzaklarda tuhaf tuhaf pırıldıyor, kara duman çizgileri öğleden sonra göklerine koyu renk parmaklar gibi yükseliyordu. Yoğun duman bulutlarının tam kalbinde, parlak sarı alev ışıltıları seçiliyordu – cehennemin kalbi. Grebe Evi'nin alevler tarafından yutulmakta olduğu açıktı, yangın hiç kuşkusuz çok geçmeden müştemilatlara ve ötesine, hatta su kıyısına dek yayılacaktı. Adanın bir sığınak ya da kaçış yeri olarak Melmoth'a bir faydası yoktu artık. Bunu Holmes'e de söyledim.

Başıyla onayladı. "Gerçek bir kaçış yolu olmadığını gayet iyi biliyor, o yüzden korkarım gösterişli birtakım sembolik hareketlere girişecek."

İleriye, Melmoth'un kayığının koyu renkli siluetine baktım,

BELONGS TO KAOS TEAM

derken hareket etmediğini fark ettim. Gölün ortasına varınca kürek çekmeyi bırakmıştı.

Bizi bekliyordu.

Holmes küreklerin yumuşak, düzenli darbeleriyle kayığımızı yavaş yavaş Melmoth'unkinin birkaç metre yakınına getirdi. Melmoth biz yaklaşınca dengesizce ayağa kalkıp bizimle yüzleşmek için döndü. Yüzü bitkin ve yabani görünüyordu. İpeksi pürüzsüzlükteki çehre silinip gitmişti, o gün daha erken saatlerde gördüğüm muzaffer, sevinçli gülümsemedense kesinlikle eser yoktu; yerlerine hüsran dolu bir öfkeyle yeni yeni başgösteren çılgınlıktan oluşan bir maske gelmişti. Ancak kukuletanın altındaki gözler hâlâ kibir ve horgörüyle ışıldıyordu. Bir elinde Ölüm Papirüsü'nün içinde olduğu deri çantayı, diğerinde tabancasını tutuyordu. Holmes'ün açtığı yaradan akan taze kanlar paltosunun yeninde parlıyordu ama Melmoth aramızdaki küçük su parçasının üstünden bize bakarken bu konu onu kaygılandırıyormuşa benzemiyordu.

"Daha fazla yaklaşmayın, beyler!" diye bağırdı, sesi tuhaf bir biçimde düz ve duygudan yoksundu. "Rica ediyorum mesafenizi koruyun, o zaman bu toplantıyı... dostça sürdürebiliriz." Silahını doğruca arkadaşıma yöneltmişti.

Kayığımızın ön tarafında duran Holmes, "Düşünce tarzına buz gibi katı bir mantık uygulamanın son derece tedbirli ve akıllıca olacağı vakit geldi bence, Melmoth," dedi. "Şimdi sorun çıkarmadan teslim ol ve Ölüm Papirüsü'nü bana ver. Başka türlü davranmak anlamsız olur."

Melmoth karanlık bir ifadeyle gülümseyerek Holmes'ün söylediklerini düşündü. "Buz gibi katı mantık. Evet, senin güçlü yönün her zaman bu oldu, Sherlock Holmes – aynı zamanda zayıflığın da. Mantık, uzak ihtimalleri, imkânsızı dışlar. Suç vakalarını çözmek için gayet uygundur ama hayatın daha büyük gizemlerini çözme konusunda o kadar kısıtlayıcıdır ki. Mantık insanın hayaller kurmasına ve bilinenin ötesini araştırmasına izin

vermez. Ancak bu vakaya karışman konusundaki uyarılara kulak asmış olmam gerektiğini kabul etmem gerekiyor. Seni hakikaten rahat bırakmalıydım. Ama anlayacağın, fikir bana çok çekici gelmişti. Kanunun ve düzenin en büyük savunucusunun farkında olmadan benim yararıma çalışması öyle leziz bir kavramdı ki, karşı koyamadım işte. Bay Sherlock Holmes, meşhur danışman dedektif, gizemi benim için çözecekti. Bu vakanın kötü kişisi için. Vakayı bu şekilde tersyüz etmek çok çekiciydi. Ancak küçük fantezim sonum oldu. Parlak dedektif beyninle aldatmacamı keşfettin. Bunun sonucunda da planlarım, hayallerim, arzularım şöminedeki küllere döndü. Senin şu yerin dibine batasıca 'buz gibi, katı mantığın' yüzünden. Ve senin yüzünden, hayatımda sevdiğim tek insan bu kuruyasıca gölün dibinde yatıyor."

Holmes sakince, "Orada senin yüzünden yatıyor," diye cevap verdi. "Cinayet oyunu oynarken insanın sık sık ödemek zorunda kaldığı bir bedeldir ölüm."

"Ah, bedeli ödemeye niyetliyim. Ama önce yerine getirmem gereken bir görev var." Ani bir hareketle sol kolunu bütün kuvvetiyle dairesel biçimde savurdu ve deri çantayı elinden bıraktı. Çanta yükseklere uçtu, sonra yumuşak bir şapırtıyla göle düştü. Hemen battı.

Melmoth bize tekrar hitap etmeden önce kaba, acı bir kahkahayla güldü. "Ölüm Papirüsü'nü ait olduğu kuytu karanlığa teslim ediyorum," dedi karga gibi bir sesle.

Holmes kendisini dikkate değer bir şekilde kontrol altında tutarak, "Bencilce bir hareket," dedi.

"Ah, kesinlikle ama şu anda biraz bencilliğe hakkım olduğunu düşünüyorum. Maceraların en büyüğüne yelken açmaya nihayet hazır olduğum böyle bir anda."

Yavaş hareketlerle tabancanın namlusunu ağzına sokup tetiği çekti.

Silah sesi gölün sessiz suları boyunca yankılandı.

SONRASINDA

Genç kadın dükkânına girerken rehinci Archie Woodcock kendi kendine gülümsedi. Kadın yaklaşık on dakikadır dışarıdaki kaldırımda bocalıyordu. Woodcock onun içeri girmek için yeterli cesareti toplayıp toplayamayacağı konusunda kendi kendine iddialara girmeye başlamıştı. Şimdiyse kadın Woodcock'un tezgâhının önünde duruyordu. Woodcock onun gibileri daha önce de görmüştü. Herhangi bir sebepten ötürü dara düşmüş, orta sınıftan bir hanımefendi. İhtiyaç duydukları parayı temin edebilmek için rehinciye tenezzül etmek zorunda kalmaktan nefret ederlerdi. Sadece bir eşyalarının kaybı değildi bu, aynı zamanda yoksulluğa doğru kaymalarının bir simgesiydi. Rehin bıraktıkları şey ister bir yüzük, kolye, gümüş bir çerçeve, isterse başka kişisel ıvır zıvırlar olsun, kaçınılmaz olarak büyük bir duygusal değer taşırdı. Archie Woodcock, hırpani yeşil elbiseli bu kadının kendisine nasıl bir eşya teklif edeceğini merak etti.

Tezgâha dayanarak en canayakın sesiyle, "Merhaba canım, sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Vitrinde bir silah var," şeklinde sert ve özgüvenli bir cevap geldi. "Onu satın almak istiyorum."

Müfettiş Hardcastle, Sherlock Holmes'ten hiç hoşnut değildi. Somurtkan, huysuz bir hali vardı, ağzı da öfkeli bir ekşitmeyle aşa-

BELONGS TO KAOS TEAM

ğı doğru kıvrılmıştı. Göller bölgesindeki maceramızdan iki gün sonra Baker Sokağı'ndaki odamızda karşımızda otururken, "Beni bilgilendirmeliydiniz," diye hırladı. Ne var ki Scotland Yard'lının esip gürlemesinin, olaylara dahil olamadığı, bu yüzden de vakanın etkileyici sonucundan kendine pay çıkarma fırsatından mahrum kaldığı için duyduğu şahsi gücenikliği pek kapatamayan bir maske olduğu bence açıktı. Araştırma, Sherlock Holmes açısından makul derecede başarıyla sonuçlanmıştı. Cumberland polisi iki cesedi gölden çıkarmayı başarmış, sonra da Scotland Yard'daki morga göndermişti. Böylece Hardcastle iki kötü adamını ele geçirmiş, cellat da iki işten kurtulmuştu. Holmes'ün tavsiyesiyle polis Melmoth'un şehirdeki evinde arama yapmış ve British Museum'dan çalınmış olan Henntawy papirüsünü bulmuştu. Papirüs, ona kavuştuğu için sevinçten havalara uçan Sör Charles Pargetter'a iade edilmişti.

Polis memuru, "Ölüm Papirüsü'nü kaybettiniz," diye yakınıyordu.

Holmes, "Pek sayılmaz," dedi. "Nerede olduğunu biliyorum. Ullswater'ın dibinde. Ama onu oradan almanın imkânsız olduğunu kabul ediyorum."

"Tam da öyle Bay Holmes. İmkânsız kelimesi cuk oturuyor."

"İtiraf etmem gerekir ki bu durumdan memnunum."

Hardcastle yanakları öfkeyle kızararak, "Ne!" diye bağırdı.

"Kötü bir adamın yazdığı şeytani bir çalışma, ölümü aldatmak isteyen yolunu şaşırmış ve yozlaşmış budalaları kandırmak için tasarlanmış sahte bir eserdi. Gölün dibindeki kara çamurların içinde yatması en iyisi."

"O sizin fikriniz, Bay Holmes.."

"Ah, Tanrı aşkına, Hardcastle, öyle sefil sefil bakma. Adamlar bulundu, çalınan papirüs de ele geçirildi."

Polis memuru bir an için arkadaşıma aksi aksi baktı, sonra yüzü yumuşadı, Holmes'e kısaca gülümsemeyi başardı. Pes etmiş bir iç çekişle, "Bazı açılardan bakınca sanırım haklısınız," dedi.

"Ayrıca çabalarınız için size minnet borçlu olduğumu da kabul etmem gerek..."

Holmes ellerini ovuşturarak, "Böyle söylemeniz çok nazikçe," diye bağırdı. "Watson'la ben, Scotland Yard'ın yardımına koşmaya daima hazırız."

Polis memuru, "Ne yazık ki," dedi, çehresi yeniden kararmıştı "dosyayı henüz kapatamıyorum. Yapbozun bir parçası eksik."

"Ya?"

"Bayan Catriona Andrews."

Çağrıyı aldığımda aynı akşamın erken saatleriydi. Holmes'le ben, Bayan Hudson'ın özel yemeklerinden birini henüz bitirmiştik ve ateşin başında keyif çatıyorduk. Ne zaman Baker Sokağı'ndan bir günden fazla uzak kalsak, ev sahibemiz bize mükellef bir yemek sunmayı vazifesi addediyordu. Sanki gözünün önünden ayrıldığımızda doğru dürüst yemek yiyeceğimize güvenmiyor gibiydi. Holmes her zamanki gibi hesaplı yemişti ama ben yemeğin tadını çıkarmıştım.

Peçetemi elimden atıp sandalyemi masadan uzaklaştırırken, "Evden daha sık uzaklaşmalıyız," diye şaka yaptım.

"Daha fazla kilo almaya yerin yok bence, eski dostum. Formunda ve çevik olmana ihtiyacım var. Bayan Hudson'ın ziyafetleriyle geçirilen bir haftanın ardından kötü adamların peşinden hızla koşmak yerine ancak paytak paytak yürürsün."

Şarabın son yudumlarını içtiğimiz sırada sohbet konusu son serüvenimize ve sonuçlarına döndü. Arkadaşım, "Sör Alistair ve kızı gibi özünde iyi insanların kötü yola sapması bayağı üzücü bir şey," dedi. "Doğanın habis lekesi olan kendi bencil açgözlülükleri ayartmış onları. 'Evet, tabiatından ya da bahtından gelen bir tek kusurla damgalandı mı insan, başka değerleriyle bir melek olsa, bir insanın olabileceği kadar büyük olsa, yalnız o kusurundan ötürü düşer insanların gözünden.'"

"Hardcastle, Andrews'un kızını yakalayacak mı sence?"

"Ah, evet. Kız tecrübeli bir suçlu değil. Kalıcı bir sığınağı yok. Bir ay içinde, belki de daha önce yeniden polisin elinde olacağından eminim. Korkarım onun için gayet sevimsiz bir gelecek fikri bu."

"Ona acıdığını düşünüyorum."

Holmes dudağını büküp içini çekti. "Sanırım acıyorum, Watson, sanırım acıyorum."

O anda kapı hafifçe tıklatıldı, Bayan Hudson odaya girdi. "Size bir mesaj var, Doktor Watson. Genç bir ulak şimdi getirdi."

Biraz şaşırarak, "Bana mı?" dedim, notu alıp okudum. "Ah, bilardo arkadaşım Thurston'dan. Epey şifreli bir şekilde 'çok özel bir oyun' dediği bir şey için bu akşam kulüpte ona katılmamı istiyor."

"Ben olsam giderdim, Watson. Son birkaç günün sıkıntılarıyla emeklerinin ardından güzel bir gevşeme vesilesi olur. Ayrıca kulübe gidişin de Bayan Hudson'ın muhteşem ikramlarını yürüyerek eritme konusunda büyük yardımları dokunacaktır."

Ev sahibemiz kıkırdayıp masayı toplamaya başladı.

"Sana katılıyorum, Holmes, en azından gevşeme vesilesi olması konusunda. Gideceğim."

Saat sekizde Holmes'ü bazı eski vakaların notlarını inceler halde bırakıp kulübüme gitmek üzere yola koyuldum. Evden çıkışımın gözetlendiğini o sırada bilmiyordum.

Akşama hoş bir ılıklık hâkimdi, ben de Holmes'ün önerisine uyup kulübe yürüyerek gittim. Yirmi dakika sonra oraya vardım, Thurston'ı sordum. Kapı görevlisi, arkadaşımın birkaç gündür kulüpte görülmediği bilgisini verdi. Ancak benim için, kulüp üyesi olmayan bir başka beyefendinin bıraktığı bir mesaj vardı. Üstünde uzun, akıcı bir el yazısıyla yazılmış olarak adımın bulunduğu bir zarf tutuşturdu elime. El yazısını anında tanıdım. Mesaj Sherlock Holmes'tandı!

***

Saat tam sekizi çeyrek geçiyordu ki Baker Sokağı 221B'nin oturma odasının kapısı usulca açıldı, gölge gibi bir şekil eşikte durdu. Sherlock Holmes gazlı ışığı kısmış, yakındaki bir masaya konmuş kandilin yardımıyla bir deste kâğıdı okumakla meşguldü.

Belirsiz, koyu renk bir siluet halindeki şekil, okumaya daldığı için belli ki sinsi ziyaretçisini fark edememiş olan dedektifi seyrederek bir süre orada durdu.

Sonra Sherlock Holmes, notlarından başını kaldırmadan yumuşak bir sesle misafirine seslendi. "Kapıyı kapat, hayatım, gel ateşin yanına otur."

Catriona Andrews yavaş, düşünceli hareketlerle kendisine söylenen şeyi yaptı.

Holmes kâğıtlarını bırakıp karşısındaki koltuğun ucunda oturan, yüzü bembeyaz kadına bakmak için döndü. "Seni bekliyordum," dedi alçak sesle. "Bu öğleden sonra penceremden gördüm seni. Kapıdan üç kere geçtin. İçeri girme niyetin açıktı ama belli ki bunu karanlığın perdesi altında ve ben yalnızken yapmanın daha iyi olacağına karar verdin. Watson'a gelen o mesaj açıkça sahteydi, amacı da..."

Bayan Andrews, "Evet, evet," diye tersledi. "Çıkarımlarınızla ilgilenmiyorum. Buraya onları dinlemeye gelmedim. Başka bir amacım var."

"İntikam."

Kız başıyla onayladı. El çantasından bir tabanca çıkartıp dedektife doğrultarak, "Sizi öldürmeye geldim," diye açıkladı yalın bir biçimde.

"Yanlış kişiye husumet beslediğinizi düşünmeden edemiyorum Bayan Andrews. Kuşkusuz babanızın ölümü yüzünden beni suçluyorsunuz."

"Kuşkusuz. *Benim* kesinlikle hiçbir kuşkum yok."

"İyi de bu mantıklı mı? Suç sizde değil mi?"

Kız bu fikre o kadar şaşırdı ki cevap veremedi.

"Babanızın ta en baştan Sebastian Melmoth'a bulaşmasını ön-

lemeniz gerekmez miydi? Sör Alistair saygın ve yetkin bir arkeologdu. O uğursuz adamla işbirliği yaparak saygın ismini, özgürlüğünü ve hayatını riske attığını göremediniz mi? Setaph'ın Ölüm Papirüsü'nü ele geçirme hayali, o hummalı arzu mantık melekelerine ağır basmıştı ama siz – *siz* bu konuda daha tarafsız olabilirdiniz. Aynı tutkuyla kör olmuş değildiniz. Tehlikeleri biliyordunuz. Babanızın planladıklarının, kabul ettiği şeylerin yanlış olduğunu biliyordunuz. Onu uyarabilirdiniz. Onu *sizin* durdurmanız gerekirdi." Holmes'ün sesi güçlü, hatta tutkuluydu ama dedektif durakladı ve alçak bir sesle basitçe ekledi. "Ama yapmadınız."

Kız, "Başlangıçta denedim," diye çıkıştı. "Ama dinlemedi. Arzusu onu tamamıyla ele geçirmişti. Hastalık gibi, dindirilmesi gereken bir ağrı gibiydi. Melmoth'un teklifini son şansı olarak gördü. Sonunda onu bundan mahrum bırakamadım. Bıraksaydım, beni hayatından dışlardı, buna dayanamazdım. Onu seviyordum, anlıyor musunuz – onu bütün kalbimle ve ruhumla seviyordum." Başını öfkeyle salladı, gözleri yaşlarla ıslanmıştı. "Ama siz... Siz bunu anlayamazsınız, değil mi? Sevgi. Sevgi hakkında bir çıkarım yapamazsınız. Sevgi incelenemez, mikroskop altına konulamaz, defterlere yazılamaz. İçinde gerçek tutkuların, gerçek insanların yaşadığı gerçek dünya hakkında ne biliyorsunuz, Bay Sherlock Holmes? Kupkuru tozlu odanızda oturup ipuçlarıyla teoriler üzerinde çalışıyor, vakalarınızın baştan sona bulandığı acıları, elemleri, trajedileri aklınıza bile getirmiyorsunuz. Size göre insanlar yapboz parçalarından ibaret. Satranç taşları gibi. Gizem çözüldüğü sürece faaliyetlerinizin kimlerin hayatını nasıl etkilediğini hiç düşünmüyorsunuz. Umurunuzda değil."

Holmes, ona yöneltilen bu saldırı karşısında irkilmişti. Sonunda, "Haklı olabilirsiniz," dedi. "Duygusal tutkulara – sizin deyişinizle sevgiye ilişkin tecrübelerim pek az. Böyle şeyler benim zevkime göre fazla mantıksız. Ancak anlayış sahibiyim, kendimi karşımdakinin yerine koyabiliyorum ve büyük bir suçluluk yükünün ağırlığıyla ezildiğinizin gayet iyi farkındayım. Benim

üstüme atmaya çalıştığınız, suçluluk. Ancak işe yaramayacak, Bayan Andrews, çünkü özünüzdeki dürüstlük ve edep size bunun yanlış olduğunu söylüyor. Ben bir dedektifim. Görevim kötü işler yapanların izini sürmek. Bunun neresi suç? Hata babanızda ve sizde. Söylediğiniz gibi babanız başka türlü davranmaya ikna edilemediyse, bu durumda suç sizin üstünüzden de kalkıyor ve hata tamamıyla ona ait oluyor."

Kız acı bir kahkaha atıp ayağa kalkarak geri geri kapıya doğru gitti. "Bunları öyle inandırıcı, öyle makul bir şekilde anlatıyorsunuz ki, Bay Holmes. Çıkarımlarınızdan biri gibi. Ancak sizin de söylediğiniz gibi, tutkuda mantık yoktur. Benim tutkum da intikam." Silahı bir kol boyu uzakta tutarak ateş etmeye hazırlandı.

Holmes'ün notunu alelacele okuyup kulüpten dışarı fırladım. Bir fayton çevirip sürücüye Baker Sokağı 221B'ye rüzgâr olup uçmasını söylediğimde saat tam dokuza çeyrek vardı.

"Beni öldürmek bir şeyi çözmeyecek, Bayan Andrews," dedi Holmes. Kalbine bir silah doğrultulduğu gerçeğine karşın sesi sakinliğini ve makullüğünü koruyordu. "Ölümümü takip edecek olayları kafanızda bir canlandırın. Dönebileceğiniz güvenli bir saklanma yeriniz yok. Scotland Yard ensenizde, yakalanmanız an meselesi ve bu defa suçlarınıza bir de cinayet eklenecek. Bunun size ya da babanıza ne faydası olacak? Dünya hiç kuşkusuz intikam için beni öldürme ihtiyacınızı da mantığınızı da anlamayı başaramayacak. Ölüm cezanız garanti. Bütün bunlar çılgınlık. Silahı bırakın, teslim olun ve verilecek cezayı babanızı gururlandıracak bir şekilde başınız dik ve metanetli olarak çekin. Ondan sonra kendiniz için yeni bir hayat kurmaya başlayabilirsiniz. İzlenecek en iyi yol bu. Eminim babanız da böyle isterdi."

Catriona Andrews dedektife yaklaştı, çehresi karışık duygularla bulutlanmıştı, tabanca bir an için elinde titredi, kız silahı yan tarafına indirmeye başladı. Derken birdenbire gözlerinde

öfke parladı, tabancayı yeniden kaldırdı. Titreyen eliyle bir kez daha Holmes'e nişan aldı. Bu defa horozu kaldırdı. Ses bütün odayı doldurdu âdeta.

221B'ye girince basamakları sessizce ve elimden geldiğince hızla çıkarak oturma odamızın kapısından içeriyi dinledim. Öfkeyle yükselmiş bir kadın sesi duyuyordum. Kapıyı yavaşça açtım.

"Başıma ne gelirse gelsin –açıkçası umurumda da değil ya– en azından Bay Sherlock Holmes'ün kalbine bir kurşun sapladığımı bilerek memnuniyet duyacağım." Catriona Andrews'un parmağı tetiği sıkmaya başladı.

Holmes genç kadının arka tarafına, açık kapının yanındaki gölgelere bakıp gülümseyerek, "Ah!" diye bağırdı. "Watson, eski dostum, her zamanki gibi zamanlaman harika."

Arkadaşımın ani taşkınlığı genç kadının dikkatini tereddüt etmesine yetecek kadar dağıttı. İçgüdüsel olarak döndü, ben de tam o sırada bir ragbi hamlesiyle ona doğru uçtum. Bayan Andrews'u yere devirdim, o oturma odamızın zeminine çarparken silah kulakları sağır eden bir patlamayla ateş aldı, kurşun gidip tavanın alçı kaplamasına saplandı.

Holmes derin derin içini çekerek iki cömert kadeh konyak hazırladı. Kadehlerden birini bana verip ateşin yanında karşıma otururken, "Bu akşamın maceralarından sonra bence ikimiz de şöyle esaslı bir ödülü hak ettik," dedi. Baker Sokağı'na tam vaktinde dönmemin üstünden iki saat kadar geçmişti. Aradaki sürede, Bayan Hudson'ın patlayan silahla ilgili son derece telaşlı ve korku dolu sorularıyla uğraşmamız gerekmiş, ondan sonra da kendisinin oturma odamızda atış talimi yapma konusundaki tiradına katlanmak zorunda kalmıştık. Bunun ardından, Bayan Andrews'a Yard'a kadar eşlik etmek üzere Hardcastle ile iki polis memuru gelmişti. Holmes, kızın kendisine yönelttiği öldürme

niyetli saldırıdan hiç bahsetmemişti. Genç kadının silahını kendi küçük müzesine koyup göz önünden kaldırmıştı bile.

Konyaktan bir yudum aldıktan sonra biraz aksi bir sesle, "Doğruyu söylemem gerekirse Holmes, sana kızgınım, hem de epeyce."

Holmes hafif bir şaşkınlık havası takındı. "Ya? Sorun nedir sevgili dostum?"

"Öncelikle, baştan itibaren bana her şeyi söylemediğin için. Genç kadının bu akşam geleceğini ve hayatın için pekâlâ bir tehdit oluşturabileceğini biliyordun..."

"Biliyordum gerçekten. Thurston'dan gelmiş süsü verilmiş o notun ondan geldiği benim için açıktı. Benimle yalnız görüşebilmek için senin aradan çekilmeni istiyordu. Ama etrafta olsan ya da hamle yapmaya hazır halde gölgelerde beklesen içeri girmeye kalkışmazdı. Bu tür şeylerde ne kadar beceriksiz olduğunu biliyorsun. Yalnız olmam gerekiyordu. Hiçbir tuzak ya da dalavere kokusu olmaksızın. Ayrıca seni tehlikeli bir duruma düşürmek de istemedim."

"Ama her şeyi açıklayan mesajının kulüpte bana teslim edilmesini ayarladın."

Holmes kendini beğenmiş bir tavırla başıyla onayladı.

"Ya zamanında gelmeseydim?"

"Onu konuşturmaya devam edebileceğimi biliyordum, ayrıca dakikliğine güvenim tam."

"Bir dakika geç kalsaydım ölmüş olacaktın," diye çıkıştım, hâlâ öfkeliydim. "Başarısızlığa uğrasaydım kendimi nasıl hissedeceğim hakkında durup düşündün mü hiç? Vurulsaydın, aşırı özgüvenin ve kibrin yüzünden kendi hatan olacaktı bu, ama suçluluk yükünü ben omuzlamak zorunda kalacaktım. Kendinden ötesini asla düşünmezsin."

Holmes başını eğdi, bir an içkisine baktıktan sonra doğruca gözlerime baktı. "Bu akşam bu gözlemi dile getiren ilk kişi değilsin. Tevazu ile senden af diliyorum, Watson. Beni yüzüstü

bırakma ihtimalini göz önüne almadığım konusunda haklısın." Gülümsedi. "İşin aslı şu, beni asla yüzüstü bırakmadın, ben de buna bel bağlar oldum."

Elimde olmadan gülümsedim. "Hepsi pek iyi, pek güzel ama gelecekte bu kadar pervasız olmamanı ve planlarına beni de dahil etmeni rica ediyorum."

"Öyle yapmaya çalışacağım."

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Aramızdaki bulutların dağıldığına memnundum ama Holmes'ün gelecekte farklı davranacağına dair yanılsama içinde değildim. Zekâsındaki ve davranışlarındaki ışıl ışıl bağımsızlık, onun hem dehası hem zayıf yönüydü ve kişiliğinin doğasında bulunuyordu. Bunu değiştirmek, Holmes'ü değiştirmek demekti ve böyle bir şeyi kesinlikle istemezdim.

Uzun bir süre sonra, "Sence Catriona Andrews'a ne olacak?" diye sordum.

"İyi bir avukatla ve cezai sorumluluğunu hafifleten koşullara dayanan bir savunmayla, hanımefendinin uzun süre majesteleri kraliçenin misafirhanesinde kalacağını düşünmüyorum. Babasının ölümünün üstesinden geldiğinde hayatını yeniden inşa etmesi gerekecek, ki zeki, güçlü bir genç kadın olarak bunu yapabileceğinden eminim."

"Yaparsa, bu üzücü vakadan hayatta kalan tek kişi olacak."

"Öyle. Bu vaka, ölümü yenmenin ya da aldatmanın peşinde koşan insanlarla doluydu, şimdiyse ölüm meleği hepsini esareti altına aldı. Hayat, o özel gizemi araştırmaya gerek bırakmayacak kadar zorluk ve zevk sunuyor zaten. Fazla erken davranmaya gerek yok. 'Her şeyin bir mevsimi, gökler altındaki her şeyin bir zamanı vardır. Doğmanın zamanı var, ölmenin zamanı var.'*"

Arkadaşım bu sözleri söyledikten sonra döndü, ateşimizin parlak sarı alevlerini seyre daldı.

SON

* Kitab-Mukaddes alıntısı. *–çn*